

Oázis

Kopogtató:

- ❖ Eléd borulunk, megvalljuk tehetetlenségünket és anyai szeretetedbe kapaszkodva bizalommal kérjük, jöjj, segíts felépíteni és működtetni az óbudavári központodat!
- ❖ Az igazságosság megköveteli, hogy harcoljunk érte, de nem jó, ha közben elvész a szeretet.
- ❖ Ha elítéljük saját magunkat, az arcunk és a szívünk keserű lesz, és keserűen, elkéseredetten beszélünk másokról is.
- ❖ Aki pillantását Jézus Krisztusra irányítja, annak nem képes semmilyen kívülről jövő vihar ártani; az belülről kap erősítést, szilárdságot.
- ❖ Kapcsolatok és helyek hálójára van szükségünk, ahol ... megtapasztalhatjuk az élő hitet, a hit eleveenségét.
- ❖ Nekünk a Schönstatt mozgalomban bőséges kincsünk van, melyet felajánlhatunk az egyháznak,

Fotó: Kuslits Károly

Schönstatt,
életem!

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava...	3
Hármas Ünnepek Óbudaváron	4
Szeretetszövetség–Háziszentély ...	18
Mindennapjaink	26
A pápára figyelünk	42
Kentenich atya tanításából	44
Emlékek Kentenich atyáról	46
Hogan lettem nővér?	51
Otthonra találtunk	55
Gyereknövelde	56
Főzőcske	59
Nincs/Van boruk!, Gólyahír	60
Gyerekszámj	61
Schönstatti hírek	62
Családakadémiai híradó	71
Fiatalok Oázisa	73

OÁZIS 2008. április, XVIII. évf. 2. (51.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalmak) lapja, keresztény szellemiségű házasi- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-026, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazisis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva

• **Készítették:** Abai Tibor és Zsuzsi, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Endrédi István és Cili, Gólya Zoltán és Ottília, Guld Veronika, Gyöngyi István és Judit, Gyuk Balázs és Kati, Heiszer Csaba és Erika, Horváth Róbert és Bea, Komáromi Ferenc és Mari, Koncsik Sándor és Anna, Mester Balázs és Judit, Nagy István és Gabi, Ozsvári Csaba és Imri, Palásthy Imre és Bea, Schumiczky András és Ildikó, Ther Isván, Uzsálné Pécsi Rita, Varga Károly és Erika, Wangler Ottó és Kati, Zajkás Péter és Rozi
• **Szöveget gondozták:** Guldné Gelencsér Noémi, Rábai Szilárd és Györgyi
• **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika

Nyomás: OOK-press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag utca 5.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk tevékenységét a 73200134-10000434 számlaszámon.

Az Oázis keresztény szellemiségű családpedagógiai folyóirat. Családok készítik családok számára. Újságunkban a házasi- és családi életünkben szerzett megtapasztalásainkat osztjuk meg egymással. Mint minden újságban, előfordul, hogy az írásokat szerkeszteni kell. Minden komolyabb változtatást megküldünk a szerzőknek, az apróbb módosításokat csak azoknak küldjük, akik elérhetőségeik megadásával együtt jelzik ezt az igényüket.

*Hálásan köszönjük a Pécsi Régióknak a sok szép írást, a közös munkát, a támogatást...
Következő számunk központi témája a **Szeretetszövetség, kegyelmi tőke** – ugyanis a jubileumi évben sorra vesszük legfontosabb értékeinket. Házigazda az Óbudavári Régió, Szelestei Barbara vezetésével. Lapzárta: **október 1.** Köszönjük és várjuk írásaitokat a következő címre: Sallai+Karikó oazisis@schoenstatt.hu*

Én csak jót akartam...

Az árvácska az egyik kedvenc virágom. Ősszel, mikor a legtöbb virág elhervad, elpusztul, akkor ültetem el, és még nyár elején is pompázik. Mínezek röpködnek, betakarja a hó, kicsit összeesik, megdermed, de amint felmelegíti a nap, újra kivirul és vidámságot lop a szívünkbe.

Tavaly cserépbe is ültettem néhány tő sárgát, kéket, pirosat, fehérét, és a bejárati ajtó mellé tettem. Jöttek a fagyok, elkókad, láthatóan vacogott. Nem bírtam vele nap mint nap szembenézni, amikor beléptem a jó meleg lakásba, és egyszer annyira megsajnáltam, hogy bevittem. Szép, világos helyre állítottam, és arra gondoltam, biztosan egész télen színes virágokat hoz majd odabenn. Még bosszankodtam is, hogy miért a kerítés melletti földbe ültettem a többi, miért nem balkonládába, így azokat nem tudom megmenteni...

Egy-két hétig minden rendben volt, szépen hozta az új hajtásokat, csak hogy egy idő után ezek egyre halványabbak lettek, felnyurgultak, és a korábban vidám kis virágok hervadoztak. Locsoltam, tápoztam, de hiába. Szánalmas volt rájuk nézni.

Újra megsajnáltam, és egy szép, napos, meleg, januári reggelen a teraszunkra tettem a hervatag kórócskákat, miközben a zord időjárásban kint hagyott, földbe ültetett virágaim ismét szépen pompáztak a kinti fényben.

Azóta már több hónap eltelt. A cserepes árvácskám azóta elpusztultak. A túlzott kímélet felborította védekezőképességüket. Még őrizgetem őket a cserépben, abban bízom, hogy a gyökerek elég erős, hogy a tartós tavaszi napfény és az eső újra megerősíti őket, hogy magukhoz térjenek, de tudom, ez csak hiú remény.

A teraszon az elkókad árvácskám beszélnek. Mesélnek a túlzásba vitt féltés, gondoskodás, óvatosság következményeiről. Választ adnak az állandóan bennünk remegő kérdésekre: Mennyire óvjuk, védjük, mennyire engedhetjük el növekvő gyermekeinket? Mit, mennyit, mikor, meddig engedhetünk meg? Már nem kis magoncok, akiket üvegházban tarthatnánk, viszont nem is kifejlett, erős felnőttek, akik a szélsőséges viszonyokat is kibírják.

Virágaink mesélnek az Élet törvényeiről. És nagyon jó hallani, hogy ugyanazt mondják, amit Óbudaváron a családnapiakon hallunk. Mert Schönstatt nem más, mint az Élet. Az életünk.

Sallai Tamás, Karikó Éva

Hármas Ünnepek Óbudaváron – Schönstatti csoda

Ezüstjubiläum – Búcsúzás – Képzőház-szentelés

Három házaspár és egy atya esti, majd éjszakába nyúló találkozása 1983-ban – látszólag nem olyan nagy hír... Mégis, április 5-én Óbudaváron közel ezren tartottuk fontosnak, hogy 25 év elteltével erre visszaemlékezzünk, hisz ezzel vette kezdetét a Magyar Schönstatti Családmozgalom. Ezüstjubiläumot ünnepeltünk!

Gódány Róbert – aki '56-ban elhagyta az országot – és felesége, Rita megismerve Ausztriában a schönstatti közösséget, úgy döntöttek, barátaik és rokonaik heves ellenkezése dacára, hogy visszatelepülnek Magyarországra. Szívükben magukkal hozták Kentenich atyához, Schönstatt alapítójához való kötődésüket. S nem voltak egyedül, mert barátjuk, Tilmann Beller atya évente meglátogatta őket. Először csak egy estét, majd egy hétvégét, aztán egy majd több hetet, hónapot töltött itt lelki gyakorlatokat, ún. *családnapokat* tartani. Az elmúlt 25 év alatt apránként több száz család életét alakította át. Megtanult magyarul, s egyedülálló karizmatikus személyiségevel vezette a családokat a Szűzanyához. A Szűzanya aztán nagyszerű nevelőnőként magához vonzotta a családokat, akik családnapokra jöttek, háziszentélyt létesítettek, s közösségeket építettek. Létrejött a családmozgalom, a szövetségi családok három évfolyama, a Családkadémia, az apostoli családok csoportja, a lány- és a fiúmozgalom. A szombati ünnepen hálatelt szívvel állták körül az óbudavári schönstatti szentélyt, hogy köszönetet mondjanak.

A köszönet egyben búcsúzás is volt, mert a vezetést Tilmann atya rábízta a családokra. „*Nem könnyű búcsút venni a magyaroktól...*” – hangzott el az utolsó közös szentmisén. S mindnyájan ugyanezt éreztük, nem könnyű búcsút venni Tilmann atyától. Hisz oly sokat kaptunk tőle: odafigyelést, bizalmat, erőt. Mindig megerősített, nagynak látott bennünket, és megtanította: „*barátaim, a házasság munka!*”

Délután az ünnepi szentmisén a német püspöki kar elnöke, dr. Robert Zollitsch freiburgi érsek szentbeszédében méltatta az eltelt 25 évet: „*...egy háló jött létre sokak részvételével, ahol megtapasztalhatóvá válik az egyház elevenése, hogy az egyház él. Éppen a családnapokon végzett értékes munkájukkal lényeges és fontos ösztönző erővé váltak a magyar egyházban...*”

A főcelebráns Márfi Gyula veszprémi érsek atya adta át a Magyar Katolikus Püspöki Kar által adományozott *Pro Caritate*-díjat Tilmann Beller atyának, elismerve a családok körében végzett munkáját.

Külön öröm számunkra, hogy a jubileumi eseményekkel egy időben jelent meg a Szent István Társulat kiadásában az alapító Joseph Kentenich atya életrajza *Christian Feldmann: Isten szelíd forradalmára* címmel, Guld Veronika fordításában.

Csodaként éltük meg, hogy a 2005-ben elkészült kápolna után felépült a két épületegységre tervezett képzőházunk első, nagyobbik épülete. A Szűzanya Óbudaváron a családok között akar megtelepedni a szentélyben, s a képzőházban az önéveléshez, a házasság élővé tételéhez, a gyerekekneveléshez képzéssel is hozzá akar járulni. Összefogva a Szűzanyával: „*Semmit Nélküled, semmit Nélkülünk!*” a családok sokszor önfeláldozó adakozásával létrejött a nevelő-központunk.

Márfi Gyula érsek atya felszentelte az első épületünket, mely oázis a családok számára, s ahová szeretettel várunk mindenkit, aki lelki töltetkezésre vágyik.

Elérhetőségünk: 8272 Óbudavár, Fő utca 14., tel: 87/479-026,
www.schoenstatt.hu.

Édes Szűzanyánk!

Lélekben együtt akarunk lenni a Szentélyedben, odavisszük szívünk lángjának lobogását, és megköszönjük, hogy bevonsz bennünket Fiaid nagy küldetésébe. Fogadd készségünket, hogy bevessük magunkat az Úr Jézus Krisztust követve a Szentlélekben az örök Atya máriás országáért. Ha lankadunk, lusták vagyunk vagy elbátortalanodunk, esd ki nekünk a bocsánatot, és vezess bennünket vissza a szeretet útjára.

Amikor ezt mondtuk „*Semmit Nélküled, semmit nélkülünk!*”, először arra gondoltunk, hogy miközben Schönstatt útján lépkedünk előre, majd itt-ott Te is segítsz nekünk. Most már egyre mélyebb meggyőződéssel valljuk, hogy egyetlen lépést sem tudunk Nélküled tenni. A mi hozzájárulásunk tehát főleg abban áll, hogy Eléd borulunk, megvalljuk tehetetlenségünket és anyai szeretetedbe kapaszkodva bizalommal kérjük, jöjj, segíts felépíteni és működtetni az óbudavári központodat! Fakassz a szentélyedből szeretet-forrást, mely felmelegíti hideg szívünket, és lehetségessé teszi a szeretet műveit, csodáit; és kérünk, hozd rendbe, tedd jóvá tévedéseink, mulasztásaink és vétkeink következményeit!

Anyánk és Királynőnk! Fogadj el bennünket, és ajándékozz nekünk küldetést egyházunk és népünk megújítására! Dicsőítsd meg innen Magadat, és mutasd meg hatalmat mint Magyarország királynője! Ámen.

(*Ima az óbudavári Schönstatt Központ alapító leveléből*)

„...a Schönstatt-család nem valami holt képződmény, hanem pezsgő élet, mely egyre jobban és jobban szeretne kibontakozni és egyre jobban megvalósítani a világ végezetéig tartó küldetését. A család élet-forrás, élőlény, amelynek világhódító, világátható küldetése van akkor is, és éppen akkor, ha győzelmes útján ellenállásba ütközik...” (Kentenich atya)

Kedves Családok!

Szeretnénk feleleveníteni a sok emberi és isteni segítség feletti hálás örömet, melyet a képzőház felépülése és felszentelése, Tilmann atyától mint a mozgalom vezetőjétől való elköszönés és a többi program közben átéltünk és megtapasztaltunk. Úgy érezzük, hogy méltó és igazságos, hogy egész évben a hála lelkületét ápoljuk magunkban, a csoportjainkban, a családnapiakon és mindig újra megemlékezzünk a

„**Semmit Nélküled, semmit nélkülünk!**” csodájáról.

Nehéz, hogy kinek és mit köszönjünk meg. Sok felajánlás, áldozat és munka rejtetten történt. Aki mindent tud és a rejtekben is lát, majd megköszön mindent, de Vele együtt mi is mindenkinek mindent nagyon-nagyon köszönünk! Nem köszönetért, hanem az Isten országáért hoztátok az áldozatokat. A megrendültség, a csodálat és csodálkozás öröme és hálát ébreszt bennünk.

Ne hagyjuk a kegyelmeket, a lelkesítő indításokat elszállni!

Beszélgessünk róla, ízlelgessük újra meg újra az ünnep tapasztalatait a családban, csoportjainkban!

Gyűjtsük össze élményeinket, kegyelmi ajánlékainkat, amelyek hatással voltak hétköznapi életünkre, házastársi kapcsolatunkra, a gyerme-

keink iránti figyelmünkre, melyek növelték szerető megértésünket, bizalmunkat és türelmünket.

A jubileumi év tovább folytatódik

A képzőházban még sok mindenre szükség van és a kassza ürül. Folytatni akarjuk a másik ház építését is. Tilmann atyától, de saját tapasztalatból is tudjuk, hogy ha valamit adunk, a Szűzanya ad hozzá, kiegészíti.

A Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítvány számlaszáma: 73200031-11252201

Ahogy Illés próféta életében látjuk (1 Kir.17): a sareptai özvegyasszony szakajtójából soha nem fogy ki a liszt és korsójából az olaj, mert az utolsó adagjából lángost sütött a prófétának. Mi is hasonlóan éljük meg a ház épülését. Több ízben megtapasztaltuk, hogy az utolsó forintokat fizettük ki egy-egy számlára, és mire a

Tilmann atyától, de saját tapasztalatból is tudjuk, hogy ha valamit adunk, a Szűzanya ad hozzá, kiegészíti.

következő számlára került a sor, újra volt miből. Most is csak bizakodva tekintünk a Szűzanyára, hogy a május végén, június elején esedékes nagy gépészeti és villanyszerelési munkákra, a ház körüli térburkolásra és az apró befejező munkákra 16,3 millió forintot a rendelkezésünkre álló 2,6 millió forintból ki tudjuk fizetni akár kölcsönből, akár adományokból.

Használjuk ki továbbra is a jubileumi év kegyelmi lehetőségeit! Az otthonainkban, a csoportokban és régiókban szerveződő programok mellett folytatódik a nagy kilenced a schönstatti eszköz-keresztúttal; jönnek a nyári családnapiak; indul a 4. apostoli csoport; a soproniak kísérleti „Jegyestábort”, schönstatti jegyesoktatást szerveznek; nyár elején egy kis misszó indul egy erdélyi családtáborba; ősszel indul a 8. családakadémia évfolyam; készülődik Tilmann atya Mária musical-jének magyar bemutatója...

A jubileumi év lezárásaként **kibővített zsinatra** készülünk, amelynek keretében többek között megpróbáljuk összegyűjteni az elmúlt 25 év jó tapasztalatait, a feszültségeket, gondok megoldásának lehetőségeit; továbbá szó lesz a rendszeres Kentenich-anya továbbképzés beindításáról, valamint az új központunk lelki-szellemi működtetéséről, fenntartásáról és továbbépítéséről is...

Kentenich atya szavaival zárjuk sorainkat:

„És most bátran tovább dolgozunk,
imádkozunk és áldozatokat hozunk
– mindenki a saját helyén –”

Szeretettel ölelünk Mindannyiótokat

Ágnes és Tóni; Alice és Kálmán; Cili és István; Rita és Róbert

Tilman atya 2008. április 4-én mondott beszédéből

Nem könnyű elbúcsúzni a magyaroktól. A szív visszahúzza az embert, de most eljött a búcsú ideje.

Szentmisét ünnepelünk most együtt, és hagyjuk, hogy a Jóisten mondja nekünk: gyere, szeretlek. Az Élet Kenyerét ajándékozza nekünk az Úr, mert szeret bennünket. „Itt vagyok számodra.” Ezt nem lehet kiérdemelni. Egymásnak is mondjuk: itt vagyok számodra.

A keresztény ember nagyszívű. Mikor találkozunk, nem emeljük a mutatóujjunkat a másik szemére hányva: hibáztál. Természetesen tudunk a többiek hibáiról, és ismerjük a saját hibáinkat is, de a szívünk nem kemény, hanem nagy és jóságos. Azt tudjuk mondani a másiknak: „újból rendben van minden”.

Így tekint ránk Isten is. Szent János mondja: ha a saját szívünk elítél is bennünket, Isten nem ítél el bennünket, mert Isten nagyobb a szívünknel.

A világban más az általános légkör: manapság különösen erős a kritikai hajlam a hibák, bűnök miatt. Az egyik dühösen mutogat a másikra, és a keresztények is kísértésbe kerülnek, hogy ezt tegyék. A mutatóujjunkkal mutogatunk a többiekre, hogy gonoszak, rosszak, mert valóban azok. Ez a helyzet. Rossz, haragos, gonosz gondolat van a szívünkben akkor is, ha a jó ügy miatt haragszunk. Ez a házasságban is előfordul. Nekünk van igazunk a társunkkal szemben, és keserűség van a szívünkben.

Hogyan bánunk az ilyesmivel? Az igazságosság megköveteli, hogy harcoljunk érte, de nem jó, ha közben elvessz a szeretet. Olvastam egy könyvben, hogy az asszony azt mondja szívében a férjének: szeretlek, te buta. Ez titok. A másikat elfogadom olyannak, amilyen, hagyom, hogy ott tartson, ahol tart. Megmondom,

hogy helytelen, amit cselekszik, és ezt határozottan mondom, de a végén a szívemben így szólok: szeretlek, te buta. Érthető? Így nagy jóság marad a szívünkben. Ez hiányzik a társadalomból, ahol csak kemény bíráló van. Jézusnál másként volt, Belőle nagy jóság sugárzott ki.

Új légkört kell teremteni a társadalomban. Harcolunk az igazságért keményen, de közben a többiekkel szemben legyünk nagylelkűek. Ez sajátos feszültség a szívünkben: szeretünk, miközben harcolunk és hódítunk. Egy igazi kereszténynek mindig hódítónak kell lennie, hiszen a társadalomban szükség van a változásra. A hódító típus fontos a tömeggel szemben. Aki mindig csak alkalmazkodik, kedves és bólogat, az nem keresztény. A jövő kereszténye nagylelkű és szeretetteljes. Nem cirkuszos. Megmondja, ha valami helytelen, de irgalmas és tovább szeret.

Szeretnék megnevezni egy másik irgalmatlanságot. Nem csak a politikában, nem csak a házasságban vagy a nevelésben lehetünk irgalmatlanok, hanem saját magunkkal szemben is. Nagyon veszélyes, ha azt mondjuk: nem vagyok jó, mert hibáztam, és állandóan elítéljük magunkat. Ha elítéljük saját magunkat, az arcunk és a szívünk keserű lesz, és keserűen, elkeseredetten beszélünk másokról is. Ha az ember saját magát nem szereti, akkor másokat is elítél.

Sok olyan keresztény van, aki mindent tud, és kimondja, hogy mindenki más rossz, csak ő nem és talán még egy-két ember – de nem több, mint három! –, aki igazi barátja... Természetesen, ha akarják, Önök is járhatják ezt az utat, de mi nem akarunk ilyen emberek lenni.

Saját magunkat csak úgy tudjuk meggyógyítani, ha van valaki, aki hisz bennünk. A szeretet parancsa így szól: „szeresd felebarátodat, mint önmagadat”. Úgy is mondhatjuk, hogy akkor vagyok képesek saját magamat szeretni, ha a házastársam atyai szeretettel van irántam.

Megélem azt, hogy a házastársam szeret engem? Hogyan szeretem a házastársamat? Van száz okom, hogy ne szeressem őt, ilyen és ilyen hibái vannak, és ha nem lépek ezen túl, sötét lesz a róla alkotott kép. Tehát azt mondjuk: a rossz tulajdonságokat mind látom – és még egy kicsit többet is –, de azt mondom: „gyere!” Ilyen egy schönstatti házastárs. Így is szeret. És ez a nagylelkű társ élő gyógyszer.

Ilyenek a magyarok. Ők a válasz a modern világra. Önök hódítók. Elődeik lovakon jöttek valahonnan keletről, és mindent meghódítottak, amit láttak. Nem kegyelmeztek senkinek. Hódítaniuk kellett. De ez csak az egyik oldala a dolognak. Aztán fölépítették a nagy szívek birodalmát. Ilyenek ma. Ez észrevehető az apró dolgokban is. Ha Németországban egy percet kések az előadásról, bocsánatot kell

kérnem. Néha elmesélem nekik, hogy nálunk Magyarországon sokszor negyed óra sem baj. Ha okos emberek beszélnek egymással, ez legalább olyan fontos, mint egy előadás. Látják, ilyen a nagylelkűség. A Miatyánknál megfogják egymás kezét a padokon átívelően is. Kit érdekel, hogy talán bacilusok vannak a kezén?! Pl. a *Szeretet áradjon köztünk* című éneket németként nem lehetne imádkozni: testvéri szív, mindnyájan egyek...

Tehát két oldala van a keresztény személyiségnek: harcolunk, megváltoztatjuk magunk körül a társadalmat, mert ami körülöttünk van, az nem maradhat így, de ezt a változtatást nem keserűen végezzük, mert a hódító ember másrésztől jóságos. A jövő egyháza itt van, hiszen a magyarok erős és nagylelkű emberek.

Tilman atya beszédéből – 2008. április 5-én délelőtt

Kedves Barátaim!

Közöttünk van a Német Püspökkari Konferencia elnöke¹.

Ötven évvel ezelőtt meglátogattuk együtt Engling József halálának helyét, aki Kentenich atya első nagy tanítványa volt, nagy eszménye pedig: „*Mindenkinek mindene akarok lenni!*” Együtt voltunk ott az érsek meg én. Mindkettőnknek ugyan-

az volt az eszménye és a lelkület: a Szűzanyának akartuk az életünket ajándékozni.

Régóta nem láttuk egymást, és most itt újra találkoztunk. Van ebben valami különös.

Az érsek nagyszívű ember, olyan, mint a magyarok. Természetesen erős, mert egy gyenge ember nem tudná a „nagy” püspökök gyűlését vezetni. Az érsek erős ember, mint a magyarok. Ezért azt lehet mondani, hogy az érsek magyar. (taps)

Kedves Robert, ha a németeknek már nincs Rád szükségük, akkor gyere ide, ehhez a Schönstatt mozgalomhoz, mert én most elmegyek.

És ahogy Engling József szerette a Szűzanyát, úgy szeretik a magyarok is, és a Szűzanya is szereti a magyarokat. Ez teljesen egyszerű gondolat. Egészen elcsende-

¹ Dr. Robert Zollitsch, freiburgi érsek az ünnep vendége volt.

sedünk a szívünkben, és egy pillanatig nem Tilmann atyát hallgatjuk, hanem a Szűzanyát, aki azt mondja nekünk: „*Szeretlek!*” A házastársunkra tekintünk, majd a Szűzanyára tekintünk. És a Szűzanya egész nyugodtan azt mondja nekünk: „*Őt is szeretem!*” A gyermekeinkre tekintünk, és a Szűzanya mondja: „*Szeretem őket!*” Most nézzenek valakire, egy erős, furcsa emberre és tekintsenek a Szűzanyára, aki így szól: „*Őt is szeretem!*” Mi pedig mondjuk neki: „*Elég nehéz asszony vagy!*” Ő ezt feleli: „*Igen, az vagyok! Szükségem van rátok. Szükségem van az erőtlőkre és a szeretetlőkre. Szükségem van az erőtlőkre a tömegszellemmel szemben. És szükségem van a szeretetlőkre a tieitek számára.*” A mi Schönstatt mozgalomunk a szeretet közössége. Ez a két dolog összefügg.

Ha fiatal az ember, akkor cselekednie kell. Ez azt jelenti, hogy ezek a fiatalok, akik az előbb itt voltak, rátekinenek a szüleikre, és két dolgot mondanak nekik:

Erős vagyok, ezért azt teszem, amit akarok!

Másodszor: *Képes vagyok szeretni, és ezért minden nap örömet szerzek a szüleimnek. Minden nap teszek valamit, ami örömet okoz nekik.*

Vannak néhányan, akik ezt nem akarják hallani, ezért újra mondom:

Minden nap csinállok valamit, ami örömet okoz a szüleimnek!

Természetesen – ezt már tudjuk – a szeretet fájhat!

Ha két fiatal találkozik, megkérdezi az egyik:

„*Milyenek a szüleid?*”

A másik azt válaszolja: „*Az én szüleim számomra az életszentség útját jelentik.*” Az egyik azt mondja: „*Az én szüleim egész kedvesek. Mindig azt teszik, amit akarok.*”

Erre a másik feleli: „*Akkor elég szegény vagy!*”

Gyermekeivel Szűzanyánk szent áldását adja ránk! Amen.

***„Hiszünk a küldetésünkben, kiállja a viharokat,
felülkerekedik a korokon, nem veszünk el!”***

*Robert Zollitsch freiburgi érsek,
schönstatti pap köszöntője
a képzőközpont szentelésén*

Kedves Püspöktestvérem, igen tisztelt Gyula érsek,
Kedves Magyar Schönstatt Családom,
Kedves Testvérek a hit egységében, ezen a napon minden okunk megvan arra, hogy örüljünk, és hálát adjunk. A szentmise előtt visszatekinthettünk az elmúlt 25 évre, mely idő folyamán a Schönstatt Család itt Magyarországon növekedett és nagy lett; most összegyűltünk itt az ünnepi szentmisén, hogy mozgalmi

munkájuk egy további lépése történjen, és a képzőházat itt a szentélynél felszenteljük. Hálásan megállapíthatjuk, hogyan fejlődött a közösségünk az elmúlt években: két-három család elindulása következtében egy háló jött létre sokak részvételével, ahol megtapasztalhatóvá válik az egyház relevanciája, hogy az egyház él; éppen a családnapokon végzett értékes munkájukkal lényeges és fontos ösztönző erővé váltak a magyar egyházban. Azzal, hogy ma felszenteljük a képzőházat, mely a családok körében végzett munkát előmozdítani hivatott, és elő is mozdítja, megkapják a helyet és a segítséget, hogy ez a növekedés továbbra is jó irányba terelődjön. Tehát minden okunk megvan arra, hogy örüljünk.

Úgy tűnik, mintha az evangélium egy kicsit zavarná az örömet. A tavon zajló viharról van szó, melynek a tanítványok ki vannak szolgáltatva; akik nagyon megijednek, amikor a mesterüket a vízben járva megpillantják. Kifejezheti ez azt az örömet, melyet mi ma érzünk? Elsőre ez valóban nehezen elképzelhetőnek tűnik;

de úgy vélem, csak felületes szemlélés esetében. A mi német Schönstatt családunk egyik énekére gondolok, ez az ének a nemzeti szocializmus által okozott megpróbáltatások idején keletkezett. 'Terjeszd körénk köpenyed' az ének címe. „Te Oltalmazó a viharban” – így szólítjuk a Szűzanyát. És tovább szól az ének: „Te az Újszövetség bárkája, Te szilárdan állsz a viharok közepette.” A vihar a maga kellemetlenségével kaphat így éppenséggel pozitív értelmezést. És ténylegesen megélték Önök ilyen viharokat; itt állva mondhatjuk: szert tettünk ilyen tapasztalatokra. Mint közösség, átvészelték a kommunista időköt a házaikban, a családjaikban, a háziszentélyeikben. Megtapasztalták: az Oltalmazó, a Szűzanya hordozta és segítette Önöket a nehéz időkben.

Micsoda hitbéli tanúságtétel az, amelyet Önök ebben a tekintetben tehetnek! Aki rábízza magát a Szűzanyára, aki vele együtt a pillantását Jézus Krisztusra irányítja, annak nem képes semmilyen kívülről jövő vihar ártani; az belülről kap

erősítést, szilárdságot. Milyen fontos üzenet ez ma számunkra! Mert nem hihetjük azt, hogy miután a kommunizmus összeomlott, minden vihar elcsitult. Ma is újból és más módon szembe kell néznünk a kihívásokkal. A ma jelentkező közömbösség és relativizmus első látásra, felületesen szemlélve talán halkabban és szelídebben jelenik meg, de ezek belülről bomlasztanak és tesznek kérdésessé belső kötődéseket. Itt az a fontos, hogy legyen világos álláspontunk. Szükségünk van egy világítótoronyra. Kapcsolatok és helyek hálójára van szükségünk, ahol erősítjük a hitünket; ahol beszélünk egymással a hit dolgairól, és megtapasztalhatjuk az élő hitet, a hit relevanciáját. És ezen a téren a szentély és az új képzőház itt, Óbudaváron lényeges szerepet kapnak.

Atyánk és Alapítónk, Kentenich atya, egy papok előtt tartott előadásában mondta 1967-ben: „Azt hiszem, hogy azt kell mondanom, a kötődések szerves rendszere lesz évszázadokon át az a jellegzetességünk, amely mellett ki kell tartanunk, hogy megértsük a kort és a jövő korokat, és meg tudjuk azokat gyógyítani (szövetségi papoknak 1967-ben tartott lelkigyakorlaton). Kiegészíthetjük ezt azzal, hogy azért is, hogy ki tudjuk állni a kor viharait. A kötődések szerves rendszerét két irányban értelmezhetjük.

Az első az istenihez, az Istenhez, Jézus Krisztushoz való kötődés. Ez az a kötődés, amely megszabadít bennünket a félelemtől, bármi nehézség is ér bennünket... Ez az Istenhez és a Szűzanyához való kötődés az, amire szükségünk van az életünkhöz, ha azt akarjuk, hogy több legyen, mint csupán túlélés, hogy az életünk mélyreható legyen. Ezt a kapcsolatot szolgálja a szentélyünk, szolgálja a számtalan háziszentély a lakásaikban és családjaikban. S mint minden kapcsolatnak, ennek a kötődésnek is szüksége van arra, hogy ápoljuk.

A másik iránya a kötődések szerves egészének az egymáshoz való kötődés. Semmi esetre se tekinthetjük ezt kevésbé fontosnak vagy csak másodrangúnak. Mert szükségünk van arra, hogy a mindennapokban együtt éljük meg hitünket, szükségünk van a természetes kötődések erősítésére, a beszélgetésre. Éppen ezért van olyan nagy értéke a képzőháznak, melyet ma felszentelünk. Mert itt van arra alkalom, hogy együtt éljünk, egymás által növekedjünk; esélyt ad arra, hogy megbeszéljük egymással életünk fontos dolgait, és kölcsönösen erősítsük egymást. Szükség van a házra, hogy teret adjon az együttlétre. Bárhol a világon felépíte-

nek egy Schönstatt szentélyt, ezért jönnek létre ott a kornak megfelelő képző- és lelkiyakorlatos házak. A közösségünk jámborsága nem egyoldalú: nemcsak felfelé irányul, mintha csak azzal elégedettek lehetnénk. Hívó közösség vagyunk, mely a jámborságot és a közösségi életet összekapcsolja. Aki feltekint az Istenre, az nem tévesztheti szem elől az embertársait. Éppenséggel jellegzetességünk nekünk keresztényeknek, hogy a Jézus Krisztusba vetett hitünk kiállja a próbát a hétköznapiakban, hogy a megélt kapcsolataink által fejezzük ki a hitünket. Ezért lényeges számunkra mint új lelki közösség számára, hogy az Istenhez és a Szűzanyához való kötődésünket az egymás közötti kötődésekkel erősítsük és elevenné tegyük...

Nekünk a Schönstatt mozgalomban bőséges kincsünk van, melyet felajánlhatunk az egyháznak. Vigyük be az egyházunkba, melynek oly nagy szüksége van erre a megélt együttlétre, mint a hitünkről tett tanúságra. Ily módon értékes szolgálatot tehetünk az egyházunknak!

Kedves Testvérek, tekintetünk így újból a szentleckére irányul, melyet az Apostolok Cselekedeteiből hallottunk. A tizenkét apostol, aki a jeruzsálemi ősegyházat vezette, megállapítja, hogy szükségük van támogatásra, nehogy „elhanyagoljuk az Isten ígését.” (ApCsel 6,2) Ezért kiválasztanak a közösségből testvéreket, akik az „asztalnál” – s ezzel embereknek – szolgáljanak. Ily módon megadják a jelet arra, hogy a hívők közösségébe sok és különböző szolgálatot lehet behozni. Világossá teszik, hogy nem lehet néhány szakembernek, esetleg egyetlen egynek a dolga, hogy a keresztény életet meghatározza és formálja. Ez az egész közösség ügye, mindenki szolgálhatja a közösség javát.

Így örülök annak, hogy Önök a magyar Schönstatt mozgalomban ezt ilyen odaadással váltják valóra... Ahol figyelmesek vagyunk arra, amit az Isten akar tőlünk, a hitünk élő képévé, jelévé válunk. Ahol minden egyes személy örömmel követi a hivatását, ott növekszik az egyház, ott megtörténik az új hivatások élesztése...

Ebben az ünnepi órában azt kívánom Önöknek, hogy az új képzőházukkal és a még fiatal szentélyükkel ugyanerre a tapasztalatra tegyenek szert; hogy képesek legyenek arra, hogy a Szűzanya kezét fogva örömmel járják tovább az útjukat, és kölcsönösen erősítsék egymást; hogy a kötődésüket a helyhez, a szentélyhez és a Szűzanyához újból elmélyítsék, és ezáltal

az egymás közti kötődések is tovább erősödjenek. Akkor semmilyen vihar se árthat nekünk, mert az Úr velünk van. Bizalommal mehetünk a jövőbe vezető úton, és végezetül ismét a 'Terjeszd körénk köpenyed' énekre gondolunk, melynek utolsó versszakában az áll, hogy „Hiszünk a küldetésünkben, kiállja a viharokat, felülke-rekedik a korokon, nem veszünk el!” Ámen

Dr. Robert Zollitsch

Márfi érsek atya szentelésen mondott beszéde

2005. április 2-án szenteltem fel a Szűzanya szentélyét, ahol az előbb szentmisét ünnepeltünk. A Szűzanya újra és újra megmutatja, hogy szeret minket. A Szűzanya mindenkit szeret, aki hozzá jön, hogy ajándékozzon neki, vagy kérjen valamit Tőle, vagy azért jön ide, hogy mások számára kérjen Tőle ajándékot.

Mi keresztények egy nagy közösségben élünk. Jézus élő teste vagyunk. Jézus ennek a testnek a feje, mi a tagjai. A Jóisten mint egy családot lát minket, amelyben minden testrészt tehet valami jót a másoknak, sőt minden embernek Jézus Krisztusban.

A Szűzanya célja az, hogy neveljen minket. Nemcsak azt ajándékozza nekünk, amire szükségünk van, hanem olyanokká akar nevelni minket, akik áldozatot hoznak a másokért, ami abban nyilvánul meg, hogy az ide jövő embereket nevelik, vagy segítik abból a célból, hogy azok a Mennyei Atya kegyelmében növekedjenek.

Ez a ház a Szűzanya nevelőháza, képzőközpontja. Ez a ház a Szűzanya kinyújtott karja, ahogy a kápolna, a szentély az Ő szíve, amelynek középpontjában Jézus lakik.

A Szűzanya karja ölel és ösztönöz arra, hogy azt, aki elfogadja a Szűzanyát mint édesanyját, tanítsa, nevelje arra, hogy jobban tudjon szeretni, és másokat is tudjon a szeretetre elvezetni.

Ez a ház a Szűzanya kiképző bázisa, ahol azt tanítja meg, hogy ne csak a saját, hanem a másik ember javát keressük. Egy új, nagyszívű, királyi keresztény embert akar itt nevelni a mi Urunk Jézus képe szerint.

Ebben a házban a Szűzanya adja a krisztusi nagyszívűséget és a krisztusi királyságot, és mintegy újjászüli az idetérőkben a krisztusi embert.

Mielőtt megáldanánk és felszentelnénk a Szűzanya nevelőházát, könyörögjünk:

Urunk, Jézus Krisztus! Alázattal lépünk át a schönstatti Szűzanyának épített ház küszöbét. Költözzék ide az isteni áldás, derűs öröm, termékeny szeretet és tartós egészség! Távozzék erről a helyről a gonosz lélek ártalma és viszálykodása! Lakjanak itt a békeesség angyalai! Dicsőítsd meg, Urunk, szent nevedet bennünk!

Áldd meg, amit teszünk, szenteld meg szolgáló látogatását, mert te szent vagy, és az is maradsz az Atyával és a Szentlélekkel mindörökkön örökké. Ámen.

Könyörögjünk! És kérjük Jézus Krisztust, a mi Urunkat, hogy áldva – áldja meg ezt a nevelő házat, áldja meg mindazokat, akik a Szűzanya ösztönzését elfogadják, hogy növeljék magukban a jót, hogy

másokat is el tudjanak vezetni a nagyobb szeretetre. Add meg, Urunk, e háznak az őrző, jó angyalát. Add meg, Urunk, azoknak, akik e képző központban befogadják Édesanyád nevelőnői ösztönzéseit, hogy növekedjék bennük az egymás iránti szeretet, hogy jobb férjé, feleségé, édesapává, édesanyává váljanak. Tedd képessé őket, hogy hatékonyan és gyümölcsözően munkálkodjanak a krisztusi ember kiformalásán önmaguk és mások javára!

Könyörögjünk! Hallgass meg minket, szentséges Urunk, mindenható Atyánk, örök Isten! Küldd el szent angyalodat az égből, hogy őrizze, gondozza, segítse és védelmezze e háznak minden lakóját. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen

„Nem könnyű elbúcsúzni a magyaroktól...”

Már hetek, hónapok óta készülődünk, hogy megköszönjük Tilmann atyának mindazt, amit 25 éven keresztül értünk, magyarokért tett. Tudtuk, hogy a búcsú pillanata egyszer eljön, s fejünkkel, eszünkkel tudtuk, hisz erre készített minket már évek óta, hogy egyszer önállóan is helyt kell állnunk. Igyekeztünk szívünk minden melegével feldíszíteni ezt a napot, úgy lelki készülődéssel, mint virágokkal.

Egy dolgot viszont számításon kívül hagyunk: hogy ez a búcsú fájni fog...

Péntek este szövetségi hétvégén kezdő szentmiséjére gyűltünk össze a szentélyben. Ez egyben Tilmann atya utolsó magyarországi szentmiséje volt velünk.

Prédikációját e szavakkal kezdte: „Örülök, hogy újra láthatlak benneteket...”

Majd folytatta: „Nem könnyű elbúcsúzni a magyaroktól, az embert a szíve visszahúzza újra meg újra...”

S ekkor kezdett derengeni, hogy történelmi pillanatok részesévé váltunk. Mi voltunk azok a „szerencsések”, akik személyesen és „élőben” hallhatták Tilmann atya lelki végrendeletét...

Megérezhettük közvetlen szeretetét, melyből sugárzott az is, hogy neki is nehéz ez a búcsúzás. Ennek a hétvégén több jelét is érzékelhettük...

Szívemarkoló volt, ahogy szövetségi csoportunk ajándékát, a hársfát, melyet emlékére ültettünk, átfogta két kezével, s rövid, elmélyült imában fordult a Szűzanyához, s utána dobta rá a lapát földet. Mintha a Magyarországon töltött évek temetésén lettünk volna...

Megrendítő volt az is, ahogy szombat este Zollitsch érsekkel beszélgetve ültünk a nagyszobában, s mindeközben Tilmann atya, akivel eddig mindig együtt lehettünk, az MHC házban pihente ki a nehéz, fárasztó, de gyönyörű napot. Különös érzés volt.

Végül eljött a vasárnap reggel, amikor elutazott. Óbudavár mindig híres volt a nagy integetésekről, s az érzelmekkel teli búcsúzásokról... Most mást élhettünk meg, pedig ez a búcsúzás ténylegesen „végleges”. Szentmisét ünnepeltünk a szentélyben – már Tilmann atya nélkül –, s ő ekkor jött fel a szentélyhez kabátban, a hátizsákjával. Megállt az ajtóban, búcsút vett az óbudavári schönstatti Szűzanyától, és térdet hajtvá, csendben távozott. Integetés és zsebkendőlengetés nélkül. Csak azok láthatták, akik kívül rekedtek.

Vasárnap még tartott a nővér egy előadást, hisz szövetségi hétvégénk volt. Nem volt könnyű dolga, hisz szívünk tele volt az ünneppel. Ezt érzékelvén, a Filippi levélből olvastunk részletet. Tilmann atya többször említette, hogy Magyarország az ő Filippije, ahogy Szent Pálnak a szívéhez legközelebb álló egyházközsége Filippi volt. Így rögtön minden mondat mögött Tilmann atya állt, ő jutott eszünkbe mindenről.

Végül Gertrud-Maria nővér arról beszélt, ami Tilmann atyának mindig fontos volt, minden gondolatot, tettet úgy vizsgáljunk meg: mit tenne Kantenich atya ebben a helyzetben.

Jól esett lelkünknek, hogy ha Tilmann atya nincs is már velünk, van egy támpontunk, egy „karónk”, aki segít eligazodnunk, hogyan, merre tovább.

„Bizonyítsátok be először, hogy komoly a szándékotok”

Schönstattal való ismerkedésünk óta megváltozott az életünk. Nagyon sokat köszönhetünk a Szűzanyának. Emiatt vágy ébredt bennünk arra, hogy komolyabban is elkötelezzük magunkat neki, hogy Isten tervét segítsen bennünk, a családjában megvalósítani. Gyakran gondoltunk a korszóra, melybe nekünk kell vizet töltenünk. Újra és újra felvetődött a kérdés, mi milyen áldozatot is tudnánk vállalni?

Szilveszterkor beszéltünk arról, hogy kéréseinket a Szűzanya mindig készségesen teljesíti, és mi újabb kérésekkel állunk elő az új évre vonatkozóan. A felajánlásainkkal viszont nem voltunk elégedettek. Pénzadomány a képzőház építésére – ez az egy jó ötletünk volt csak, és bár ez a lemondás is nehezünkre esett, kevésnek tartottuk. Férjem még azon is sajnálkozott, hogy az ő szakmája nem olyan természetű, amellyel közvetlenül tudna Óbudaváron segédkezni. Ezután jött egy feladat, a munka a szentelésre. Egy kis részt elvállaltam, gondolván, ez egy jó felajánlanivaló, és nemsokára kiderült, hogy férjem számítógépes ismeretei is szükségesek a munkához.

A fotó csak illusztráció

Amikor megtudtuk, hogy kérhetjük Tilmann atya búcsúztatóján a háziszentélyünk szentelését, és lehetőség van szeretetszövetség kötésére, akkor már jó ideje érett bennünk a gondolat, kész volt az elhatározás: szeretnénk a schönstatti útra lépni, valóban elkötelezni magunkat.

Kezdetét vette egy intenzívebb felkészülési időszak. Meghívtunk egy schönstatti házaspárt, hogy a szeretetszövetségről beszéljünk velük. Tetszett nekünk

a Szűzanya iránti nagy lelkesedésük, saját vágyaikra ismertünk az általuk megfogalmazott igényben: Isten tervébe bekapcsolódni. Kész volt a felkészülési tervünk, mi mindent fogunk elolvasni és megbeszélni közösen.

„Bizonyítsátok be először szándékotok komolyságát” a Szűzanya ezen felszólítását is szeretnénk volna követni, de újból problémát jelentett, hogyan. A Szűzanya válaszolt erre a kérdésünkre megint. Méghozzá úgy, hogy minden „jólfésült” tervünket keresztülhúzta, és gondoskodott róla, hogy legyen mit felajánlunk.

Először is hirtelen rengeteg munkája lett a férjemnek. Reggeltől estig a munkahelyén, aztán pedig lefekvésig otthon dolgozott. Persze megspórolhatott volna magának valamennyit ebből a munkából, de akkor az igényesség szenvedett volna csorbát, illetve a kollégáitól kellett volna a segítségét megtagadni. Végül mindennel elkészült szépen amikor kellett, és egy hétre el is utazott munka ügyben.

Ő élvezte az intenzív munkát, de belátta, hogy így nem tud elég időt fordítani kettőnkre, a családra. Én egyre jobban szenvedtem ettől. Ráadásul ez már mind a szeretetszövetségre való felkészülésünk ideje alatt történt. Idegesített, hogy a szépen eltervezett közös munka nem valósul meg.

Aztán váratlanul kiderült, egy napot bent kell töltenie fiamnak megfigyelés céljából a kórházban. Az a nap nagyon nehéz volt. Tetézte a gondot, hogy a férjemnek készülnie kellett, másnap utazott külföldre. A kórház után pedig több hétig aggódnom kellett kisfiam egészsége miatt. Így imádkoztam: Szűzanyám, bármit elfogadok, csak a gyerekeim legyenek egészségesek. Az aggodalmon kívül végül nem lett semmi baj.

A Szűzanya megajándékoz minket

Még egy hetünk maradt a szentelésig. Ez a hét nyugodt, harmonikus otthoni légkörben, sok munkával telt. Szívünkben hálával és bizalommal a Szűzanya iránt. Egy kis nyugtalanságom volt még, hogy vajon férjem is ugyanannyira vágyik-e a háziszentélyre és a szeretetszövetségre, mint én. Nehéz volt erről teljes bizonyosságot szerezni beszélgetés útján. A Szűzanyát kértem újból, segítsen, hogy nyugodt lehessen házastársi egységünk felől.

Ekkor épp jött a férjem, hogy azt a fájlt, amit én korábban nyitva hagytam a gépen, és ő bezárt, nem tudja újból megnyitni. Ez éppen az Óbudavárra szánt, már csak nyomtatásra váró kész munka volt. Ezt férjemmel közösen készítettük, sok óra munkája volt benne. Sokszor elmentettem, nem értettem, miért mondja férjem, hogy nem tudja megnyitni. Az előfordulhatott volna, hogy én, hozzáértés híján, nem talállok valamit a gépen, de vele ilyen, amennyire én őt ismerem, soha! Nyugodt voltam, mondtam neki, keresse csak meg, el lett mentve. Ő tehát átment a másik

Gyakran gondoltunk a korszóra, melybe nekünk kell vizet töltenünk. Újra és újra felvetődött a kérdés, mi milyen áldozatot is tudnánk vállalni?

szobába a géphez, én pedig el is felejtettem ezt a kis párbeszédet, annyira biztos voltam, hogy nincs baj.

Körülbelül egy óra múlva mentem be a szobába. Csodálkozva láttam, hogy elkezdte újból azt a munkát, ami már készen volt. „Mondtam neked, hogy nincs meg” – hangzott a válasz. Még mindig meglepődve leültem mellé, és mondtam, hogy próbálja meg újból a keresést. Hát tényleg nem találta meg se a fájl neve, se a módosítás dátuma szerint, és minden egyéb ötletet kimerítettünk már. „Nem fordulhat elő, hogy nincs meg, meg kell találnod!” Biztatnom kellett, mert ő már teljesen kizárta a lehetőséget, hogy valahogy megtaláljuk. Erre eszébe jutott, hogy az automatikus mentésekkor a gép ad a fájlnek valami furcsa nevet. Erre a névre nem tudtunk visszaemlékezni, de abban a pillanatban, hogy ezt mondta, újabb automatikus mentést végzett a gép, és csak néhány másodpercre, de felvillant egy név: mxg 24. Erre kerestünk rá, és az mxg 2 név alatt megtaláltuk a férjem által elveszettnek hitt fájlunkat.

Nagy öröm volt, hisz rengeteg munkától, és kudarcélménytől menekültünk meg. A Szűzanyára gondoltam, de nem szóltam semmit. Férjem szólalt meg: „Ha te nem biztatsz, nem találom meg soha.” Erre én: „Én viszont nem jöttem volna rá, hogyan keressem.” Igazán szép válasz volt ez az eset a Szűzanyától a házastársi egységünkkel kapcsolatos aggodalmamra.

Még nagyobb élmény volt, ahogy a szentelési imánk született. Én persze már hónapokkal előbb aggódtam, hogyan fogjuk mi megírni. Nem is az elkészülésében nem bíztam, hanem nyomasztott, hogy annak nagyon jónak kell lennie. Olyannak, ami egész életre szól. Nagyon mélyről kell jönnie ahhoz, hogy kifejezze szövetségünk komolyságát.

Férjem nem igazán a szavak embere. Az élet gyakorlati oldalát jól ismeri, és jól érzi magát az elméletek között is, az érzések világát viszont nehezen írja le szavak-

kal. Azt nem szerettem volna, hogy olyan imánk legyen, amit én írok, a férjem pedig egyszerűen csak jóváhagyja, mondván, ehhez én jobban értek.

A sok aggodalmam után, mikor leültünk, hogy megírjuk az imát, egy szép beszélgetés közben, nagy egyetértésben, igazán mélyről jövő, gyönyörű gondolatok születtek. Minden mondat mögött rejtőzik egy-egy evangéliumi részlet, egy-egy kedves ima, vagy bibliai kép, amely életünk valamely vonulatát idézi fel. És igazi ajándék, hogy ezt a beszélgetést nem én, hanem férjem vezette, az ima szerkezete, és a legtöbb ötlet tőle származik. (Köszönöm neked, Szűzanyánk!)

Nagyon megható volt a pillanat, amikor Tilmann atya megáldotta a háziszentély-képünket. Amit mondott, felemelő volt. Válasz korábbi gondolatainkra, és nagy erő a jövőnkre nézve, komoly meghívás a schönstatti útra. Mindketten úgy éreztük, a Szűzanya szól hozzánk.

Háziszentélyünk igazán nagy kincsünk. A Szűzanyával együtt fogadjuk vendégeinket, örülünk gyermekeinknek, döntünk az ügyeinkről, éljük mindennapjainkat... Az esti imánk korábban is a nap fontos része volt, most még sokkal felemelőbbé vált.

A szeretetszövetségünk megkötése utáni nap tudomást szereztem arról, hogy barátnőm terhes. Évek óta imádkoztunk ezért. Nem indult probléma nélkül a terhessége, még csak a 16. napon volt, és erős görcsei voltak. Azóta eltelt egy hónap, és a barátnőm jól van, a kis élet szépen fejlődik. Osztozunk örömben.

Olyannak, ami egész életre szól. Nagyon mélyről kell jönnie ahhoz, hogy kifejezze szövetségünk komolyságát.

Háziszentély – Szeretetszövetség

Április 5-én Tilmann atya felszentelte a háziszentélyünket, megáldotta a családkat, megkötöttük a szeretetszövetséget.

Már a családnapokon is hallottunk a háziszentélyről. Szép „kultikus tárgyként” állt előttünk.

Most már tudjuk, hogy munka fenntartani, élővé tenni. Hogyan?

„Bizonyítsátok, hogy valóban szerettek, hogy komoly a szándékotok!”

„A magatokkal szemben támasztott követelményeket a legmagasabbra fokozni!” Kemény kérések, nincs helye a kapkodásnak.

Kentenich atya vigasztal: kérhettek is!

A Csermák házaspár jóvoltából hetente kaptunk lelki olvasmányt és instrukciókat a felkészüléshez.

Az ötletes előkészület gyümölcsözővé tette a felkészülés időszakát...

Azt gondoltuk, hogy majd a szentelés egy szép, látványos, hosszú ceremónia

lesz, amely örök emlékként marad bennünk. Ez nem így történt. Tilmann atya nem sokat törődött a külsőségekkel: egyszerű szavai, mozdulatai, de legfőképpen imája által csodálatos módon vált érezhetővé Isten jelenléte a szentelés perceiben.

A legnagyobb élményünk a felkészülés volt! Ritkán van lehetőségünk és indítatásunk ilyen sok időt tudatosan együtt imádkozni, Istenre figyelni.

Az is fontos momentum volt számunkra, hogy az évek óta érlelődő vágy végre beteljesült, s ehhez kellett egy apropó. Ha Tilmann atya nem búcsúzik, lehet, hogy még mindig csak terveznénk, hogy egyszer majd lesz háziszentélyünk. Ezt másoknak tanulságként mondjuk: ne várjanak apropóra! A szívükben ébredező vágy már elég hangos hívás Istentől.

Nagy élmény volt a szentelés után pár nappal a biztosító ügynök viselkedésének megváltozása: az első két találkozáskor arrogáns, udvariatlan, erőszakos, gépies volt a saját otthonunkban... A harmadik találkozás már a háziszentély előtt történt (látszólag ugyanabban a nappali szobában), és mintha nem is ugyanaz az ember jött volna: kedves volt, türelmes és egyszer csak elkezdte mesélni az életét, a fia halálát, a házassága válságát és Istennel való kapcsolatát. Szerintem nem is nekünk mesélte, csak éppen nem tudta, hogy ott a Szűzanya. Hiszen emberileg okoskodva egy ügyfélnek mi köze van az ő magánéletéhez... Megnyugodva, békésen távozott tőlünk.

A családnapok hatása néhány hét alatt szétfoszlik, ám a háziszentély itt van, működik, folyamatosan megérinthet minket. Nem csak nekünk fontos, nem csak a miénk, hanem a rokonainké, a barátainké is.

A háziszentélyünk a saját képünkre szabott, a szívünkhöz közel álló kegyhely. A házak összekapcsolódnak egymással és Óbudavárral („hőközpont”). Ez hatékonyságnövekedés. Világátalakítás!

A háziszentélyünk egy üveges, szép, régi faliszekrényben kapott helyet a nappaliban. A schönstatti Mária-kép körül gyertya, Szentírás, szobrocskák, szenteltvíztartó, rózsafüzér, Atyatelefon; Schönstattból, az őskápolna tövéből hozott kövek, valamint fényképek foglalnak

helyet. Ide rakjuk a gyerekek legkedvesebb rajzait, ide tesszük a fényképét annak, akiért különösen imádkozunk, itt vannak a még ismert, de meghalt dédik fényképei, kedves családi események egy-egy fotója. Időnként másik kerül a helyére, mindig az, ami a leginkább aktuális. Mindent a Szűzanyának adunk, rá bízunk. Az Atyatelefonból két-három naponta húzunk egyet, és kiteszük a kis kártyát jól olvasható helyre: néhány napig az lesz az irányadó. A Szentírást is innen vesszük elő olvasni és ide tesszük vissza.

Hála és köszönet a sok kegyelemért!

Ha Tilmann atya nem búcsúzik, lehet, hogy még mindig csak terveznénk, hogy egyszer majd lesz háziszentélyünk. Ezt másoknak tanulságként mondjuk: ne várjanak apropóra!

A harmadik igen

Eddigi közös életünkben három fontos igen volt, melyet visszavonhatatlanul komolyan gondoltunk. Az első a házasságkötéskor az egymásra, a szeretetünkre, a hűségünkre kimondott igen, a második a gyermekeinkre vonatkozó, s most a legfrissebb a Szeretetszövetségben a Szűzanyának mondott igen volt. Mindhárom döntésünk egész életünkre szóló, nem csak azért, mert véglegesnek gondoljuk, hanem azért is, mert kihát az egész életünkre.

Már régóta motoszkált bennünk a gondolat, hogy jó lenne Szűzanyával szorosabbra fogni a kapcsolatunkat, önmagunk és gyermekeink nevelésére meghívni Őt. Aztán jött a levél, hogy aki szeretne Szeretetszövetséget kötni a képzőház szenteléskor, annak szívesen segítenek a felkészülésben. Egyértelmű volt, hogy most itt a remek alkalom, lépni kell.

Következett öt csodás hét, a felkészülés ideje. Köszönjük Csermák Kálmánnak és Alice-nak a gondoskodó figyelmüket, a heti lelki anyagokat, az utolsó heti telefont, az odafigyelést. Még így ismeretlenül sem az utolsó, valahányadik család voltunk, hanem azt éreztük, hogy vannak emberek a közösségben, akik szívükön viselik a sorsunkat, a döntésünket.

Az első hét nagy próbatétel volt. Kiszemel-tünk egy estét, amikor a gyerekek lefektetése után csak a Szeretetszövetséggel, az első heti lelki olvasmánnyal, imádsággal fogunk foglalkozni. Legkisebb gyermekünk két éves, szépen végigalussza az estét, nem szokott felkelni, sírdogálni. Azon az estén, amikor leültünk imádkozni, kislányunk felébredt, s szinte egész este csak úgy volt hajlandó aludni, hogy valaki a kiságya mellett feküdt. Amint felkeltünk mellőle, megérezte, s kezdődött a sírás.

Tanakodtunk, mit tegyünk? Halasszuk el a készülődést? De aztán úgy gondoltuk, minket semmi nem tántoríthat el, azért is végigvesszük, végigimádkozzuk, és most kezdjük. Így felváltva olvastunk, imádkoztunk, gondolkoztunk – és gyermeket altattunk. Nagyon elfáradtunk, de a következő héttől elmúltak az ilyen eltántorító kísértések. Az öt hét legszebb estéi közé tartoznak azok, amikor a szentelési imánkat fogalmazzuk. Biztosak vagyunk benne, hogy ebben az imádságban a

Szentlélek szólt helyettünk, mert az az imádság azóta is meghatározó, a szövetségkötés óta is sokszor elővesszük, s újra és újra elimádkozzuk, a szövetségkötés után hozzáírtuk a Szűzanya Tilmann atya által küldött üzenetét, amely erősít, bátorít minket.

Sokszor felmerült bennem a gondolat, hogyan lehet ekkora tömegben bensőséges a szertartás, hogyan tudunk elmerülni a Szűzanyával való kézfogásban. Talán a jó felkészítés, a témával való heteken át tartó foglalkozás tette, hogy akkora izgalommal mentem Óbudavárra, amely hasonló volt ahhoz az érzéshez, mint amikor menyasszonyként vártam a megérkező vőlegényt és családját, hogy kérjenek ki otthonról. Mindez, valamint Krisztus és a Szűzanya nyilvánvaló jelenléte tette, hogy ott, a Szentély előtt már meg sem fordult a fejemben, hogy ez a találkozás, ez a szövetségkötés nem lehet bensőséges. Nagyon a szívemhez szólt, annyira más volt, mint a hétköznapiak, még az öröm könnyei sem kerültek el. Ritkán érzem magam a kegyelem állapotában, de azon a napon megkaptam ezt az ajándékot. Az is fontos volt számunkra, hogy a Szeretetszövetségünk megkötésekor Tilmann atya volt, aki közreműködött, sikerült még Őt „elcsípnünk” (bocsánat).

Így a mi Szeretetszövetségünk egyidős a képzőházzal, amely a lelki növekedés, erősödés helye. Reméljük, a Szűzanya segítségével a mi lelkünk is a fejlődés helye lesz, és egyre közelebb kerülhetünk az Úr Jézushoz.

A szentelés „hátról”

Nagyon vágytam arra, hogy a jubileumi összejövetelem szeretetszövetséget kössünk a Szűzanyával. Az ilyen lassan mozgó embereknek, mint mi, kiváló alkalom egy ilyen „tömeges megmozdulás”, amikor a kezünkbe adják a felkészülés lehetséges anyagát, elküldik a válaszokat, szinte elintézik helyettünk, nekünk „csak” teljes szívvel rá kell készülni és megélni.

Sajnos a vágyammal egyedül voltam, mert a párom új munkába kezdett, és ilyenkor ez maximálisan betölti minden idejét, gondolatát, pillanatát. Borzasztóan bántott, hogy odáig sem jutunk el, hogy megbeszéljük, nekem ez milyen fontos. Bizakodtam, hogy nem olyan rövid ez a felkészülési idő, még fordulhat a kocka, még ő is megláthatja, mekkora mérföldkő ez az ember életében. Csak gyűlt bennem a szomorúság.

Egy dologban biztos voltam: nem akartam, hogy csak az én kedvemért tegye meg. Véletlenül se legyen kimondott vagy ki nem mondott kényszer ez a lépés.

Már arra is gondoltam, ha lehet, akkor egymagam kötök szeretetszövetséget a Szűzanyával. Azt is éreztem, hogy ez azért nem az igazi a mi esetünkben. Nagyon nehezen adtam oda ezt a problémát Máriának. Nehezemre esett belátni, hogy nélkü-

le nem megyek semmire ebben a meddő ügyben. Hát rábízta. Rögtön üzent is a Szűzanya az atya-telefon révén: „Ne aggódjatok kívánságaitok teljesüléséért: Szeretem azokat, akik szeretnek engem!”

Ez az üzenet elsimította bennem a göröngyöket, és békességet adott. Sikerült megbeszelnünk az érzéseinket. Jólesik arra gondolnom, hogy a Szűzanya a párom szívében is elülteti majd a vágyakozást, és akkor együtt köthetünk Szeretetszövetséget Vele.

Mindenesetre a képzőközpont szentelésére tartva igyekeztem magamban csökkenteni a délelőtti jelentőségét. Azért a tömeges megmozdulás biztosan nem lesz bensőséges: annyi ember mind egyszerre mondja, a kinyomtatott papírról az előre megírt válaszokat...

Tisztára, mint a kisdobos avatáson: „Én (Jóska Pista) a Magyar Népköztársaság nevében fogadom...”

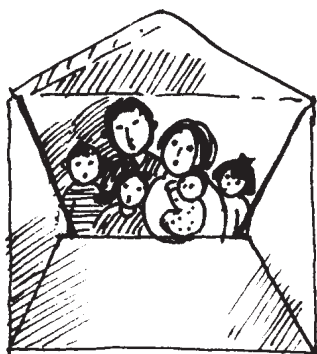
Olyannyira „nem volt” bensőséges és lélekkel áthatott, hogy amint láttam a sok házaspár hátát a szentély előtt, s magamban én is velük olvastam a válaszokat a papírról, sokszor csak potyogtak a könnyeim. Hogy ennek gátat szabjak, próbáltam mindenféle ostoba dologra koncentrálni. Hogyan cibálják egymás kabátujját a házaspárok: ide állj, ne oda; most jövünk mi, ja nem, mégsem. A nagy áhítatban hogyan löki a virágágyásba a nővérét az öcskös. Vajon Tilmann atya bocsátja útjára a házaspárokat, vagy Róbert és Rita? Nocsak, annak az ünneplős kabátnak elengedte a varrását a cérna, lóg a bélés. Hány zászlócskát is tűztünk le a virágok közé? És milyen klassz ötlet ez a botra kötött virágsokor a libegő sárga-zöld szalaggal egyszerűen a földbe tűzve. Különben is az olajzöld a kedvenc színem.

...

Szóval ilyen és hasonló butaságokra kellett gondolnom ahhoz, hogy ne fájjon annyira. Olyan megható volt, olyan sugárzó, hogy az embernek repesett a szíve tőle. Annak is, aki csak hátról szemlélte az eseményeket.

Amikor eljön a mi időnk, majd elmesélem ugyanezt belülről. A Szűzanya megígérte nekem.

Ide nekem az oroszánt!

(inkább elég lesz egy bolha is)

Kiscsoportos találkozáson előtt azon morfondíroztam, hogy jó lenne már valamit tenni – igazából és „kézzelfoghatóan” – Schönstattért. Olyan régóta vagyunk részesei a mozgalomnak, és eddig csak profitáltunk belőle. Szeretnénk tevékeny tagjai lenni, jobban elköteleződni mellette, de érezzük, hogy házaspárként még nem vágyjuk ezt egyformán, és azt is látom, hogy elértük saját határainkat (kisbaba, építkezés, családszervezés), magyarul: nincs túl sok szabadgyökünk. Azaz jobb, ha egyelőre csak kicsiben gondolkodom.

A találkozó végén csoportvezetőink felolvasták, elmondták az Oázissal kapcsolatos nehézségeket, valamint azt, hogy minden csoportban kellene egy ember, aki figyel és szívén viseli az újság sorsát. Ők rám gondoltak, én viszont hevesen tiltakoztam, hiszen nekem erre egy csepp energiám sincs. Hát jó, hiszen nem erőszak, kicsit csalódottan, de elfogadták a döntésemet.

Hazaérve egyszer csak bevillant: hogy én milyen süket vagyok! Gondolkodás nélkül nemet mondtam. Itt a halk szó, de hol a fül, hol a hősies bizalom?

Látjátok, megy ez nekem, nem meghallani a csendes hangot, észre nem venni az apró jelet!? Hamar felhívtam őket, és mégis elvállaltam ezt a nekem méretezett, rám szabott feladatot.

Igencsak aprócska dolog, tudom – hiszen annyian és olyan sokat dolgoznak Schönstattért –, de talán ez is egy „első lépés”.

„Édes teher”

A várandósság első fele mindhárom gyermekünkénél alaposan megviselt. Napi 2-3 hányás, folyamatos gyomorégés, rossz közérzet, hébe-hóba egy-két ájulás... Tudom, sokaknak nem kell bemutatnom. Általában az ötödik hónaptól kezdett javulni a helyzet, és utána már vidáman és energikusan cipeltem a pocakot.

Negyedik babánk viszont kiütt a ringből, épp a költözködés közepén. Nagy nehezen még kitakarítottunk, áthurcoltunk néhány komódot, asztalt és az ágyunkat, melyet gyorsan birtokba is vettem, és egy hónapig alig-alig bírtam elhagyni. Nem tudtam enni, inni, a létezés is nehezemre esett. Kórházban töltöttem pár napot,

s amíg folyt az élet vize (az infúzió), addig nem volt vészes, de igazából nem javított a helyzeten. Mindent a férjem csinált: mosott, mosogatott, főzött, takarított, rendezte a gyerekeket, a legkisebbet vitte magával dolgozni, irányította az építkezést, próbálta folytatni a költözködést..., szóval annyi teher hárult rá, hogy a füle is kettéállt.

Nagyon hálás voltam neki ezért, de azon kívül, hogy szavakkal dicsértem, a szeretet semmi más jelét nem tudtam kimutatni felé. A gyengédség apró mozdulatai – egy ölelés, puszi, egy mosoly, cirógatás vagy érintés – mind-mind elmaradtak.

Nagyon rossz ezt leírni (hát még átélni), hogy nem tudtam elviselni a társam közelségét, de még a szagát sem. Legszívesebben külön ágyon aludtam volna. Esténként, már vízszintesben ógott-mógott egy sort, nagyon sajnálta magát (jogosan); én is sajnáltam magamat, s már az is megkérdőjeleződött benne, hogy örülök-e én egyáltalán ennek a babának. Persze örültem, de semmilyen úton-módon nem tudtam kimutatni. (Klasszul tudtam viszont savanyú képet vágni.)

Ha nem tudom egészen biztosan, hogy nagyon szeretjük egymást, ezt az időszakot a kapcsolunk végének kezdeteként éltem volna meg.

Miközben ilyen nagyon sajnálkoztunk saját nehéz sorsunk felett, volt szerencsénk megismerni egy „öreg motoros” schönstatti házaspárt. Bizonyára a Szűzanya tervezte el ilyen jól, hogy pont őket küldte hozzánk. Beszélgetésünkből kiderült, hogy hat gyerekük közül az utolsó négy terhességgel végig feküdni kellett az asszonyoknak. (Bocsánat, ha nem emlékszem jól minden részletre!) Nem ám az elején egy kis gyengeség, hányás, miegymás, hanem végig vízszint! Sőt, a vége felé már csak naponta kétszer fordulhatott egyik oldaláról a másikra, és kétszer mehetett ki vécére. (Ha-ha, én meg milyen büszke voltam, hogy míg folyt az infúzió, 3-4 órán keresztül meg sem mozdítottam a karomat!)

Ezek után mit mondhattunk volna? Kérdeztük, hogy ezt hogy bírták ki. Első alkalommal nekik is nehéz volt, de aztán megszokták (MEGSZOKTÁK!!), ez lett a természetes. Mondták ezt minden mártírotság híján, egyszerűen.

Ehhez képest hol van az én nehézségem? Ki vagyok én, hogy ennyire sajnálom magam?

Ha körülnézek, mindig látok magam körül olyan embereket, akik nálam sokkal nagyobb terheket cipelnek. Egy ilyen „tanúságtétel” fényében eltörpül a szememben az a hosszú hónap, különösen, hogy már látom, egyik napról a másikra jobban lettem, és újra örömmel, vidáman tudom várni a porontyunkat.

Egy kapcsolat alakulása (anyóstörténet)

A mikor anyóssal először találkoztunk, már be is jelentettük, hogy össze akarunk házasodni. Erre ő csak annyit tudott kinyögni: „Jaj, ne!” Ez a fájdalmas felkiáltás már a kezdetekkor előrevetítette, hogy nem lesz problémamentes a kapcsolatunk.

A karácsony mindig várva várt ünnepünk. Szeretünk ajándékozni, és nem az ajándék értékét nézzük, de amit kapunk, mutat valamit az ajándékozó hozzánk való viszonyából. Az első karácsony, melyet házasként megéltem náluk, igen elszomorított: egy kiló vegetát kaptam és pár zsebkendőt. Addig nem használtam vegetát, így el sem tudtam képzelni milyen sokáig elég lesz ez nekünk. A következő karácsonykor edényfogó kesztyűt kaptam, melyet ő készített! Mondtam is neki, hogy a következő évben is örülnék ilyennek. Az évek során sok nagyon hasznos ajándékot kaptam tőle, melyeket soha nem éreztem igazán a magaménak, inkább a családnak szóltak.

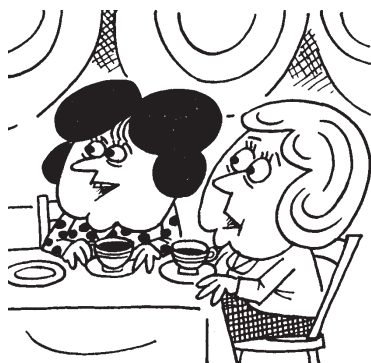
Tavaly többször is kórházban volt, gondoltuk, pár szép hálóing jól jön neki. A vicces az volt, hogy én is azt kaptam tőle. Ez volt az első igazán nekem szóló ajándék.

Az eszemmel tudtam, hogy az anyóst – bármilyen is – nagyon-nagyon kell tisztelni, hisz a párunkat ő nevelte fel a számunkra, s nagy részben neki köszönhető, hogy házastársunk olyan lett, amilyen! Ha bármi bajom adódik velem, rögtön erre gondolok! Ha érzelmekkel nem is sikerült mindig, de akarattal, tettekkel igyekeztem kifejezni szeretetemet.

Imádkoztam pl. rózsafüzért anyóssal arra a szándékra, hogy megszeressem. Egy éven belül megadatott a szeretet!

Sok asszony azt gondolja, sokkal jobban főz az anyósánál! Máshogy főzhet, de az nem biztos, hogy jobb is! Sőt, ha párunk megszokta, hogy az anyukája a paprikás krumplit leégette (mert talán mindig sietett és odakapta emiatt), akkor később is az az íz számára az igazi!... Rengeteg olyan étel van, melyet az anyóssal remekül főz, a sütijeit még az én anyukám is sokszor megdicsérte, és nagy elismeréssel adózott. Az egyik karácsonykor a régi receptgyűjteményét osztotta meg velem anyóssal, kiírtam sok a férjem számára kedves receptet.

Az idej 17. karácsony volt, amióta a családhoz tartozom, és teljesen meghatódottam az idej ajándéktól. Több hétig hímezte anyóssal a **Szűzanya-képet**, melyet karácsonyra kaptam, pedig nem vallásos! Rengeteg munka van benne, és a kép gyönyörű! Ahányszor ránézek, elfog az öröm, hogy ezt **nekem készítette az anyóssal**.

A tombolán nyert háziszentély

Jó pár éve járunk már Óbudavárra, érezzük, hogy ez a mi utunk, mégsem volt eddig háziszentélyünk. Azt szoktam mondani, hogy mi lelki csigák vagyunk, nehezen jutunk lelki téren egyről a kettőre. Hogy egy ideje nekünk is van háziszentélyünk, az sem a mi érdemünk, hanem a gyerekeké.

Úgy tűnt, hogy nem tudunk elmenni az ovis bálba, mivel a férjem külföldön volt. Támogatásképpen mindenesetre vettem két jegyet. Mivel a párom két héttel előbb hazajött, mégis részt vettünk a bálban. „Halálra” nyertük magunkat a tombolán, miénk lett a főnyeremény: egy fekete, ovális, márvány asztallap. Kaptunk még ezen kívül egy népies jellegű – nem túl szép – gyertyatartót és egy kis korsó alakú vázát; valamint egy cserepes növényt. Rémesen örültünk a sok „hasznos” dolognak, és gyorsan kitaláltuk, melyiket hová ajándékozzuk el.

Igen ám, de másnap a gyerekek meglátták a nyereményeket, és ők őszintén odavoltak a boldogságtól. Rögtön az jutott eszükbe, hogy ebből háziszentélyt készítenek. Becipeltették a gyerekszoba padlójára az asztallapot, rátették a Szűzanya képét, a gyertyatartót, a korsót, az imakönyveket, az énekeskönyveket és egy csomó mécses, gyertyát.

Egyelőre ez lett a mi háziszentélyünk, ahol esténként leülünk együtt imádkozni és várjuk, hogy a Szűzanya igazán letelepedjen nálunk és vezessen bennünket.

A szó ereje

Egy nagy mult cég magyarországi raktárába idényjelleggel külföldi tárgyakat helyeztek át, hogy segítsenek ellátni a megnövekedett feladatokat. A „népek közötti párbeszéd” elősegítése érdekében ötödikkal két hónapon át állandó tolmácsügyletet láttunk el ebben a vidéki raktárban tizenkét órás műszakokban.

Tizenkét óra hosszú idő egy ilyen sivár, zárt, biztonsági kamerákkal és személyzettel őrzött helyen, ahol az ember négyszer kap kimenőt, és legföljebb egy széklet kap, hogy leülhessen néha. Egy kis külön világ egy ilyen raktár: monoton egymásutánban többemeletnyi magas állványsorok, mindegyik telis-tele pakolva dobozokkal. Ameddig a szem ellát, mindenütt dobozok egymás hegyén-hátán. A sorok között targoncák cikáznak, kiemelnek, beemelnek egy-egy dobozt, majd továbbrobognak. Az egész a gépies kietlenség benyomását kelti. Olyan hely ez, gondolhatnánk, ahonnan Isten is borzongva húzódik vissza.

Ám újragondolva a dolgot, ez a milliárdnyi lelketlen doboz mégis inkább az emberi társadalomra emlékeztet. Hiszen pont olyan ez, mint a kor, amelyben élünk! – állapítom meg döbbenetben. Abban éppúgy elgépiesedünk, és gyakran nem érezni

Isten jelenlétét sem. Hogy a tétlen időszakokat hasznos dologgal töltssem ki, elkezdék az állványsorok között köröket róni: minden egyes kör alatt egy tized rózsafüzért mondok, és a csoda megtörténik: kezdem otthon érezni magamat, akárcsak a társadalomunkban. Isten jelenléte kezdi betölteni ezt a sivár teret is.

A targoncás különös szerzet. Kevés köztük az olyan, akinek nincs valamilyen furcsa ismertetőjegye: különös tetoválás, fülbe-, orrbavaló, piercing, ilyen taréj, olyan taréj. Az ember az első találkozáskor csak kapdossa a fejét. Mindenki ki akar tűnni valamivel. Figyelmemet egy idő után mégis egy szürke kis emberke vonja magára. Különös ismertetőjegye egyszerűen az, hogy ronda: arcát talán leginkább Dart Wader arcához tudom hasonlítani a Star Wars 6. részében, amikor Luke Skywalker leveszi róla a „szuszogós” fekete maszkot. Töpörödött kis ember, széteső, csúnya fejjel, behúzott nyakkal. Egy igazi lúzer, egy Mr. Bean típus. Ötvenesnek saccolnám.

Első találkozásunkkor dadogva kér tőlem segítséget. Kétszer telefonált haza a feleségének Angliába, mondja, és a szálloda, ahova elszállásolták, e két rövid beszélgetésért kb. 90 ezer Ft-ot számított fel neki! Kiszámítottam, hogy a szálloda 2000 Ft-os percdíjjal számolt! Welcome to Hungary! Hiába volt aztán minden segítség, közvetítés, végül fizetnie kellett.

Egy másik alkalommal, amikor már a magyar művezetők megismerhették a külföldi munkások teljesítményét, ismét találkoztunk. Idegesen, szuszogva csörtetett oda hozzám.

– Valamit megint elszúrhattam – mondja – mert az egyik magyar művezető beszélni szeretne velem. Istenem, mi lehet a baj?

Már jön is a magyar menedzser, aki akár a fia is lehetne az „öregnek”.

– Csak azt szeretném mondani az angolnak, hogy nagyon meg vagyok elégedve a munkájával – kezdi a művezető. – Mindjárt szerzek is neki egy jobb targoncát, mert nagyon jó munkaerőnek tartom őt. Megérdemli, hogy ne ezzel a vacakkal dolgozzon.

Kétszer is le kell fordítanom, mire az angol hinni kezd a fülének. Egyszerre felcsillan a szeme, mosolyra húzódik a szája, most mintha a termete is magasabb lenne! Utána még visszakérdez, hogy „biztosan ezt mondta?” meg „valóban rólam mondta ezt?”

Ezután az egész hátralevő műszak során őt figyelem. Végigmosolyogja a munkaidőt! Mintha nem is ő lenne: a nyaka már nincs behúzva, a szeme csillog, a szája mosolyog, szinte a nyelve is kilóg lelkesedésében (akárcsak az igazi Mr. Beanek!), ahogy az új targoncát dolgoztatja! Az egyik rózsafüzéres körutamon egyszer csak rajtakapom, amint egy honfitársának meséli a történeteket lelkesen: „Ma olyan jó napom van! Képzeld, megdicsérték!”

Ezt az embert kicserélték. Olyan most, mint aki újjászületett. Pedig csak néhány jó szót szóltak hozzá. De a jó szónak hatalma van. A jó szó feltámaszt és újjáteremt. Nemcsak a munkahelyen, de a családban is...

MHC

scheibbsi kórház gipszelője előtt várakozunk, talán bő fél órát is. Valahogy mostanra lelassultak a dolgok. Néha megjelenik a folyosón egy fehérköpenyes, odamegy a fiamhoz, megtapogatja a kezét, mond valamit németül, kedvesen magyaráz. Időbe telik, míg megértjük, és komolyan bólogatunk rá. De ez már csak üresjárat, hiszen tudjuk: nem kell műteni, nem kell helyrerángatni, csak egyszerűen gipszelni kell – ilyen egyszerű! Nekem!

Én ugyanis már túl vagyok az első sokkon, amelyet akkor éreztem, amikor megpillantottam a hamburgerzsömlényire duzzadt könyököt a röntgenezőben. Túl vagyok a dührohamon, amellyel nekiestem a fiamnak még a sílift alján: „nem mondtam, hogy csak a kis pályán hódesházhoz!” Túl vagyok a kétségbeesett fohások első rohamán is („Most segíts meg Mária...”), és már a hazaúton jár az eszem, hiszen a baleset a hazaindulásunk előtti órában történt.

Nem így a fiam. Talán nem hitte el, hogy a nehezén már túl van. Talán túl sok volt körülötte a német és angol szó, és kevés a magyar(ázat)! Talán még félt... Ott ült, ujjjaival játszadozva egy szál atlétában a folyosón, és szelíd tekintettel tűrte a fehérköpenyes tapogatókat, akik mind németül szóltak hozzá, és várta, hogy megnyíljon a félelmetes gipszelő ajtaja...

Ebben a nyomott légkörben jelent meg az angyal: piros overallban, mint egy mentős, lengő fekete hajjal, akárcsak egy samponreklámban, mosolygó szemekkel és nevető szájjal. Először németül szólt Boldihoz, majd észrevette a mellette ülő lányunk kezében a regényt. Kikapta, és hangosan, és valami nagyon mókás hangszílyozással olvasni kezdett belőle, magyarul! Ekkor már mindnyájan mosolyogtunk, neveltünk. Ez a mókás lény (aki a szülőknek megsúgta, hogy Szombathelyről jár át ide dolgozni mint altatóorvos) innentől átvette az irányítást, és teljesen megfordította a hangulatot: ide röppent, oda röppent, és máris kezünkben volt a röntgenfelvétel, kinyílt a gipszelő ajtaja, megismerkedtünk a hentes termetű, de gyengéd Gottfrieddal, aki máris kezelésbe vette a fiamat, s közben mindvégig mosolyogtunk, neveltünk, tréfálkoztunk...

Egyszerre aztán kint találtuk magunkat megint a folyosón, és az angyal köszönés nélkül éppoly hirtelen tűnt el, mint amilyen váratlanul felbukkant.

Hazafele az autóban aztán a fiam megsúgta a feleségemnek, hogy ott a folyosón elkeseredésében elmondott egy tized rózsafüzért, és lám, a Szűzanya nyomban el is küldte azt a piros ruhás nénit...

Csoda vagy a véletlenek összjátéka? Schönstattban mi erre tömören csak annyit mondunk: MHC, azaz: *Mater habebit curam*, magyarul: „Anyánk gondoskodik (rólunk)!”

Köszönjük, Édesanyánk!

Ima-meghallgatás Kentenich atya közbenjárására a Kockáztatni bátor imafüzettel

Családunk igen nagy pénzügyi zavarba került. A problémára nem találtunk hathatós megoldást, ezért elhatároztuk, hogy segítséget kérünk Kentenich atyától. (Korábban hallottuk egy ismerős családtól, hogy több ügyükben kérték az Ő közbenjárását, és mindig eredményes volt.) Elimádkoztuk a kilencedet, persze fogalmunk sem volt arról, hogy utána mit tegyünk.

Az ima befejezése után három nappal a metróban ért az a hívás, hogy az Ausztráliában, misszióban lévő egykori káplán atyánk meglátogatna minket még aznap este. Nagyon örültünk Neki, mert e-mailon keresztül tartottuk a kapcsolatot, de azért a személyes találkozás azért mégis más. Haza szóltam, hogy készüljenek, egy óra múlva ott lesz Gábor atya.

Nagy örömmel fogadtuk. Adott egy borítékot és arra kért, hogy csak az elmenele után nézzük meg. Megnéztük... Annyi ausztrál dollár volt benne, amennyi mínuszunk volt a bankszámlánkon. Mikor megköszöntük, az Atya csak ennyit mondott: „Ennyi jár nektek!”

És a ráadás! A sógornőmön keresztül a legkedvezőbb árfolyamon tudtuk átváltani.

Az ima ereje Kentenich atya közbenjárására

Közösségünk egyik tagja betegséggel küzdött, műtét előtt állt. Ezért – ahogy már többször tettük – elhatároztuk, hogy kilencedet imádkozunk érte. Pünkösöd közelében jártunk, ezért választásunk a *Küldd el nekünk üdvözítőnk Lelkét, az erő lelkét* című schönstatti kilencedre esett. Megállapodtunk, hogy nem éppen kilenc nappal a műtét előtt, hanem már hamarabb elkezdjük a közös imát. Örült is betegünk, hogy „de jó, hátha már nem is találják a csomót, mire a lézeres előkészítésre megyek...”

A közös ima idejét ki nehéznek, ki szépnek, szívhez szólónak, ki túl hosszúnak élte meg, de végére értünk a kilencednek. A műtét napján érdeklődtünk, s nem akartunk hinni a fülünknek, amikor X elmesélte, hogy mire a lézeres beállításra ment, az orvosok nem találták a legnagyobb csomót, ezért átprogramozták a műtétet, s több kisebb csomót távolítottak el, azokat is a vártnál problémamentesebben...

Évzáró találkozónkon együtt örvendeztünk, s hálás szívvel köszöntük meg, hogy imádkozhattunk, s hogy imánk meghallgatásra talált...

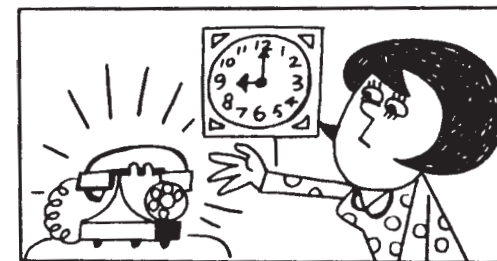
Egy pénztárca csodálatos története

Családakadémias vizsgaelőadáson vettünk részt Sopronban. Jó légkör, kellemes társaság, kiválóan felkészült előadók... Éva és Feri témája: a tv, mobiltelefon, pénz...

Hazaérkezvén tűnt csak fel, hogy a pénztárcám sehol sincs... Gyors telefon a családoknak, akiknél a hétvégén megfordultunk. Kicsit kínos a helyzet, mert éppen 22.000 Ft volt kívülről lazán belecsúsztatva, amely nem is az én pénzem volt. Sajnos senki nem tud róla, hol lehet...

A hét elején néhány jó barátnőmnek elpanaszoltam, mi történt. Szerdán nem tudtam elmenni a szokásos asszonykörre. Utána váratlanul beállított két kedves asszonytárs. „Szeretnénk neked ajándékozni ezt a pénztárcát...” – összegyűjtötték épp annyi pénzt, amennyi eltűnt!

Igen ám! De nem tudták, mi történt közben kedd este. Sopronból telefonált a vizsgaelőadás kedves háziasszonya, hogy jó híre van: „Megvan a pénztárcád!” S elmesélte, hogy a szomszédjuk a kutyáját sétáltatván figyelmes lett a pénztárcára, s házról házra járt, keresve, hogy kié.

A pénz jól látszott benne, nem állt volna semmiből elrakni az egészet, vagy csak a pénzt kihúzni belőle. Sőt, más szomszéd is mondhatta volna, igen, az enyém. De mindenki becsületes volt!

Mivel a barátnőmnek kedd este azt már nem újságoltam el, hogy meglett az elveszett holmi, ő akcióba lépett, s az asszonykörtön összegyűjtötték az áldott jó lelkek az egész összeget.

Mikor átadták, elmeséltem a csodás történetet, s megállapodtunk benne, a pénztárca asszonyköri megőrzésbe kerül, s akinek szüksége lesz rá legközelebb, az megkapja. Rögtön fel is merült egy ötlet, egy családapa nem kapta meg a neki járó fizetést, s a család nehéz helyzetben volt. Másnap már náluk volt a pénztárca.

Igen ám! De másnap – ki tudja miért – megkapta az elmaradt fizetést, így ők is tovább akarták adni a pénztárcát. Rögtön akadt egy család, akik éppen építkeznek, s már a hónap első napjaiban látszott, hogy csupán pár ezer forintjuk marad hónap végéig. Így hozzájuk került a pénztárca. Azóta a férj talált munkát, s ha nem is dúsgazdagon, de jól vannak...

Itt a vége, fuss el véle. Így ért véget a pénztárca csodálatos története.

Üdvöztünk szülőföldjén

ASzentföldön töltöttünk egy nagyon szép hetet kettesben egy csoporttal. Nagy lelki élmény volt az Úr Jézus szülőföldjén járni, végiglátogatni életének főbb helyszíneit.

De mi célból megy ma az ember a Szentföldre? Régen eltarthatott akár egy évig is, amíg egy zarándok Európából odáig eljutott. Ma a repülő pár óra alatt odarepít. Régen csak hallomásból tudhatták az emberek vagy sehogy sem, milyen ott az élet, ma nap mint nap látjuk és halljuk a híradásokat. Filmeket nézhetünk meg róla, mint a világ bármely más tájáról.

Nagy divat ma a „vallási turizmus”. Utazási irodák alakultak azzal a céllal, hogy a kegyes hívőket a különböző szent helyekre elutazzassák. És valóban, sokan veszik igénybe ezeket az utakat: „elzarándokolnak” Fatimába, Lourdes-ba, Rómába, Jeruzsálembe.

Valójában egy zarándoklatnak csak akkor van értelme, ha közelebb visz Istenhez. A zarándok célja nem lehet más, mint engesztelés, bűnbánat, ima. Különben csak egy kiránduláson vesz részt.

Hát mi miért mentünk a Szentföldre? Nem kerestük a lehetőséget, hanem adódott. És mert adódott, éltünk vele. Az utazás közeledtével azonban folyamatosan erősödött bennünk a vágy, hogy ráléphessünk arra a földre, amelyen Krisztus járt, aki számunkra az Út, az Igazság és az Élet. Hogy azon a megszentelt helyen adhasunk hálát az Atyának szerető jóságáért. Imádkozhassunk hazánkért, közösségeinkért, barátainkért, hozzátartozóinkért, gyermekeinkért, egymásért. Elmélkedhessünk és szemlélődhessünk. Engesztelhesünk.

Azon a földön jártunk, ahol Krisztus. És a legmegdöbbentőbb az volt számunkra, hogy megtapasztaltuk azt a légkört, illetve azt a közönyt, amelyet Ő, az Isten Fia megtapasztalt 2000 évvel ezelőtt.

Betlehemet, ahol született, ma fal veszi körül, mert Izrael átadta a palesztinoknak, de mivel félnék tőlük, körbefalazták a várost. A keresztény arab lakosság tömegesen hagyja el lakóhelyét. A barlangban, ahol Jézus született, 3 oltár van. A születés helye az ortodoxoké. A születés templomában nincs hely a római katolikusok számára, az ő templomuk a Szent Katalin templom, közvetlenül a görögkeleti mellett.

Názáretben, az Angyali üdvözlés templomában, amely azon a helyen épült, ahol Mária-hoz eljött az angyal, és ahol később Jézus nevelkedett, szentmisén vettünk részt. A szentmise ideje alatt a templom tőszomszédságában lévő muzulmán imahelyről egy hangszóróból a mohamedánok imája szólt olyan hangerővel, hogy a miséző pap hangját alig lehetett hallani.

A Galileai-tavon hajóba ültünk. A tó közepén meghallgattuk a Szentírás szavait, aztán a hajóskapitány elővette az „árut”: a szuvenírt! Mert természetesen mindenhol kell vásárolni valamit, amit emlékbe hazavihetünk! A tó partján sok étkezőhely várja

a zarándokokat, ahol úgynevezett szentpéterhállal kínálják meg őket. Ezt a fajta halat állítólag sehol a világon nem lehet megtalálni, csak ebben a tóban. Tehát ilyen halat evett Jézus is. Gyors kiszolgálás: minél többen egyenek a halból, aztán menjenek tovább, és adják át a helyüket!

A Getszemáni-kertben, ahol Jézus vérrrel verejtékezett, szintén szentmisén vettünk részt. Itt volt Jézus igazán egyedül. A tanítványai elaludtak. Csak azok az olajfák voltak tanúi szenvedésének, amelyeknek a hajtásai ma is élnek. Távolabbról idehalalszik a forgalom zaja. Jézus már készül az áldozatra, de akikért az áldozatot hozza, nem tudnak együttérezni vele.

Jeruzsálemben, a keresztre feszítés helyén, a Kálvária fölé szintén görög templom épült. A római kápolna a szent hely mellett van. Jézus barlangsírja a koptoké.

A keresztút is olyan, mint hajdan lehetett: bazáron megy keresztül az út. Ki törődik egy piacon azzal, hogy ki megy el mellette?

Ebben a légkörben próbáltunk elmélyülni, átélni azt a csodálatos élményt, hogy Jézus útítársai vagyunk. Betlehemben mi vagyunk a pásztorok, akik felismerték a csodát. Názáretben mi vagyunk a szomszédok, akik élvezik az Emberfia közelségét, kedvességét, a körülötte érezhető meleg légkört. Galileában ott megyünk a tömegben utána, hallgatjuk tanítását az Isten országáról. Jeruzsálemben az Olajfák hegyén átéljük mélyeséges magányát és szomorúságát. A Golgotán zokogva tapasztaljuk meg szenvedését és halálát. „Övéi közé jött, de övéi nem fogadták be.” (Jn 1, 11) Velünk van természetesen a Szűzanya is, együtt örvendezünk és szenvedünk Vele. Azután a feltámadás helyén, az üres sírnál már örömmel sírunk, azért, mert nem lehet másképpen felfogni azt a csodálatos titkot, hogy az Atyaisten így szeret bennünket. Hogy akit mi keresztre feszítettünk bűneinkkel, az feltámadt a halálból, és elment, hogy helyet készítsen nekünk. Nekünk, akik megtagadtuk Őt. Mert az Isten így szeret. Az az Isten, aki szeretetből teremtett bennünket, aki már születésünk előtt mind egyikünket a nevéen szólított. Aki megengedte, hogy az életünkkel azt tegyünk, amit akarunk, de aki kínálja nekünk az örök boldogságot. Aki „úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen”. (Jn 3, 16)

Alázatos lélekkel kérjük Urunkat, aki megengedte, hogy ebben a nagy kegyelemben részesülhessünk, segítsen bennünket, hogy méltón éljünk ahhoz a hivatáshoz, amelyet nekünk adott. Adja meg, hogy keresztény életpéldánkkal másokat is az Ő útjára tudjunk segíteni, és az Ő szeretetére tudjunk indítani. Hála legyen a Mindenható Istennek, Atyának, Fiúnak és Szentléleknek! Amen

Ozsvári Csaba ötvösművész az ereklyetiszteletről

24 évesen még nem igazán érintett meg az ereklyetisztelet, nem is igen értettem és különösképpen nem is foglalkoztatott a dolog. Munkát és feladatot jelentett a számomra. 1987-ben hoztak hozzám egy Szent István ereklyét, egy kicsi csontdarabot, hogy készítsek számára egy ereklyetartót. Elkészítettem az aranyozott bronz ereklyetartót – az ún. Kalocsai Királyfejet vettem mintául, mely jelenleg a szentkirályi templomban látható. Az azóta eltelt húsz évben nagyon sok ereklye megfordult nálunk.

Tavaly a budapesti Városmisszióra készítettem a misszióskeresztet, mely egy kereszt alakú nagy ereklyetartó, közepén a Szent Keresztből való szálkadarabbal, körülötte magyar szentek és boldogok: Szent István, Szent Imre, Szent László, Szent Erzsébet, Szent Margit, Szent Gellért, Boldog Gizella, Boldog Özséb, Boldog Kassai vértanúk, Boldog Apor Vilmos, Boldog Baththyány László és Boldog Salkaházi Sára.

Boldog Sárát szándékosan hagytam a végére, mert amikor kezemben tartottam a vezeklőövét, hogy egy kis darabot levágjak belőle az ereklyetartóba helyezéshez, megérintett valami ahhoz hasonló érzés, amit a régi ereklyetiszteletnek neveztek. Boldog Sára derekát díszítette ez a sárgaréz drótokból készített fonat. Szép, díszes darab, melyet a lányok szoktak viselni, hogy díszítsék magukat, de amely tele volt kis tüskékkel, és ezt Krisztuson kívül senki sem láthatta. Hasonlót hordott Szent Margit is.

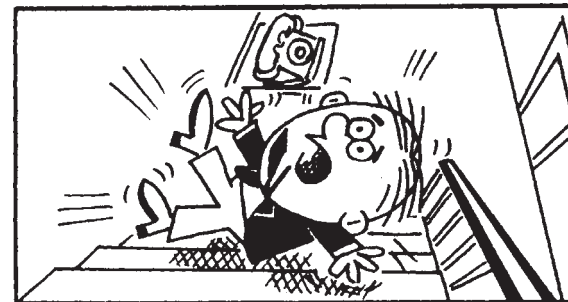
A vezeklőöv közeli rokonságban áll a „szereget fájhat” gondolatával, mert közelebb visz minket az Atyához, aki annyira szeret, hogy egyszülött Fiát adta értünk.

Úgy gondolom, hogy itt van az ereklyetisztelet lényege. Egy kis csontdarab, egy vércsepp, egy koponya vagy egy épségben megmaradt emberi test azt jelenti, hogy Isten valóságos személy által, vagy akár kortársunk földi maradványain keresztül üzen nekünk.

Van-e kézzelfoghatóbb üzenet számunkra, mint az Oltáriszentség? Nincs és nem is lesz. Mégis oda kell figyelni ezekre a kicsi csontdarabokra, vércseppekre is, mert azt jelzik, Isten valóságosan jelen van a világunkban, és a tisztelet által megvalljuk egységünket magyar szentjeinkkel és a Mennyei Egyházzal.

Ha elesünk...

Érdeemes megfigyelni, mit csinál egy kisgyerek, mikor elesik. Egy olyan kisgyerek, akit kiegyensúlyozottan, nyugodt türelemmel nevelnek, akit nem ajnároznak agyon minden elesésnél. Érdekes, hogy egy ilyen kicsi sokszor nem is sír. Feláll és tovább szalad, ha nagyobb a baj, akkor odavet egy pillantást az anyjára, s ha kap egy biztató mosolyt, akkor nincs baj, még ha fáj is kicsit a térdecskéje.

Mikor elesünk, talán mi is vethetnénk egy pillantást Égi Édesanyánkra, aki arra biztat bennünket, hogy álljunk csak föl bátran. Sose az a baj, ha elesünk, hanem ha ott maradunk lent a porban. Mária mindig segít nekünk felállni.

Engedett a „lelki kezemben” a görcs

Nem olyan rég történt, hogy éreztem, a rám nehezedő teher összenyom. Jól esett, hogy sajnálhatom magam, milyen nehéz nekem, nem értenek meg, nem hallgatnak rám, akiknek rám kellene hallgatniuk, és hát nem is azt teszik, amit mondok, pedig ez elvárható lenne! Ezek a gondolatok annyira megszálltak, hogy megbénultam, és csak „feküdtem” a porban.

Nagyon sokat imádkoztam (mert nem bírtam már a fojtogató érzést), rájöttem, hogy rab vagyok. A saját gögös önzésem rabja. De Isten engem szabadnak teremtett! És ha engem szabadnak alkotott, akkor a másikat is, tehát engedjem el, mert baja nem lehet. Ahogy nekem sem lett bajom, amikor kereső utamat jártam.

Az a gondolat, hogy Uram, Neked szabad, Te tudod, mit miért engedsz, tőlem csak a gyermeki odaadást várod (ami nem mindig könnyű), sokat segített. Engedett a „lelki kezemben” a görcs, és szabadon engedtem, amit fogva tartottam, és megpróbáltam nagyon szeretni.

Sokszor nézek Jézus szemébe úgy, hogy Ő a keresztről néz le rám, én pedig letről Őrá. Csodálatos mély szeretet árad Belőle. Olyan tekintet ez, amely azt sugallja, hogy csak így lehet szeretni... (Bárcsak a töredéke élne bennem is!) Ez ad erőt, hogy próbáljak felállni és legyőzni magam.

Mini, de intenzív lelkigyakorlat

Az utóbbi egy évben két – mind testileg, mind lelkileg – megterhelő időszak volt az életemben. Az elsőben egy felkérést kaptam egy tanárom részéről, hogy közösen fordítsunk le egy, az Egyházak Ökumenikus Tanácsa által kiadott dokumentumot.

A második nehéz időszakban nagyon sok órám volt nagyon sok hallgatóval, s mindemellett úgy éreztem, hogy ezek a hallgatók a megszokottnál is kevésbé toleránsak. Nem csak velem mint oktatóval, de – ami engem sokkal inkább irritál – egymással szemben is.

Ekkor csatlakoztunk az imakilencedhez. A fordítás során is és a másik nehézség esetében is az olvasott és átgondolt, átímadkozott szöveg segített elviselni a hét-köznapok súlyos, már-már elviselhetetlennek tűnő keresztyét úgy, hogy szinte egy mini, de intenzív lelkigyakorlatként tudtam azt megélni. Jó megtapasztalni a gondviselést még akkor is, ha ehhez ilyen nehéz terhek kellene, hogy ráakódjanak a vállainkra!

Néha a keresztyet magunknak kovácsoljuk

A munkahelyemen nehéz helyzetben voltam már jó ideje. Úgy éreztem, hogy mindig olyat kér az igazgató, ami teljesíthetetlen, és amit csak azért talál ki, hogy engem piszkáljon. Volt, hogy nem tettem eleget a kérésének. Komoly következményei lettek ennek: fizetés-visszatartás, állandó feszültség.

A dolgot nehezítette a közöttünk fennálló korkülönbség is, ugyanis 15 évvel fiatalabb nálam... Ez súlyos keresztyet volt már számomra. Aztán egyszer elgondolkoztam ezeken a fölöslegesnek tűnő kéréseken, és arra jutottam, hogy a kialakult helyzetnek tán én is oka vagyok még akkor is, ha a hozzám intézett kérések szakmailag nem állják meg a helyüket. Megpróbáltam teljesíteni a kéréseket fogamat összeszorítva – hát nem volt könnyű!

rajz: Mariarosa nővér

Sok érdekes tapasztalattal lettem gazdagabb. Rájöttem, hogy nem minden kérés „ellenem” lett intézve, hanem értem. Nekem akart jót tenni... Egy idő után a kapcsolatunk jelentősen javult, a fizetésemet is hiánytalanul megkaptam, legnagyobb meglepetésemre meg is emelte.

Néha egy keresztyéről kiderülhet, hogy magunknak kovácsoljuk, vagy hogy igazából nem is keresztyet.

Szeretettel „átölelni a keresztyet”

Gyerekkorom óta rosszul alszom. Néha madárcsicsergéskor is még fent vagyok. Reggel aztán ugyanúgy kell kelni és gyúrni a napot, mintha jól kialudtam volna magamat. Fáradtan kóválygok egész délelőtt, s irigykedve nézem a többi édesanyját, akik frissen intézik egyik dolgukat a másik után, miután elmentek a reggeli misére.

Tilmann atya egyszer mondott egy történetet egy fiatalemberről, aki nem tudott aludni, s aki aztán felajánlotta ezt a nehézséget valakiért. Ennek a valakinek aztán helyrejött az élete. Sokszor eszembe jut ez, és igyekszem hasonlóan eljárni. Szeretettel még nem tudtam „átölelni ezt a keresztyet”, de próbálkozom.

Végtelenül hálás vagyok a Szűzanyának, hogy Schönstattrá találtunk, és tudhatjuk, hogy a kegyelmi tőkébe mások javára áldozatokat ajánlhatunk fel. Ez nagyon sokat segít a szenvedés elviselésében.

Keresztyet Kentenich atya hálószobájában, Schönstattrban

Stabat Mater

A nagybőjtben, március 10-én Pécsen a Lyceum templomban zenés áhítatot tartottunk. Franz Schubert Stabat Mater című zenekarra, kórusra és szólistákra írott művét adtuk elő. Az elmélkedést Gál Károly atya vezette.

Kórusunkat már sok schönstatti család ismeri, énekeltünk a Kápolna felszentelésén Óbudaváron. Több kórustag kapcsolódik a schönstatti lelkiségehez, családcsoportba járunk, résztvettünk családnapon, női lelkinapon.

Mint kórus, sokszor fordulunk a Szűzanyához örömeinkben, bánatunkban, nehézségeinkben. Régi vágyunk volt, hogy ezt a darabot elénekelhessük magunk is. A baptista énekkarral közösen, évekkor ezelőtt megszólaltattuk már, de úgy éreztük, hogy nagyon jó lenne ismét átélni a muzsika által a Szűzanya érzéseit, együtt imádkozni vele, kifejezni a szeretetünket és bizalmunkat iránta.

A vágyakozásunk már hosszú ideje tartott, de sehogyan sem sikerült megszervezni egy koncertet. Nagyon nehéz a zenekart, a szólistákat összehozni, megfelelő helyszínt találni, közönséget szervezni stb.

Karácsony után nem sokkal megtudtuk, hogy egyik kórustársunk édesanyja nagyon súlyosan megbetegedett. Kóruspróbán imádkoztunk érte, és azon gondolkodtunk, hogyan tudnánk segíteni neki és a családjának. Akkor jutott eszünkbe, hogy itt az alkalom, most kell elénekelnünk a Stabat Matert.

S valóban, most a szervezés egész könnyen ment, a zenészek nagyon szívesen jöttek, sikerült olyan időpontot találni, amely mindenkinek megfelelt. Elkészültek

a meghívók is, Károly atya is el tudott jönni, a Pálos atyák szívesen befogadtak minket a templomukba.

Amikor felállt a kórus az áhítatot elkezdni, meglepődve tapasztaltuk, milyen sokan eljöttek erre az eseményre.

Nagyon szép volt átélni, hogy nem azért énekelünk, hogy megmutassuk, milyen jól tudjuk a darabot, hanem azért, hogy egy

családnak, egy embertársunknak segítsünk, imádkozzunk érte, szeretetünk erőt adjon neki a küzdelemhez, és ebben sok közeli és távoli ismerősünk részt akar venni.

Schubert zenéje és az atya szavai nagyon mélyen megérintettek mindannyiunkat, valóban éreztük a közösséget a fájdalmas Anyával, akihez mindenkor odamehetünk, aki szertettel fordul felénk még a legnagyobb gyötrelmében is.

Zarándokszentély

(A mosolygó elnézésből ámulat, majd csodálat és tisztelet lett)

Tavaly ősszel és télen Köschingben voltam, elsősorban azért, hogy németül beszéljek, de azért nem titkolt célom volt a német Schönstatt megismerése is. Nagyon sokat kaptam ettől a fél évtől, olyan gyümölcsöket is, amelyekre egyáltalán nem számítottam.

A sok gyümölcs egyike az volt, hogy megismerhettem egy picit a zarándokszentély-mozgalmat. Ez az eszme Németország déli részén, Bajorországban eléggé népszerű, s a nővérek közül többen is foglalkoznak azzal, hogy terjesszék. Az emberek kis köröket alapítanak, s ebben a körben zarándokol házról házra a Szűzanya. Évente néhány alkalommal (például adventben) összegyűlnek a helybeli templomban, s ott egy elmélkedés keretében közösen imádkoznak, énekelnek, találkoznak.

Az egyik ilyen egyszerű, de nagyon szép áhítatra elkísértem a nővéreket. Számomra meglepően sokan gyűltek össze a hideg falusi templomban, gyerekek, fel-

nőttek, fiatalok. A nővér elővette a kocsiból a tipikusan német-schönstatti díszleteket: színes kendőket, gyertyákat, szimbólumokat, nem hiányozhatott az óriási méretű zarándokszentély sem. A „szerepeket” (Mária, József, angyalok) szétosztották a gyerekek között, az áhítat szövegének felolvasását a fiatalok vállalták. Az egész nem tartott tovább egy óránál, előkészítése pedig szintén nem sok időt vett igénybe. Mégis, a szövegek, az énekek, a díszletek, de mindenekelőtt a zarándok, kopogtató Szűzanya elmélyítették a Megváltó megszületése utáni sóvárgást az emberek szívében.

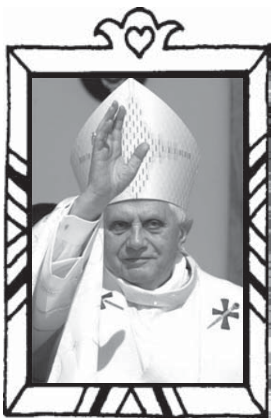
Csak az ott megérezett kegyelemmel tudom megmagyarázni az elsőre kissé talán avított, porosnak tűnő zarándok-körök gyors szaporulatát a modernizációt igencsak nagyra értékelő Németországban. A schönstatti nagy zarándokszentély-találkozóról visszatérő nővér lelkesen csillogó szemekkel mesélt a hétköznapi, spontán csodákról, amik megtörténtek. Az egyik nővér például egy elromlott DVD-lejátszót vitt megjavíttatni a szerelőhöz. Másnap telefonáltak is, hogy jöhet érte. Amikor át akarta venni, a szerelő megkérte, hogy meséljen a zarándokszentélyről. A nővér persze igencsak meglepődött, nem erre a reakcióra számított, hanem a számlára. Aztán kiderült, hogy véletlenül benne hagyta a lejátszóban a mozgalmat bemutató DVD-t, a szerelő és a felesége pedig este megnézte egyszer, aztán másodszor is, de még akkor sem értettek pontosan mindent. A nővér persze boldogan felelt a kérdéseikre. Azóta ők is több kört beindítottak.

Egy másik Schönstattból hozott történet egy óvodáról szól, ahol az igazgató nővér bevezette azt a szokást, hogy a gyerekek között, a csoportban is körbejár a Szűzanya. Erre a célra direkt készítettek egy hátizsákot, amelyben a gyerekek haza vihetik, s otthon, a családban aztán este megünnepelehetik Máriát. Két kisgyerek szülei nem voltak teljesen biztosak hitüket illetően, már többször is felekezett váltottak, de nem akarták a gyerekek örömét elrontani, amikor látták, mennyire örülnek Mária látogatásának. A mosolygó elnézésből aztán ámulat, majd csodálat

és tisztelet lett, ahogyan elnézték a kicsiket, amint az óvodában látottak szerint beszélgetnek a Szűzanyával, apró ajándékot, virágot visznek neki. Egy idő után újra elkezdtek gondolkodni, hogy visszatérnek a katolikus hithez, mert Schönstattban megtalálták azt, ami hiányzott nekik eddig.

Számomra a leghihetlenebb élmény az volt, hogy a fiatalok körében is mennyire népszerű a zarándokszentély. A lányok például „feltaláltak” egy levélben küldhető, így egymástól távol élők is össze tudnak kapcsolódni a Szűzanya által.

A pápára figyelünk

A kommunista rendszer hosszú időszaka rendkívül nyomasztó örökséget hagyott a magyarság számára. Ennek még mindig érezzük következményeit: különösképpen azt, hogy sokak számára nehézséget okoz a mások iránti bizalom. Ez jellemző mindazokra, akik oly hosszú ideig a gyanakvás légkörében éltek. A bizonytalanság is hangsúlyozottan megtapasztalható a nehéz gazdasági helyzetben, s a fogyasztói társadalom felfo-

kozott igényei közepette nem látunk jobbulást. Az emberek általában tudatában vannak annak, hogy korunk nem jeleskedik sem a gondolkodás, sem az akaraterősség területén. Amint azt ti is megjegyeztétek, manapság gyakorta nehézséget okoz a teológiai és lelki érdeklődés elmélyítése, mert nem ritka jelenség az a hiányosság, amely egyrészt a szellemi igényesség, másrészt a hitigazságok objektív megtapasztalásának területén tapasztalható. Ebben az összefüggésben az Egyház továbbra is tanítómesterünk, de mindig és elsősorban édesanyánk marad, hogy táplálja bennünk a kölcsönös bizalmat és a reményt.

A szekularizáció terjedése elsősorban a családokat sújtja. A család Magyarországon is súlyos válságban van. A család válsága ugyanakkor nagy kihívás az Egyház számára is. Megkérdőjeleződik a házassági hűség és még inkább mindazok az értékek, amelyek a társadalom alapját képezik. Természetes ezért, hogy e nehézséget nem csupán a családok érzik meg, hanem még inkább a fiatalok. A városokban a szórakozás új formái várnak rájuk, a falvakban pedig sokszor magukra vannak hagyatva. Ezért nagyra értékelem a számos kezdeményezést, amelyet az Egyház támogat, a rendelkezésre álló kevés eszközök szűkössége közepette. Továbbképzésekkel és az irántuk érzett barátság kifejezésével neveli őket a felelősségvállalás fontosságának felismerésére. Gondolok például az egyházi kórusokra, amelyek dicséretes módon ápolják és terjesztik a szent zenét. Az új nemzedékek kapcsán továbbá igen pozitív a katolikus iskolák ügyének támogatása, különösen a Katolikus Egyetemé, amelynek azt kívánom, hogy őrizze meg és fejlessze tovább eredeti önazonosságát. Bátorítlak Benneteket abban, hogy folytassátok törekvéseiteket az iskolai és egyetemi lelkipásztorkodásban, s általában a kultúra világának evangelizálása területén. Manapság élünk a tömegkommunikáció eszközeivel is. Ezen a területen Egyházatok újabban jelentős előrelépést mutathat fel.

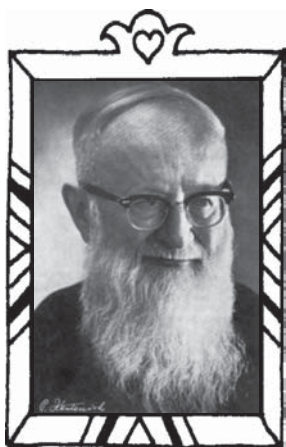
Van egy másik gond, amelyben osztozom veletek: a papok hiánya és ennek következtében az Egyház fölszentelt szolgálóinak lelkipásztori munkával való túl-

terheltsége. Ez a probléma Európa számos országában tapasztalható. Mindenesetre arra kell odafigyelni, hogy a papok megfelelően alakítsák saját lelki életüket, hogy a nehézségek és a sürgető munka ellenére, ne veszítsék el életük és szolgálatuk középpontját. Ebből következően meg tudják különböztetni a lényegest a kevésbé lényegestől, és megtalálják a mindennapi munka helyes értékrendjét. Újra hangsúlyoznunk kell, hogy éppen a Krisztushoz való örömteli tartozás, amelynek a papok a tanúi híveik körében, hathatós ösztönzés arra, hogy a fiatalok nyitottak legyenek Isten hívásának felismerésére. Különösképpen fontos, hogy az eucharisztia és a bűnbánat szentségével elsősorban maguk a papok éljenek, hűségben, kitartással, továbbá, hogy legyenek készségesek híveiknek e szentségekkel való ellátásában is.

Tiszteletreméltó Testvéreim, a szekularizáció ellenére, a Katolikus Egyház, a vallási hovatartozás viszonyítási pont marad igen sok magyar ember számára. Ezért igen kívánatos, hogy az állami hatóságokkal való kapcsolatokban az együttműködést kölcsönös tisztelet hassa át. Ebben segítenek a kétoldalú egyezmények is, amelyek korrekt betartásán a paritásos bizottság őrködik. Ez majd az egész magyar társadalom javára lesz, különösen is az oktatás és a kultúra területén. S mivel az Egyház, az iskolaügyben és a szociális munkában való elkötelezettsége révén hatékonyan szolgálja a polgári társadalmat, azt óhajtjuk, hogy ebben a tevékenységében támogassák az állami tényezők is. Különösen is gondolok a szükségét szenvedő csoportokra: egyházi részről elkötelezettségek ne csökkenjen a fennálló gazdasági nehézségek ellenére sem, az ő szolgálatukban.

Tiszteletreméltó Testvéreim, végezetül arról kell szót ejtenünk, hogy az Egyház tanításának megőrzésében való egységek számomra az öröm és a megerősödés forrása. Maradjatok meg ebben az egységben és fejlesszétek azt! Örömmre szolgál, hogy utóbb szorosabbá fűztétek kapcsolataitokat a szomszédos országok püspöki karaival, különösen is Szlovákiával és Romániával, ahol magyar kisebbségek élnek. Dicséretesnek tartom ezt a vonalvezetést, amely őszinte evangéliumi lélekből és a harmonikus együttélés iránti bölcs aggodalomból fakad. Nem lesz könnyű megoldani a feszültségeket, de az Egyház által elkezdett út igaz és ígéretes. Ezt és minden más pasztorális kezdeményezésteget szívesen támogatom; kiváltképpen gondolok itt a „Biblia évére”, amelyet a 2008. esztendőre igen alkalmasan meghirdettetek, egyetértésben a Püspöki Szinódus következő rendes ülésével. Ez számotokra is rendkívül jó alkalom arra, hogy elmélyítsétek a keresztény testvérekkel és más felekezettel való jó kapcsolataitokat. Amikor hálát adunk Istennek szüntelen megtapasztalható segítségéért, rátok és szolgálatotokra a Szűzanya Mária anyai gondosságát hívom. Imáimról biztosítalak Titeket, és szívesen adom az Apostoli Áldást, amelyet kiterjesztek egyházmegyéitekre és az egész magyar nemzetre.

Részletek XVI. Benedek pápa a Magyar Katolikus Püspöki Konferenciához május 10-én intézett beszédéből (a Vatikáni Államtitkárság hivatalos fordítása)
forrás: Magyar Kurír

Kentenich atya tanításából

Hűség a Szűzanyához

Tele van a világ panasz-áradattal. Sokan panaszkodnak a fáradtság, az erőtlenség, a bátortalanság miatt. Sokszorosan hiányzik egy állandó, biztos lelki otthon és belső erőforrás.

A legfontosabb dolog, amit a kereső családoknak átadhatunk, a legfontosabb „schönstatti termékünk”:

a HÁZISZENTÉLY a Szűzanyával.

25 éves tapasztalatunk, (a nemzetközi Schönstatt Család 60 éves tapasztalata), hogy ez segít. Ha hűségesen kitartunk a Szűzanyával kötött szeretetszövetségünk mellett, Mária tényleg segít:

kegyelmi ajándékok közvetítésével erősebbek, bátrabbak leszünk...

Kentenich atya szavai?

„Szeretnénk a jubileumi évben azon dolgozni, hogy a család alapvető erőit újra elevenné (hatékonyá) tegyék. Hol találjuk meg leginkább ezeket az alapvető erőket? A választ ismerjük:

A Szűzanyával kötött schönstatti szeretetszövetség alapító levelében (1914. okt. 18.)...

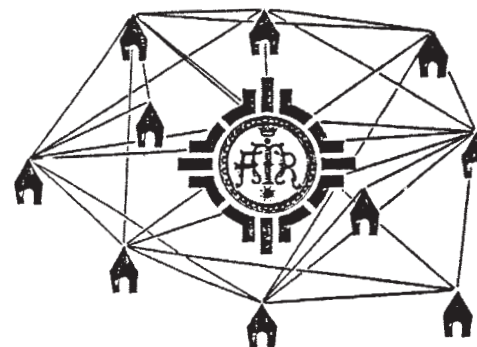
Először is három szót akarok egymás mellé állítani: Összentély... leányszentély... Most pedig jön hozzá egy harmadik szó, amely talán ebben a formában szokatlan: háziszentély...

Mi a háziszentély? Sokan közülünk a házukat nem csak úgy általában szentelték a Szűzanyának, hanem mint „élő szentélyt” ajánlották fel neki. Most kell nagyon figyelni! Ami most jön, a jövő számára alapvető jelentőségű lehet: ami érvényes az Összentélyre, ami érvényes a leányszentélyekre, az áll a háziszentélyekre is (vagyis az alapító levél ugyanazon hat ígérete és hat elvárása).

² P. J. Kentenich hétfő esti beszéde; 1963. 11. 18. Milwaukee

A háziszentélyünkért való fáradozás utat mutat nekünk, hogyan lehetünk a (Szűzanyával kötött) szeretetszövetségünkhöz még hűségesebbek, mint az elmúlt ötven évben. Elsősorban nem az a feladatunk, hogy Isten tudja miféle külső apostolkodásban tevékenykedjünk. A fő dolog, hogy létünk gyökerét – a szeretetszövetséget – megtartsuk és komolyan vegyük.

Nem kell attól tartaniuk, hogy az apostolkodás ezt megsínyli. A szeretetszövetség követelményeinél az előbb mondtam: komolyan kell vennünk az életszentségért való küzdelmünket és törekvésünket, és adjuk a szeretetszövetségnek a kegyelmi tőkéhez való hozzájárulás jellegét. Tudják, hogy ez mit jelent? Mindennek, amit csak teszünk, ezáltal apostoli jellege, apostoli színezete lesz! Ha áldozatot hozok, ha a Szűzanyának ajándékot adok – miért teszem? Ha tanuló, ha próbálkozom, hogy gyerekeimmel az imádság, az imádság lelkének kis mesterévé váljak – mindezt a Szűzanyának ajándékozok, hogy innen kiindulva kiterjessze nevelői munkáját az egész környezetre!...”

„Ha a schönstatti Szűzanya új emberi társadalmat és új embertípust akar formálni és kialakítani, akkor szükségképpen egész kegyelmi erejét arra kell koncentrálnia, hogy teherbíró Schönstatt-családokat alkosson, és ezek számát megsokszorozza... Aki ismeri a mai életet, aki látja azokat a borzalmas katasztrófákat, amely felé halad a világ és az Egyház, az mélyen meg van győződve arról, hogy az egész Schönstatt Család a feladatát sem egészében, sem részeiben nem oldhatja meg, ha minden ereje és lelke végső soron nem ömlik szent schönstatti család-szigetekbe, amelyek mindinkább egyesülnek egymással egy közös család-művé...”³

³ P. J. Kentenich levél J. Tick atyához 1948.04. 15. Santa Maria

Gyerekkori emlékeink Kentenich atyáról

(2. rész)

A fiú, aki Kentenich atya kezét fogja
és felesége:

Michael és Margaret Fenelon

Michael Fenelon

Annak a szeretetnek, melyet az atya érthetővé és életre kelhetővé tett a szüleink számára, egyik legfontosabb eleme a személyek közötti szellemi szeretet vagy szellemi kapcsolat volt. Ezt a férfi és nő közötti állandó gondolatcserével lehet táplálni. Kentenich atya segített nekik megérteni, hogy fontos a közösen eltöltött idő és annak megbecsülése, amit a szeretett ember ajándékoz számunkra. Emlékszem arra, amit szüleimen megfigyeltem.

Jött a szombat reggel, ez volt a hétféje kezdete. A szüleim maguk és gyerekeik számára különös szokást vezettek be minden szombat reggelre. Ennek lényege az volt, amit később a „schönstatti órában” ismertem fel újra. Mi, gyerekek, nem tudtuk, mi ennek az „órának” a jelentősége, de azt tudtuk, hogy ez anyám és apám számára különleges idő.

A reggel másfél kilométeres gyaloglással kezdődött plébániatemplomunkhoz a nyolc órás misére. Néha közülünk, gyerekek közül is velük tartottak néhányan. Az út egy nagy parkon át vezetett, ahol sok dolgot meg lehetett beszélni, ahol állatokat

figyelhettünk meg, ahol az erdőknél és mezőkön vadászhattunk, és megnézhetük a tóban úszkáló kacsákat. Anyám és apám kézen fogva mentek, egymással beszélgettek, amíg mi, gyerekek a parkban rohangáltunk.

Ha a mise után hazaértünk, apám a konyhába ment elkészíteni a reggelit, nem nekünk, gyerekeknek, hanem anyámnak. Mi, gyerekek, egymást szolgáltuk ki. Apám tükörtojást készített sült krumplival és kolbással, gyümölcsöt hámozott, pirítóst sütött és kávét főzött. Aztán mindent kivitt a házuk télikertjébe. Ha a virágok virágoztak a kertben, néha virágot is rakott egy vázában az asztalra. Apám ezután bezárta az ajtót, és anyámmal együtt elfogyasztották a reggelit, közben beszélgettek.

Mi, gyerekek, tudtuk, hogy nem mehetünk be a télikertbe, ha egyszer az ajtó be van zárva, egészen addig, amíg apám újra ki nem nyitja az ajtót. Egy gyerek számára hosszú idő az egy óra. Egyre gyakrabban néztünk be az ablakon a függönyökön keresztül, hogy lássuk, mi történik. Ha lejárt az idő, kinyílt az ajtó, s megkezdődhetett a hétféje.

Ha visszatekintek ezekre az emlékekre, most értem meg, milyen mélyen megértették a szüleim Kentenich atya üzenetét, naponta törekedtek arra, hogy a házasságukat tökéletesítsék. Hétről hétre növekedtek a szeretetükben, minden tevékenység, a világ minden problémája, minden kihívás által, melyet 12 gyerek felnevelése jelentett. Engem mindig is ez ösztönzött és ösztönöz a hitvesi hűségre, a közös szeretetszövetség szellemében vezetett életre.

Margaret Fenelon

Az én szüleim is sokat tanultak Kentenich atyától. Most, 83 és 84 éves korukban, 55 évnyi házasság után is még mindig megvan a különleges órájuk, legalább egyszer egy héten, amikor összeülnek, és életük fontos dolgairól beszélgetnek, vajon kell-e még növekedniük egyik gyerekükkel való kapcsolatukban vagy együtt töltött életük szellemi növekedésének valamely aspektusáról. Számomra az egyik legszebb dolog, hogy általuk és az általuk a nevelés által, melyet Kentenich atyától kaptak, megélhetem és megismerhetem, ahogy soha nem hagyják abba személyes és közös, házaspárként való növekedésüket.

A sok dolog egyike, melyet Kentenich atya a szüleinknek tanított, az a családi hagyományok fontossága volt, és hogy micsoda lehetőségek ezek a természetfölötti világ konkrét megélésére a gyerekek számára. Az advent és a nagyböjt liturgikus időszakában családunk sok saját szokást alakított ki. Advent alatt egy szentély formájú jászolt állítottunk fel háziszentélyünkben, abba gyűjtöttük a szalmaszálakat, melyek a lemondásokat és áldozatokat jelképezték, hogy a Kiszjzusnak puha ágya legyen. Ezt aztán Szenteste elvittük az atyához. A családok összegyűltek a kápolnában, és az atya nagy örömmel adta át áldozataikat a Szűzanyának. Ezután mindenki nagy öröme minden egyes embert megajándékozott egy kápolna alakú sütivel.

Margaret
legfiatalabb húga
Kentenich atyával

Michael Fenelon

Nagybőjtben családunk töviskoszorút készített, melyre minden este az ima után rózsaszirmokat tűztünk, melyek áldozatainkat szimbolizálták, hogy így tegyük Jézus koronáját könnyebbé. Apám aztán húsvétkor átadta ezt a koronát Kentenich atyának. A kegyelmi tőke valósága ezzel láthatóvá vált számunkra. Ezeket a hagyományokat még ma is megtartjuk saját családunkban. Sok fiatal család, akikkel kapcsolatba kerülünk, szintén elkezdte, sőt néhány protestáns barátunk is.

Margaret Fenelon

Kentenich atya gyakran házhoz jött a háziszentély felszentelésére vagy megáldására. Azt tapasztaltuk, hogy az atya különlegesen érdeklődik irántunk. Minden egyes gyereket névről ismert, angolul beszélt velünk lassan, barátságosan szemünkbe nézett és kis kezeinket a kezében tartotta. A gyerekek mind az atya köré gyűltek. Megkérdezte, melyik szimbólumot választottuk a kápolnában, amit meg akarunk személyesíteni, és hogy mit jelent az nekünk. Azután mindenkiért külön imádkozott egy különleges imát – olyan szavakat, amelyekkel élni tudtunk.

Egyszer apám megkérdezte Kentenich atyát, miért látogat el hozzánk olyan gyakran (hatszor járt nálunk és négyszer Mike-éknál). Az atya egyszerűen válaszolt: „Mert megkértetek rá.” Az atya ezen szavai elgondolkottattak bennünket. Gondolnunk kell arra, hogy megkérjük az atyát, jöjjön el hozzánk atyai áldásával, aztán ő biztosan nagy örömmel teljesíti kívánságunkat.

Michael Fenelon

Amikor Bernhard öcsém szimbólumot választott az élő kápolnában (Living Shrine), Kentenich atya akart lenni, és senki nem tudta őt arról meggyőzni, hogy más szimbólumot válasszon a kápolnából, azon a módon, ahogy mi, többiek tettük, azaz mondjuk az örökmécses vagy a keresztes. Mindenekelőtt a Mária-nővér aggódott, hogy hogyan fog Kentenich atya reagálni erre a választásra.

Amikor megtudta Bernhard választását, az atya csak mosolygott, ugyanakkor felhívta a figyelmet a mennyei Atyára és a hozzá való viszonyunkra. Amikor az atya később azon az estén hazaindult, Bernhard hozta neki oda a kalapját. Az atya megfogta azt, és Bernhard fejére tette, hogy ezzel is megerősítse, mennyire örül Bernhard választásának.

Mindig izgalmas volt, ha az atya eljött hozzánk, mert tudtuk, hogy gyertyás körmenet lesz. Mindegyikünk kapott egy gyertyát. Nagy házunk volt, amelyben nagy kört járhattunk be egyik szobából a másikba. Sorba álltunk, akkor nyolcan gyerekek, szüleinkkel és az atyával, és sokszor körbementünk. Közben énekeltünk is: „Terítsd ránk köpenyed”. Boldogok voltunk, mert a dalnak 16 versszaka volt,

így aztán nem kellett túl korán abbahagynunk a körmenetet. Néha a kicsik odahurcibálták a játékaikat, hogy megmutassák Kentenich atyának, és ő a gyerekekkel együtt örült nekik.

Margaret Fenelon

Emlékeink között nagyon fontos az, hogy Kentenich atya mindig a szentélyhez vezetett bennünket. Amikor szüleim elvitték a húgomat az atyához, hogy elsőáldozása után megáldja őt, néhány pillanatig beszélt, majd így szólt: „Most menjünk el a kápolnához.” Amikor a kistestvéreim születtek, a szüleim elvitték az újszülöttet a szentélybe, gyakran már a kórházból hazajövet, ott találkoztak Kentenich atyával, aki kezei a kicsit Anyánk és Királynőnk oltárára helyezte.

A atya felismerte, mennyire fontos minden egyes gyerek szíve. Bátorított bennünket, hogy kössük meg a szeretetszövetséget a Szűzanyával a kápolnában, amikor még kisgyerekek voltunk. 9 évesen pecsételtem meg szeretetszövetségemet a Száműzetés Szentélyében, Kentenich atya jelenlétében. Tudta, hogy még nem érthetek meg mindent tökéletesen, de számára a legfontosabb a gyerek szíve volt, mely nyitva állt Anyánk számára, hogy ő nevelje azt.

Michael Fenelon

Habár nem ismertük fel az atya jelentőségét, aki egy nagy mozgalom alapítója volt, mégis voltak arra utaló jelek, hogy ennek a papnak az életéhez több minden kapcsolódik, mint amit mi felismertünk. Mindig nagy izgalom uralkodott ott, ahova várták őt. Emlékszem egy eseményre a fiútáborban. Ezek nem egyszerű táborok voltak, hanem nemzetközi események. Puerto Ricó-i fiúk utaztak New Yorkból húsz órát buszon, míg megérkeztek a táborba. A táborot schönstatti atyák vezették, akik közül néhányan akkor még teológusok voltak: Boll atya, Kulgemeyer atya és Locher atya.

Az 1964-es tábor különösen is megmaradt emlékeimben. 10 éves voltam. Mint szokásosan, Kentenich atya küldött bennünket ki a táborba a Száműzetés Szentélyéből. 30-40 fiú volt együtt a wisconsini Nemzetközi Központ újonnan vásárolt területén, Waukesha-ben. A szentély még nem volt készen. Tábori témánk így szólt: a szentély lelki építése Josef Engling szellemében hozott áldozatokkal. Azt mondták, ha elég szorgalmasak leszünk, eljön hozzánk Kentenich atya, hogy a táborunkat egy közös erdei szentmisével fejezzük be. Bízunk az atya jövetelével.

ben, s így intenzíven készültünk erre az eseményre. Mivel én voltam a legfiatalabb fiú, engem kértek meg, hogy ministráljak az atyának a misén. Egész héten erre készültem, mert életemben először ministráltam. Az atya eljött a táborunkba, és ott, az erdőben, saját kezűleg épített oltárunkon mutatta be a szentmisét, felajánlva hozzájárulásukat az új szentély lelki építkezéséhez.

Emlékszünk, hogy kisgyerekként sok látogatót láttunk és ismertünk meg a világ minden tájáról, akik azért jöttek, hogy Kentenich atyával legyenek, talán néhányan Önök közül is voltak ott nála. Ezek a látogatók végül mindig a nappalijainkba jöttek el. Az atya azt mondta a nővéreknek, hogy a látogatókat el kell vinniük a családok házaiba, hogy láthassák az Élő Szentélyt (Living Shrine) és a háziszentélyeket. Izgalmasnak találtuk, hogy afrikai, dél-amerikai és európai emberek jöttek hozzánk. (És a szomszédainknál ugyanez volt a helyzet.) Csak később fogtuk fel, hogy mindannyian ehhez a hatalmas nemzetközi családhoz tartoznak.

*Elhangzott Schönstattban az Október-héten, 2002. október 18-án
(ford.: Guld Veronika)*

„De én látlak Téged és ez elég!”

avagy:

Hogyan lettem nővér?

Miért és hogyan lettem Schönstatti Márianővér? – Mert a Jóisten ezt így akarta – válaszolhatnám röviden. Íme a válaszom egy kicsit bővebben: Hivatásom története 1996-ban, Romániában, Nagyváradon kezdődött.

Tavaszi volt. Két Schönstatti Márianővér érkezett Nagyváradra. „Német nővérek jönnek az Ifjúsági Házba, beszélnek viszont magyarul, és fiatalokkal szeretnének találkozni” – ezzel az üzenettel hívott fel engem csütörtök délután az ifjúsági pap és megkért, hogy szerezzek fiatalokat szombat délutánra. Tehát igen „sok” időt kaptam erre a feladatra.

Péntek délelőtt az osztályomat és pár barátnőmet mozgósítottam, akik közül néhányan szóltak másoknak is. Szombat délután megtelt a kicsi terem fiatalokkal, lányokkal és fiúkkal egyaránt. M. Aquila nővér és M. Hilga nővér meséltek nekünk Schönstattról. Ekkor hallottam először erről a helyről. Miket is meséltek? Arra egyáltalán nem emlékszem, mert mi el voltunk foglalva M. Aquila nővér magyar kiejtésével, számunkra ez érdekesebb volt, mint az, amit mondott. Két dolog viszont megmaradt bennem:

1. A nővérek nagyon szeretik Máriát, a Szűzanyát.

2. Diaképek Márianővérekről, akik fehér ruhában vonultak fel egy nagy lépcsőn. Fiatal lányok voltak ezek, akik beléptek a Márianővérekhez. Nagyon sajnáltam őket! Az volt a benyomásom, hogy onnan már nekik nincs visszaút. Schönstatt úgy tűnt nekem, mint egy sziget, egy szép hely, de teljesen elszigetelve a világtól. Őszintén sajnáltam őket! Álomban sem jutott volna eszembe, hogy négy év múlva én is ugyanazon a lépcsőn vonulok fel fehér ruhában, örömmel a szívemben, mert megtaláltam a helyemet, ahova tartozom.

Még azon a délutánon meghívták a nővérek a lányokat egy nyári lánytáborba. Ez a szokatlan kifejezés – lánytábor – nem igazán vonzott. Ehhez hozzájárult az is, hogy én gyermekkoromban sokáig egy fiúcsapathoz tartoztam, mert a lányokkal való játszást unalmasnak, túlon túl egyszerűnek találtam. Ilyennek képzeltem el a lánytábort is.

Valahogy úgy hozta a „véletlen”, hogy minden, ami a lánytábor nagyváradi szervezését illette, az én kezembe került anélkül, hogy ragaszkodtam volna hozzá vagy kértem volna. Csak szívességet tettem a „hivatalos” szervezőknek, mert nekik nem volt erre idejük, s ezért engem kértek meg, hogy vegyem át a meghívókat, majd

írjam össze – azaz keressek – résztvevőket, s végül kísérem el őket a táborba. Erre a legutóbbira nem voltam hajlandó. De senkit nem találtam, aki erre vállalkozott volna, mind időhiányban szenvedtek. Egy nappal az indulás előtt, miután már annyian noszogattak, hogy menjek velük, beleegyeztem a dologba. Velem ellentétben sokan örültek ennek, főképp a húgom, Hajni.

Megkezdődött a lánytábor. Elképzeléseim közül semmi se jött be. Felejthetetlen szép él-

mény volt, amit M. Aquila nővér tartott, aki akkor már 70 éven felül járt. A mai napig hálás vagyok, hogy a jó Isten odavezetett, bár nem volt könnyű dolga velem. Ma is tudom, miről szólt a tábor témája: Gyermeklánctű – mit lehet tőle tanulni! Ezenkívül szó került a különböző temperamentumokra is, akik úton vannak a Mennyeország kapuja felé. Rájöttem arra, hogy Schönstatt mennyire sokat tud segíteni abban, hogy jó keresztények módjára élhessünk a világban: szeretettel, örömmel, szabadon, erősen.

Egyik nap kirándultunk, és a szabad ég alatt tartottuk a misét. Ezen a napon megkérdezte tőlem a pap, hogy gondoltam-e már arra, hogy nővér legyek. Mivel igazán derűs hangulatban voltam, azt válaszoltam neki: „Igen.” Mire ő tovább kérdezett: „És?” Erre én csak annyit mondtam: „Nem leszek.” Akkoriban én már elhatároztam, hogy családom lesz 3-4 gyermekkel. Azt is eldöntöttem már, hogy mikor fog megszületni az első gyermekem. Már csak a jövődöbéli hiányzott a képből. Így a nővér-témát abba is hagytuk.

Azon a nyáron meghívást kaptam Bécsbe is, Kahlenbergre pár hétre. Mivel már teljesen be volt programozva az a nyaram, így nem fogadhattam el a meghívást, de felajánlották, hogy egy év múlva ismét meghívják, csak ne szervezzek más programot.

Egy év múlva leérettségiztem, s már előre örültem a lánytábornak, mert tudtam, hogy ott kipihenhetem magam. Kíváncsi voltam, hogy valóban meghívják-e Bécsbe vagy nem. S valóban úgy lett. Meghívtak. De nem csak egy hónapra, hanem egy évre vártak.

Aki egyetemre készül felvételizni, az nem teheti meg, hogy egy hónapot kihagyjon a felkészülésből, ezért döntöttem úgy, hogy még várok ezzel egy évet, és

Meghitt nyugalommal és bizonyossággal jövőm felől szippantottam be napról napra Schönstatt levegőjét, Schönstatt világát.

lehetőséget adok magamnak Schönstattot jobban megismerni. Nyolc másik lánnyal együtt kimentem egy hónapra, s azután egy évre Bécsbe.

Kahlenbergen több Márianővérral találkoztam és sok schönstatti családot ismertem meg. M. Aenn nővér tartott nekünk néha lelki gyakorlatot, amely nagyon tetszett mindannyiunknak, mert közelebb kerülhettünk Schönstatt lelkületéhez, és jobban megismerhettük saját magunkat. Rátaláltam arra a világra, amit nem is kerestem. Nem is hittem volna, hogy ilyen világ tényleg létezik a földön. Ez a világ, Schönstatt világa egyre jobban kitárult előttem.

De a nővérség még mindig nem foglalkoztatott. Egyszer mondtam is Beller atyának, aki néha megfordult Kahlenbergen, hogy én a jövőben családot szeretnék. Mosolyogva válaszolt, hogy „ez nagyon szép dolog, én is családokkal foglalkozom.”

Meghitt nyugalommal és bizonyossággal jövőm felől szippantottam be napról napra Schönstatt levegőjét, Schönstatt világát. A szeretetszövetséget 1997 nyarán kötöttem meg a Szűzanyával, mert közelebb akartam kerülni Jézus Édesanyjához. Hát lassan, de biztosan közelebb kerültem Hozzá.

Mielőtt lejárt volna az egy év, elmentünk a lányokkal, M. Aenn nővér és M. Arntraude nővér kíséretében Schönstattba, ahol 1914-ben minden elkezdődött. És itt kezdődött el valójában a hivatásom története is, az őskápolnában, a jobb olda-

lon. Csak néztem a Szűzanya képét, s a „kép” nézett engem. Elképzeltem, hogy most Kentenich atya is ott áll középen és fogad minket. Egyszerre csak valahogyan tudtam, éreztem, hogy hova, kihez tartozom. Attól a pillanattól fogva foglalkoztatott komolyabban a gondolat, hogy teljesen a Szűzanya és Schönstatt szolgálatába álljak. De hogyan? Milyen formában? Egy család is teljesen Schönstatt és a Szűzanya szolgálatába tud állni, ha akar.

Megkezdődött a lelki harc. Az egy év letelt, hazamentem. Szerettem volna még egy félévet maradni, de négyünk közül, akik maradtunk volna, csak az én papírjaimmal voltak gondok és két lehetőségem maradt: még egy teljes évet maradni vagy hazamenni. Fel akartam készülni alaposan az egyetemre,

hiszen egy év helyett már így is kettőt veszítettem a vízum miatt, amely november-től novemberig tartott. Tehát hazamentem. Sehol se találtam a helyem. Jó pár hónapot vívódtam – magammal, Istennel. Könnyebb lenne, ha néha érthetőbben beszélne – gondoltam sokszor. Nem igazán tartottam magamat „nővér-típusú” lánynak! Sőt! Nagyon szerettem a szabadságot, a kötetlenséget, a jó hangulatot, a nevetést, a társaságot.

Mikor végül eldöntöttem, hogy nővér leszek, sokan a barátaim közül eltanácsoltak ettől, mert ez szerintük bezártságot, egyedüllétet, szomorúságot jelent. Nagynéném is mondta, hogy biztosan nem fogok sokáig ott maradni, mert mindig nevettek, és ezt nővéreknél nem szabad, vissza fognak hamar küldeni.

Az előbb felsorolt tulajdonságaim közül egyet sem veszítettem el, pedig már több mint nyolc éve nővér vagyok, és örömmel vagyok az.

Visszatérve a lelki vívódáshoz, az egy nagyon nehéz időszak volt; szavakba nem igazán lehet öltetni. Mikor már „sakk-mattot” kaptam a jó Istentől, mondtam igent a hivatásomra. Ez egy lelki ugrást jelentett. Nem voltam 100 %-osan biztos abban, hogy jól döntöttem, nem tudtam biztosan, mi vár rám, ki vár rám, csak bíztam benne, hogy Isten akarata szerint cselekszem. De mikor teljes szívemből igent mondtam, teljesen megnyugodtam.

Egy rövid, talán már ismerős történettel szeretném zárni soraimat:

Az egyik családi házban tűz ütött ki. Az apa kimenekítette az egész családot, de a legkisebb fiú az égő házban maradt, és már nem tudott visszamenni érte. A kisfiú az emeleti ablakhoz menekült és onnan kiáltott segítségért. Édesapja kérte, hogy ugorjon ki az ablakon, mert ő el fogja kapni őt. De a fiú nagyon félt, hiszen nem látott a nagy füsttől senkit sem, s tudta, hogy nagyon magasan van. Édesapja újra hívta: „Siess! Ugorj már!” „De apa, túl nagy a füst és nem is látalak Téged!” – válaszolt riadtan a fiú. Erre az apa így szólt fiához: „**De én látalak Téged! És ez elég!**” E szavak után a kisfiú kiugrott az ablakon, és édesapja karjaiban kötött ki.

M. Kinga nővér

Otthonra találtunk

Kuckóra leltünk

Miután összeházasodtunk, egy tanévet a férjem munkahelyén laktunk egy szobában. Mivel az első baba pocakban volt, és nekem még egy év hátra volt a főiskolából, albérlet után kellett néznünk. Néhány horribilis áron kínált borzalmas szállás megtekintése után összepakoltunk, és a nyári szünetet anyuénál töltöttük.

Vészesen fogytak a napok, de 200 km távolságból elég nehéz megfelelő kuckót találni. Jobb ötlet híján feladtam egy hirdetést a Bazárban. Megmondom őszintén, sok reményt nem fűztem hozzá, mivel akkor Budapesten inkább az Expressz volt a fő hirdetési újság, ráadásul ki a csuda nézi meg az „albérletet keres” rovatot?! Kikötés csak annyi volt, hogy olcsó legyen és a Budapest-Érd vasútvonal állomásainak a közelében álljon... (A férjem a vasútnál dolgozott Érden.) Egyik nap – csodák-csodája – felhív egy férfi, hogy neki van egy kiadó másfél szobás lakása Budafok-Hároson. Kérdés az, hogy mire gondoltunk, amikor azt írtuk, „olcsó”. Kicsit aggódva válaszoltam, hogy húszezer forintra. (Ez tizenévvvel ezelőtt volt!) – Jó, mert ő tizenötezerre gondolt. – alkudta le egyből. Meg is beszélünk egy találkozót, de a hirtelen öröm után elkezdtem morfondírozni. Biztosan valami lepukant vacak, talán alagsori lyuk, de egész biztosan nincs benne fürdőszoba. Visszahívtam a férfit, és félszegen tudakozódtam, van-e fürdőszoba. Megrökönyödve válaszolta, hogy természetesen van.

Mindenesetre mi kényszerképzetekkel indultunk a találkozóra, de a barátságos, hármunknak tágas, napsütötte lakás minden reményünket felülmúlta. Ekkor viszont a tulajdonos házaspár kezdett el aggódni, meglátva minket – 22 éves suttyó és diáklány felesége –, hogy miből fogjuk kifizetni az albérletet. Miután mindkét fél kellőképpen „kiaggodalmaskodta” magát – az esküvőre kapott pénzből egy összegben kifizettük a tanév idejére a lakást, és nagy boldogságban éltünk ott, amíg be nem fejeztem az iskolát.

Így leltünk minden reményünk ellenére remek kuckóra, ahová biztonsággal megérkezett első kis „kölögolyánk”.

Gyereknövelde

mottó: „A nevelés az Élet szolgálata” (Kentenich atya)

(Le?)Építő kritika

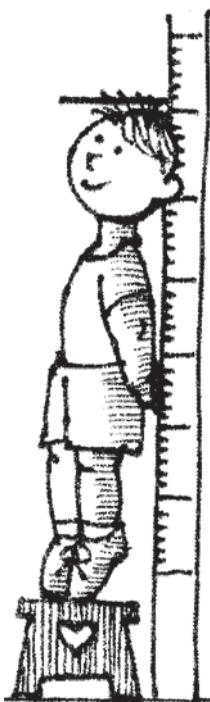
„Ami a szívemen, a számon!” „Halljuk! Én bírom a kritikát!” „Akkor aztán jól megmondtam neki.” „Fő a békesség! Én inkább lenyelem a véleményemet.” „Ne szólj szám, nem fáj fejem!” – Mi a helyes?

Kritikával mindannyian találkozunk, és mindannyian adunk is. Hogy elfogadni sikerül-e, és a mi kritikánk valóban építő-e, talán nem is sok tényezőtől függ. Mégis, mintha nem léteznének ezek az egyszerű szabályok, gyakran sérülünk és sértünk meg másokat az ügyetlen, bántó kritizálással.

Hogyan kritizáljunk tehát – és hogyan ne?

A kritika nem más, mint egy visszajelzés, amelyet azonban saját meglátásomon átszűrtem. Éppen ez utóbbi jellemzőjében van egyik csapdája is. Alig elképzelhető ugyanis az a bizonyos „objektív” kritika, hiszen egy kritizálás mindig valamiképpen azt mutatja meg, hogy ÉN hogy látom a dolgot. Ebben mindjárt egy apró taktikát is találunk: fejezzük ki a kritizálásban, hogy amit most mondok, az nem feltétlenül maga a megfellebbezhetetlen igazság, hanem ÉN ÍGY LÁTOM. Ez ugyanis nyitva hagyja a másoknak a tisztázás, a válaszadás útját, esetleg a megoldást is együtt kereshetjük. (A négyszemközt történő kritizálás is ezért hatékonyabb, mint a közösség előtti megfeddés.)

Mondjuk ki őszintén, az is nehezen képzelhető el, hogy valaki kifejezetten „szereti”, ha kritizálják. Más kérdés, hogy az élet megtanította rá, hogy tud a hibáiból tanulni, de hogy neki sem esik jól automatikusan még az „építő” szándékú kritika sem, az erősen valószínű. Ez azzal magyarázható, hogy az ember legfontosabb szükséglete – a fizikai létfenntartás után – a pszichológiai létfenntartás. Ez az a tapasztalat, hogy megértenek, megerősítenek, elismernek. A kritika pedig ezt az elfogadottságot veszélyezteti. Ezért fontos szabály ezen a téren a következő: Ne általánosítsunk és sohase a személyt kritizáljuk! Az általánosítás az egyik leggyakoribb jele a kontár kritikának. „Na, már megint elfelejtetted!” „Soha nem tudod becsukni az ajtót!” „Megszokhattam volna, hogy mindig elkésel!” „Mondtam, hogy tanulj!” Erre nincs mit válaszolni. Semmiféle javító javaslatot nem tartalmaz. Ezért biztos következménye a tehetetlen düh, a háritás, a mentegetőzés, a felelősség tagadása: „Te, csak ne beszélj!” „Tudhatnád, hogy ilyen helyről nem lehet csak úgy

eljönni!” „Az egész osztálynak kettes lett a dolgozata.” A leépítő kritika hosszú távon pedig a tetterőt, a motivációt törli meg, az önbizalmat ássa alá, ami a munka-erkölcsöt is kikezdi. Úgy csinál, mintha..., csak éppen ne lehessen belekötöni. Nem gondolkozik többet a jobb megoldásokon, hiszen úgy sem lesz semmi jó. Ezzel aztán egyre több okot szolgáltat a kritikára... és mindketten egy ördögi körben találjuk magunkat.

Ebből kilépni csak úgy tudunk, hogy csak egy konkrét viselkedést nevezünk meg, amelyet nyilvánvalóan javítható ténynek és nem jellembeli hibának tekintünk. „Miután megszoktam, hogy pontos munkát várhatok Tőled...” „Biztos oka volt annak, hogy késtél, de jó lett volna, ha ideszólsz telefonon.” S mindezt azzal erősítem meg, hogy közben vagy ezután – valamilyen formában – azt is kifejezem, hogy Őt magát kedvelem, vagy a munkáját becsülöm, egyszerűen „vele vagyok”. Erre sokszor elég a testbeszéd egy félreérthetetlen apró jelzése is, ahogyan ezt Ancsel Éva megfogalmazza: „Aki kinevet (kritizál) Téged a szemed előtt, de közben bocsánatkérően megérinti a kezéd – az biztos, hogy szeret.”

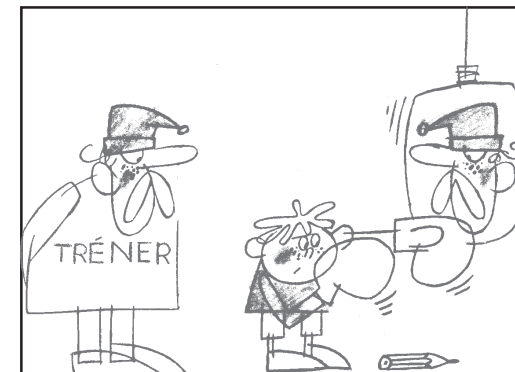
Miután – mint mondtuk – a kritika a személyiség magvát érinti, feltétlen szükségünk van erre az elfogadó „érintésre” is. Kétségtelen, hogy a törődés olykor keménységet kíván, de csak a „teljesítménnyel” szemben. Magával az emberrel szemben sohasem. Ehhez az is szükséges, hogy ne legyen bennem hetek vagy hónapok óta felhalmozott neheztelés, mert annak már olyan „magasfeszültsége” van, ami előtt a kritizált személy védekezésésképpen bezárul és meg sem hallja, mit rontott el.

Ezen kívül ilyenkor már lehetetlen az előzőek szerint csak egy dolgot megnevezni, nem is beszélve a „veled vagyok” érzés vagy a megbecsülés kifejezéséről.

A kritika időzítését tekintve általános szabályként állapíthatjuk meg:

1. Viszonylag rövid időn belül találunk alkalmat a szükségesnek ítélt kritikánk megfogalmazására.

2. Figyeljünk arra, hogy a teljesítményre ne csak akkor kerüljön szó, ha az illető hibát ejt. Általános érvényű az a tapasztalat, hogy a kritika-feldolgozó képességünk a dicséretre viszonyítva kb. 3:1 arányban működik jól. Ez azt jelenti, hogy a megerősítésnek háromszoros súlyban kell jelen lennie ahhoz, hogy egy jól megfogalmazott kritikát el tudjunk fogadni, sőt tovább tudjunk lépni. Nagyon fontos, hogy a dicséretünk ugyanúgy tárgyyszerű legyen, tehát konkrét, valóban általunk értékelt cselekedetet vagy viselkedést nevezünk meg.

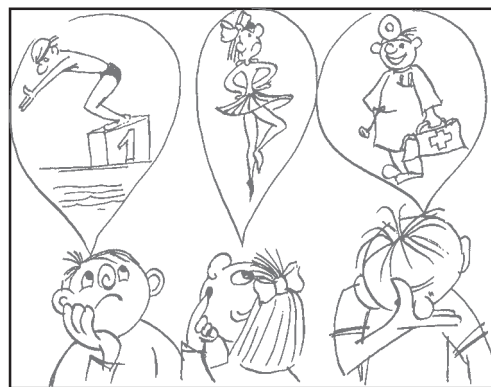
Vezetőknek ajánlja a szakirodalom: „Kapt rajta beosztottaidat, ha valami jót tettek.” A jó kritikához szorosan hozzátartozik a pozitív visszajelzés is. Olyan ez, mint amit a tekejátékos átél, amikor célt ér a labdája. Hallja és látja a sikeresen eldöntött bábukat is, ÉS az el nem találtakat is. Az értő kritikus nem csak a hibát jelzi vissza. Gyerekeknél fokozottan is ügyelnünk kell arra, hogy apró, jól teljesíthető célokat fogalmazzunk meg számukra. És kezdetben a megközelítőleg helyes cselekedetekért is jutalmazunk. (A jó tanár is a dolgozatban nemcsak a végeredményre ad pontot, hanem a jó elindulásra is – így a helytelen végeredmény ellenére is láthatja a növendék, hogy mi volt jó, és hol hibázott.) Kapt rajta, ha jót tett!

Kitől tudunk kritikát elfogadni? Amint már említettük, attól, akiről tudjuk ÉS érezzük, hogy tényleg törődik velünk, és attól, aki hiteles személy számunkra. Ez a hitelesség lehet szakmai alapú is, de legnagyobb ereje a személyiség hitelének van. Nyilván ez sem a tökéletességet jelenti, hanem azt, hogy ráhangolódok arra a személyre, akit kritizálok, és én is igyekszem formálni magam. Kentenich atya ajánlja pl. a szülőknek, hogy keressék meg, hogy mi lehet a helytelen viselkedés oka, és keressék meg magukban is azokat a helyzeteket, amelyekben hasonlóképpen küzdeniük kell. Kezdenek el magukon dolgozni – és csak ezután kritizáljanak. Ez az azonosulás és erőfeszítés adja meg a szavak tekintélyét, súlyát. Látván például a fiúk szobájában a kaotikus állapotot, megkeresem magamban, hol küzdök én is rendtelenséggel? (Még ha pillanatnyilag az íróasztalomon rend volna is.) Napirendemben? Gondolataimban? Kívánságaimban? Étkezésemben? stb. Ha megtaláltam, elkezdek tenni érte, és csak ezután szólok.

Végül pedig próbáljunk mindenkor úgy kritizálni, hogy megoldást is ajánlunk egyben. Mert ha nem az útmutatás, útkeresés, továbbhaladás a célja kritikánknak, akkor az bármennyire is igaz vagy frappáns, nem több üres megjegyzésnél, olcsó uralkodási vágnál, erőfitogtatásnál. Ez csak „beszólás”. Megjegyzéseket tenni mindenki tud, de senkinek nem használ. A kritika csak akkor épít, ha úgy segíti a helytelen viselkedést kiküszöbölni, hogy közben megőrzi, sőt erősíti a Személyt.

Így lesz az építő kritika egyben a személyek közti hídépítés művészetévé, de vigyázzunk, mert a közmondás szerint: „Rossz az a híd, amelyik rövidebb, mint a két part közötti folyómeder!”

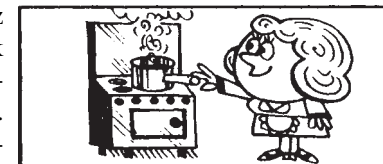
(Pécsi Rita cikke, amely megjelent a Mentor újságban)

Főzőcske

Finomságok házi tejből

Vaj: A tejet felforraljuk, ugyanabban az edényben kihűtjük, majd a hűtőben hagyjuk állni egy éjszakát. Másnap leszedjük a tetejéről a fölét az összegyűlt tejszínnel együtt. Botmixerrel addig keverjük, amíg krémes állaga nem lesz (először olyan lesz, mintha összeugrana, ettől nem kell megijedni, hanem tovább kell keverni még egy-két percig). Közben leöntjük róla a kivált író. 6-8 liter teljes tejből már egészen sok vaj lesz.

Sajt: (kb. 20-25 dkg-hoz) 2 l tej (a vaját már elkészítettük belőle), 1 citrom leve, 1 kiskanál só

A tejet újból felforraljuk, de most folyamatosan keverjük. Amikor forr, beleöntjük a sóval elkevert citromlé és kevergetve egy kicsit még tovább főzzük, míg a tej összeugrik. Egy tézstaszűrőre terítsünk konyharuhát, vagy pelenkát és az egészet egy megfelelő méretű fazékra helyezük. Ebbe öntjük bele az összeugrott tejet. Most keverhetünk bele összezúzott fokhagymát, egyéb fűszereket (csak a fantázia szab határt), esetleg még egy kis sót. Persze fűszerek nélkül is nagyon finom.

Ezután a konyharuha sarkait összefogva kis batyut kötünk belőle, és lábosra helyezve lepréseljük. Ha kihűlt, máris fogyasztható.

A megmaradt savót kenyér és kalács sütéséhez, palacsintához használjuk fel. Vigyázat, egy kicsit sós!

Joghurt: 4 l tej (szintén készült már belőle vaj, persze teljes tejből is nagyon finom lesz), 2 dl élőflórás joghurt (ezt csak legelőször kell megvásárolnunk, mert a következő alkalommal a magunk készítette joghurtból teszünk félre megfelelő mennyiséget az oltáshoz).

Az előzőleg felforralt tejet most csak felmelegítjük – nem szabad forrónak lennie –, a joghurtot alaposan elkeverjük benne. Az edényt lefedjük, jól bebugyoláljuk, hogy csak lassan hűljön ki. Kb. 6 óra alatt megalvad. Hűtőben lehűtve fogyasztjuk.

*Gondviselő Atyánk, asztaltól kelve
Szívből hálát adunk kezünk összetéve.
Áldd meg ezt a házat s ennek gazdáját,
Fordítsd vissza néki a vendéglátását,
Szánd meg a szegényt, a szenvedőt s az árvát,
S a benned bízoknak viseld mindig gondját! Ámen*

Nincs boruk

Kérjük szépen a Szűzanyát, könyörögjön értünk:

- ❖ egy schönstatti édesanyáért, akit ötödszörre műtenek daganattal,
- ❖ a nehéz helyzetben lévő családjainkért,
- ❖ a közelgő családnapokért, a résztvevőkért, az előadókért,
- ❖ a 16,3 milliós kölcsön visszafizetésért,
- ❖ a gyermektáborainkért,
- ❖ hazánkért.

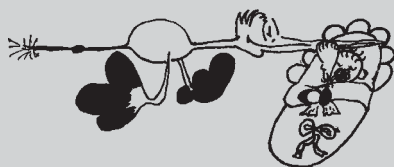
Van boruk

Hálás szívvel köszönjük:

- ❖ felszentelt képzőházunkat,
- ❖ házastársunkat, gyermekeinket,
- ❖ a kapott kegyelmeket,
- ❖ hogy a Jóisten megtalálható mai világunkban is.

Gólyahír

Örömmel értesítünk minden kedves családot, hogy nem könnyen és nem kis nehézséggel, de megszületett Ferencz Ágoston, a család ötödik gyermeke, 58 cm-rel és 4,125 kg-mal. (Felbontva a család nemek szerinti, eddigi egészséges eloszlását.)

Üdvözlettel:
a Ferencz család

2008. május 28-án a Szűzanya oltalma alatt testvéreim (Orsi, Kata, Luca, Anna) és a szüleim öröme megérkeztem.

Gál Brigitta Mária

Ui.: Hálásan köszönöm az értem mondott imákat!

Szeretettel:
Szilvi&Laci

Óriási apróságok (gyerekszáj)

Könyörgés:

– Azt szeretnénk, hogy a katonák ne bántsák Jézust, és a Jóisten adjon egy korcsolyát, mert nekem az kell. Hallgass meg, Urunk!

Esketés:

Fiunk egy nadrágtartóval köti össze a kezünket, hogy a férjemmel összeadjon bennünket.

– Kedves jegyespár, nem vagyok méltó, hogy *hajlékonyan jöjjetek*, de el kell mondjak valamit a *főlegénynek*: ha a menyasszonynak el kezd majd nőni a hasa, ne ijedjen meg, nem dinnyét nyelt le a felesége. Ekkor majd szívvel fogadjátok ... fogadjátok a ... fogadjátok el a játékokat.

Kislányunk kérdezi:

- Hazamegyünk?
- Nem, Óbudavárra.
- Hurrá, akkor hazamegyünk!

Vasárnapi mise után hazafelé tartotunk. Az autóban a szokásos zsinat folyt, ilyenkor valahogy mindenkinek van mondanivalója. Igyekszünk figyelni egymásra, de nem mindig sikerül. Ötéves Bálint fiunk is mondta a maga kis mondókáját, de mivel senki sem figyelt rá, egyszer csak megszólalt:

– Nem halljátok a kisember szavát?

Óvodás kislányom alig várja az iskolát.

– Szerinted mit csinálnak a gyerekek az iskolában?
– Hát, számolnak, írnak, olvasnak, és a végén a tanító néni feladja a szentleckét.

– Mami, mi az a litánia?

– Egy szép, régi imádság. Tudod mit? Május van, egyik este elmegyünk.

Így is lett. Három gyerekkel elstáztunk a lorettói litániára. A legkisebb négyévesen nagy áhítattal figyelt. Mikor a szentségtartó az oltárra került, rángatni kezdte a szoknyáját:

– Mami, mami, mi ez?

Csendesen válaszoltam:

– Ez Jézus.

Egy pillanatnyi döbbsent csend után:

– És csak egy lába van???

Kisfiunk ima végén hirtelen megszólal:

– Én öregkoromban folyamatosan gyónni fogok, hogy ne kelljen tisztító tűzbe mennem.

Este fektetésnél egyik gyermekem mellé bújok. Hogy gyorsítsam az elalvást magam is alvást tettem. Már oszonnék ki a szobából, de a másik gyermek utánam szól: „Apa, haljál meg nálam is!”

Hírek Óbudavárról

2008. május 30.

Május 11-én a Családok a Családért Egyesület közgyűlést tartott, ahol elfogadták a 2007. évi közhasznúsági jelentést és a gazdálkodás mérlegeit. Rövid kivonatot itt tesszük közzé, és a www.schoenstatt.hu honlapon is megtalálható.

Az Egyesület 2007-es összes bevétele 20.615 E Ft volt.

Ezek megoszlása:

– belföldi és külföldi támogatások:	13.977.000 Ft
– magánszemélyek 1% adója:	1.628.000 Ft
– szállás, üdülési csekk:	3.523.000 Ft
– egyéb bevétel (kamat, visszatérítés)	1.487.000 Ft

Az Egyesület kiadásai 2007-ben az alábbi megoszlás szerint:

– anyagi kiadások (szállás, étkeztetés, anyagköltség)	9.760.000 Ft
– egyéb szolgáltatások (bankköltség, biztosítás)	256.000 Ft
– bérköltség, bérjárulékok	3.996.000 Ft
– tárgyi eszközök vásárlása	525.000 Ft
– nem pénzzellegű költségek (értékcsökkenés)	1.062.000 Ft

A fentiek alapján az Egyesület 2007-es közhasznúsági eredménye pozitív, vagyis: **5.541.000 forint lett.**

A részletes közhasznúsági jelentés és az egyesület eddigi gazdálkodásának éves mérlegei megtekinthetők az egyesület székhelyén.

Hálásan köszönjük minden értünk imádkozónak, adakozónak és önkéntes munkát vállalónak a segítségét.

Címváltozás Óbudaváron!!!

2008. június 15-ével megszűnik a Családok a Családért Egyesület 87/479-026 és 87/479-096 telefonszáma a költözés miatt.

Utána a 20/22-12-411-es mobilszámon lehet elérni bennünket. Mivel Óbudaváron téreőr gondok vannak, visszahívjuk a kijelzett számokat, ha nem sikerül beszélni velünk. Az iroda@schoenstatt.hu e-mail cím változatlanul megmarad.

Május 17-én és 24-én nagyon eredményes önkéntes munkanapot tartottunk. A Képzőháznál beültetésre került sok szép növény, elkészült egy hátsó út a gyerekfoglalkoztatás helyszínéül szolgáló kultúrház és a Képzőház között, hogy a gyerekeknek ne kelljen a forgalmas főúton közlekedniük. A családnapok alatt is lehetőség lesz segíteni a különböző munkákban. Például új tűzrakó helyet, játszóteret építeni.

A soproni családok egyik csoportja elkészítette a Képzőház függőnyeit, felszerelték a karnisokat, kitaraktatták a házat és feltették a függönyöket. Egy másik soproni csoport a tetőtéri előadó és a két szoba laminált padlózását készíti el. Többen segítenek a költözésben is. Isten áldja meg minden segítőt!

Erdélyből 6 atya lelkiyakorlatozott Óbudaváron Maurer atya vezetésével. Kedves kísérőitől a Képzőház felszereléséhez kaptunk edényeket, evőeszközöket. Köszönjük szépen!

Képzőház lendületesen készül. Június 15-én az első családnapokon résztvevők birtokukba vették az egész Schönstatt Család nevében. Az is ide tartozik, hogy több millió forintnyi kifizetésre váró számla sorakozik a pénztár és a Szűzanya előtt. Eddig is nagyon sokan erejükön felül segítettek adományaikkal, köszönjük nekik, de még egy utolsó erőfeszítésre nagy szükség lenne a 16,3 milliós kölcsön törlesztésére.

Adjátok tovább

Szeretettel várjuk Óbudavárra, a Magyar Schönstatt Családmozgalom központjába *programjainkra* mindazokat, akik számára fontos a házasság, a család és a keresztény értékrend.

Ajánljuk elmélkedésre a *Házaspárok útját*, és kívánjuk, hogy a párok, akik végigjárják, az állomásokon megpihenjenek, beszélgetésükben egymásra találjanak, és testileg-lelkileg feltöltődjenek.

Hívunk minden zárandókat az *óbudavári kápolnába*, hogy elcsendesedve megtapasztalják Jézus és Mária egységét, és náluk otthonra találjanak, ahol a Szűzanya mint nagyhatalmú nevelő segít szabad, felelősségteljes és apostoli személyeket és közösségeket formálni a mai kor számára.

Mindezekhez nyújt háttérrel az új képzőház a 60 fős előadóteremmel, az étteremmel, a konyhával és a kapcsolódó szállásépületekkel.

Vállaljuk esküvők, házassági évfordulók, családi találkozók lebonyolítását. Szívesen fogadunk lelkigyakorlatra érkező felnőtt, gyermek és ifjúsági csoportokat.

Napi útravaló Kentenich atyától, heti egy válasz Tilmann atyától a honlapon, e-mailben

Sokan vágyunk arra, hogy Kentenich atyát jobban megismerjük, részesüljünk karizmájából, és sokunknak hiányzik Tilmann atya közelsége, útmutatása, ezért a honlapunkon márciusban létrehoztunk két rovatot: *Kentenich atya gondolatai az év minden napjára*, melyet naponta, és *Tilmann atya válaszol*, melyet vasárnaponként frissítünk.

Lehetőség van arra, hogy a rovatok friss tartalmáról emailben is értesüljete, ha feliratkoztok hírlevelünkre, így minden reggel 6-kor küldünk egy-egy idézetet Kentenich Józseftől és hetente új kérdéssel és válasszal jelentkezünk Tilmann atyától.

A honlapot és a levelezőlistát ifj. Endrédy István üzemelteti. Köszönet érte!

Honlapunk címe: www.schoenstatt.hu.

A hírlevélre feliratkozni a <http://www.schoenstatt.hu/lists/> címen lehet. Jelenleg 79 tagunk van.

Tilmann atya utolsó levelében azt írta: „Élő áramlás köt össze bennünket, amely már nem ismer határokat. Ez érezhető a házasságokban és a családokban.” „Az ima által továbbra is kapcsolatban maradunk egymással.”

A szentelésen nagyon örült annak, hogy megvalósult ez az online kapcsolat. Kérte, hogy évek múlva se szakadjon meg.

Szeretnénk, ha ez az egy kattintással elért kapcsolódás is segítené azt, hogy a szeretetáramlás egymás között megmaradjon, sőt, tovább erősödjön.

Néhány család visszajelzése:

„Majdnem minden reggel Kentenich atya gondolatával kezdek így a napot, s ez nagyon sokat jelent.”

„Az aznapi feladatokra sokszor kapok határozott útmutatást, segítséget, sokszor érzem azt, a napi gondolat személyre szabottan szól hozzám. Jót tesz Kentenich atya biztató, derűs tekintete. Sokkal közelebb érzem magamhoz, mióta a leveleket kapom, mikor a gépet bekapcsolom, már alig várom a »találkozást«.

Tilmann atya válaszait már többször megosztottam másokkal, legutóbb az asszonykörre vittem el.”

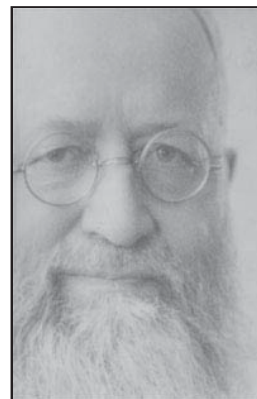
„Köszönjük, hogy gondozod a listát, számunkra fontos erőforrás a napi ige. Tilmann atya válaszait pedig nem csak mi, de a hitoktatónk is használja!”

Amikor a szerver „gyengélkedett”:

„A napi gondolatokat kb. 10 példányban kapjuk meg. Esetleg lehet ezen változtatni? Ha nem, az se baj, mert tízszer is szívesen olvassuk a szép gondolatokat:”

„Szívesen olvassuk többször is a hasznos útravalókat!” (valaki egy nap 27-szer kapta meg....)

Ízelítőnek a június 1-jei elektromos levél tartalma:

„Ha tombol a vihar és a fát tépi és cibálja, akkor a föld alatt a nedvek és az erők dolgoznak, hogy megerősítsék a karógyökereket, melyek egyre mélyebben hatolnak a földbe, míg nem a fa törzse és koronája képes lesz ellenállni az időjárás viszontagságainak.

Így teszik a szenvedés viharai az embert mélylé, erőssé és termékennyé. Lelkének gyökereit mélyebben süllyesztik Istenbe.”

Kentenich József

Mi az, amit a közéletben egy átlagos szülő konkrétan tehet?

Elbúcsúzunk a gyermekét világunktól. Korábban olyan kormányunk volt, amely tetszett nekünk, és kérem szépen, mit tettünk érte? Egy cédulát dobtunk a dobozba. Mit tettünk még?!

A Jóisten küldte nekünk ezt az új helyzetet. Ő azt akarja mondani nekünk, hogy nem elég négy évenként

egy cédulát dobni egy dobozba ahhoz, hogy létrejőjön egy keresztény politikai élet.

Mit kell tehát tenni? Csak egy dolgot akarok most mondani: felelősnek érezni magunkat. Vannak emberek, akikért én felelős vagyok: a családban, a munkahelyemen, a baráti körben, a sportkörben, a szomszédságban.

Kérem szépen, vegyünk egy cédulát és írjunk le öt nevet, és írjuk a nevek fölé: én felelős vagyok értük. És minden név után leírjuk, mit akarunk tenni érte.

Mozgalmunk a jubileumi évben plakátpályázatot hirdetett

Mit jelent számodra a család?

Mondd el egy plakáton!

címmel

Tilman atya vetette fel évekkkel ezelőtt az ötletet: hiszen úton-útfélen óriásplakátokba ütközik tekintetünk, hívogatnak, vonzóvá akarják tenni az értékeket, amelyeket hirdetnek.

Miért ne tehetnék meg ezt mi is? Miért ne mutathatnánk be mi is az egyik legnagyobb értéket, amelyet számunkra a család jelent?

A felhívásra kilencen küldtek plakátot: Csabai Gábor és Márti, Csabai Márk, Kovács Levente és Ildikó, Kuslits Levente, a Meszlényi család, Paksa Gergely, Perei Zita, Szalay Miklós.

A háromtagú zsűri – az Ozsvári házaspár (Imri grafikus művész, Csaba ötvösművész) és Gerencsér Tamás (grafikusművész) – mindegyik alkotást ötletesnek és értékesnek tartotta, néhány mondatban értékelte, de nem rangsorolt. Viszont két különdíjat ítéltek oda: az egyiket a legfiatalabb pályázó kapta, az óvodás Perei Zita kedves gyerekrajzáért, a másikat pedig Kuslits Levente, „akinek pályaműve mind alapötletében, mind a kivitelezésében magas színvonalú, grafikai, tipográfiai elemei kifogástalanok. Költői, ugyanakkor egyértelmű üzenetével bátran képviselheti családmozgalmunkat világi környezetben is” – így szólta a zsűri véleménye.

A díjakat (az oklevelet és a Kantenich atyától származó idézetekkel illusztrált jegyzetfüzetet) Tilman atya adta át közvetlenül a központ szentelése előtt.

Mivel a plakátok színesben mutatnak igazán jól, ezért nem tudjuk ebben a számban mindet közölni, folyamatosan megjelentetjük őket, és keressük a további bemutatási lehetőségeket is. Kuslits Levente nyertes plakátja az idei családnapi füzet címlapján szerepel.

A plakátok a központ épületében és a honlapunkon is megtekinthetők.

A pályázatot minden évben szeretnénk meghirdetni.

A szervezők

2009-es schönstatti falinaptár

Szeretnénk idén is elkészíteni a 2009-es schönstatti falinaptárt.

Sokan személyesen hallhattuk Tilman atyát, de kiadványainkban is olvashatjuk gondolatait. Mindannyian őrzünk Tőle szavakat, amelyek mélyen a lelkünkbe ivódtak, melyeket gyakran emlegetünk, de találhattok egy gyűjteményt az előző Oázisban is (51. szám, 4–7. oldal), mely a honlapon is megtekinthető. Szeretnénk kérni, hogy a fotókhoz lehetőleg idézetet is javasoljatok.

A naptár formátuma valószínűleg megváltozik. A képek pontos méretéről, elhelyezéséről a honlapon találtok információt, de az oasis@schoenstatt.hu e-mail címen is kaphattok segítséget.

Határidő: 2008. szeptember 15.

Kívánunk örömteli alkotómunkát, a fotókat a következő címre várjuk: Sallai Tamás és Éva, 2040 Budaörs, Ószirozsa út 15., oasis@schoenstatt.hu.

Schönstatt Európa Családfórum

2008. április 18–20. Schönstatt

Az idei összejevetelen 11 ország schönstatti családmozgalmából érkezett küldöttség.

A hétféle moderátora a cseh küldöttség volt: Jiri és Katerina Stejskal házaspár valamint Zdenek Kralik schönstatti atya.

Péntek este kezdődött a program. 18-a lévén a Családfórum résztvevői is bekapcsolódtak a szövetség napjának Schönstattban szokásos megünneplésébe. A nagy tömeggel először ünnepi misén vettünk részt, majd fellobogózva átvonultunk az Ósszentélyhez, ahol megújítottuk a szeretetszövetséget a Szűzanyával. Az Ósszentély mellett, a szabadban rakott tűzben a korszok tartalmának elégetésével zárult az ünnep.

Találkoztunk Kinga nővérral is, aki nagyon megörült a magyarok láttán, és mivel az énekekhez ő adott gitárkíséretet, magyarul is énekelhettünk. Szép és lélekemelő volt a Szövetség Napjának ez a közösségi nagy ünnepe!

Közben lélekben hazaszálltunk a mi kápolnánkba, Óbudavárra, ahol ugyanakkor Rita és Róbert kettesben imádkoztak.

Az esti programunkat le kellett rövidíteni, csak egy rövid bemutatkozó

kört tartottunk, mert a Családfórum munkájába az idén 15 új személy kapcsolódott be.

Szombaton 7:15-kor közös szentmisével kezdtünk az Ősszentélyben.

A napi program az idén már nagyrészt előre adott volt. Ugyanis még a múlt évi összejövetelem eldölt, hogy 2010-ben ismét lesz Schönstattban családkongresszus.

A tartalmi munkacsoport a kongresszus központi értékének a szeretetszövetséget és a „kötődések élő szervezetét” javasolta. A mai szétforgácsoló és az emberi kapcsolatokat leromboló korban a Szűzanya a szeretetszövetség által új kötődéseket, emberi kapcsolatokat épít. A kongresszus jelmondat-javaslat: Vele a szeretetben összekapcsolódva! (Mit Dir in Liebe verbunden!)

A szervezési munkacsoport Elmar Busse schönstatti atya vezetésével beadott egy nagy nemzetközi GRUNDTVIG pályázatot, amely ha sikeres lesz, támogatást kapunk a kongresszushoz és az egyes országokban tartandó nemzetközi család-rendezvényekhez is, valamint 2014-ben Schönstatt alapításának 100 éves nagy jubileumához is.

Végül abban állapodtunk meg, hogy start-kongresszust szervezünk max. 100-120 résztvevővel; más néven egy munka-konferenciát főleg olyanok számára, akik majd 2010-2014 között az egyes országok nemzetközi család-rendezvényeit fogják szervezni.

Mi magyarok a célt és a tartalmi elemeket hangsúlyozva járultunk hozzá az eszmecseréhez. Például:

- nem elméleti – továbbképző kongresszust akarunk, hanem gyakorlati tapasztalatcserét;
- a kongresszust előkészíteni a nemzeti családmozgalmak tapasztalatainak összegyűjtésével;
- a kongresszus után az eredményeket összefoglalni és biztosítani, hogy azok visszakerüljenek és beépüljenek az egyes nemzeti családmozgalmakba;
- bevinni és elterjeszteni az egyházban és Európában a háziszentélyt és a szeretetszövetséget mint a családok 60 éve kipróbált és bevált útját.

Varga Karcsi hozzászólásában ismertette a tartalmi munkacsoport javaslatát a nemzeti (kis) kongresszusokról, családredezvényekről. Eszerint minden kongresszus legnagyobb ajándéka, hogy alkalmat ad kapcsolatok kötésére. Többen, akik az előző kongresszusok valamelyikén kint voltunk Schönstattban, olyan ismeretéseket kötöttünk, amelyek mind a mai napig élnek: családok közötti rendszeres találkozások, gyerekek cserekapcsolatai. Ebből kiindulva született a javaslat, hogy 2011–13 között országoként külön-külön, de nem-

zetközi családnapokat tartunk. Így sok lehetőség lenne a személyes kapcsolatok erősítésére, ami amúgy is fő cél. Minden bizonnyal lesz olyan ország, amelyik csak egyet tart a három év alatt, de pl. a németek lehet, hogy többet is szerveznek évente, hiszen sok egyházmegyében önálló, erős mozgalom működik élő központtal. Kinek (melyik országnak) mire van energiája. Ezeket a lehetőségeket meghirdetnénk majd egy közös honlapon vagy újságban. Minden ilyen nemzetközi családnapnak lenne saját nyelve (vagy nyelvei, ha van tolmács). Mivel a szeretetszövetség 100. jubileumára készülünk, a szeretetszövetség és a háziszentély a közös témák. Ezekon kívül minden egyes nemzet a saját eredetiségét is jó, ha megjeleníti ezeken a nemzetközi családnapokon. Mi például a Házaspárok útját (és a finom borokat: Karcsi magán megjegyzése).

Mindezek hangsúlyozásával tulajdonképpen visszatértünk ahhoz a kezdeti célkitűzéshez, amivel éppen 10 éve a Háziszentély-Kongresszuson Tilmann atya elindította ezt a folyamatot.

Szombaton este Kentenich atya sírja körül gyűltünk össze, hogy köszöntsük őt. Azért imádkoztunk, hogy részesüljünk karizmáiban, és újlag elfogadjuk, megújítsuk küldetésünket.

Ennek az egy órának az alakítását ránk, magyarokra bízták. Az elcsendesedés után visszaemlékeztünk az éppen 60 évvel ezelőtt alapított első háziszentélyekre, majd megkértük Werner Kuller schönstatti atyát, hogy olvassa fel Kentenich atya alapító levelét. Ez után kis csendet tartottunk, majd következett a kör:

Mit üzen nekem Kentenich atya? Mi érintett meg? Mit válaszolok rá?

Az egyes nemzeti küldöttségek egymás után odaálltak a sarkofág elé, meggyújtották a gyertyájukat (Varga Erika és Karcsi saját készítésű ajándéka) és hangosan felolvastak egy mondatot – ami megérintette őket, amit számukra Kentenich atya most üzent – majd az elhangzott alapító levélből hozzáfűztek egy kérést, ígéretet vagy köszönetet...

Megindítóan szép és mély volt ez az egy óras együttlét. Kentenich atya érezhetően köztünk volt. Közben négy nyelven: németül, magyarul, franciául és angolul is elénekeltük a Háziszentély-Kongresszus énekét:

„Mária házában otthon vagyunk.

Itt megpihen a lélek, erőt kapunk.

Szeretetben együtt vagyunk mindnyájan.

Mária házában otthon vagyunk.”

Közösségi esttel zárult a nap. Előkerültek a nemzeti specialitások: a finom skót whisky, a borok, a magyar pogácsa, a sonkák, a sütemények stb. Felszabadult beszélgetésben, nevetésben és éneklésben feloldódott a nap fáradsága.

Vasárnap délelőtt a szeretetszövetség előkészítése volt a téma. Az egyes országok vetített képekkel kísérvé bemutatták a szeretetszövetséggel kapcsolatos szokásaikat (és ezzel együtt a közösségeiket is). Mi is levetítettünk egy kis összefoglalót már korábban az április 5-i jubileumról, a háziszentély-létesítéséről, ill. a szeretetszövetség-kötésről. Az ő előkészületük adta a beszámolóunk vezérfonalát.

Összefoglalásul elmondhatjuk, hogy a részvétel egy ilyen nemzetközi fórumon kihozza és megerősíti a saját eredetiséget. Újra átélhettük, hogy Tilmann atyától milyen jó alapot és nevelést kaptunk. Nagyon jó volt, hogy a magyar küldöttség két házaspárral vehetett részt. A hosszú úton és a fórumon is bőven volt alkalom a megbeszélésekre. És tovább épültek a nemzetközi személyes kapcsolatok...

Hírek a Pécsi Régióból

Gyermeknevelési előadások Pécsen

Második éve folyik az az előadássorozat, amelyet havonta egyszer Pécsi Rita tart Kentenich atya pedagógiájáról. Ez a nevelési módszer az Isten által alkotott és szeretett személy teljes körű kibontakoztatásáról, testi-lelki fejlődésének végigkíséréséről és segítéséről szól. A nevelés alapja, hogy saját magunkat neveljük, vagyis „nevelt nevelők” legyünk; a Jóisten szeretetében vetett hit; s hogy feltétlenül szeressük azt a személyt, akit nevelünk. Kentenich atya részterületekre osztja pedagógiai rendszerét: bizalom-, mozgás-, kötődés-, szövetség- és eszménypedagógia, amelyek szoros összefüggésben vannak egymással. A tavalyi évben a bizalompedagógiával foglalkoztunk, idén a mozgáspedagógia és a kötődéspedagógia került sorra.

Minden előadás után rövid aratást szoktunk tartani, kit mi érintett meg. Sokunk közös érzése, hogy már sokkal régebben kellett volna hallanunk Kentenich atya pedagógiájáról (általában többgyerekes szülők jövőnk össze), amelynek tükrében egészen másképp látjuk kisebb-nagyobb gyermekeinket. A nevelési nehézségeinkre nem tálcán kapjuk a megoldást, de olyan átfogó ismeretekkel és szemlélettel ismerkedhetünk meg, amely elindíthat minket először is saját magunk

nevelésének az útján, valamint tudatosabbá válhatunk a gyermekeink nevelésében. Ugyanakkor abban is biztosak lehetünk, hogyha a legjobb szándékunk ellenére valamit elrontunk, a hibánk sohasem jóvátehetetlen, hiszen a Jóisten szeretete mindig mögöttünk áll. A szándék és az igyekezet a legfontosabb.

Az is többször előfordult már, hogy egy-egy korszakról szóló előadás során – a különböző pedagógiákat a gyermekek testi-lelki fejlődésének sorrendjében ismerteti Rita – a saját életünk régi eseményei merülnek fel bennünk, s más szintet kapnak, a velük kapcsolatos kérdések magyarázatot nyernek.

Úgy érzem, hogy ezt a nagyszerű előadássorozatot mindenkinek hallania kéne, hogy megismerkedhessen Kentenich atya pedagógiájával. Jó lenne, ha sok-sok szülő és nevelő válhatná életre e gondolatokat.

Családkadémiai híradó

Közgyűlés

Május elsején tartottuk közgyűlésünket Budaörsön. Az alapító beszélgetések helyszínén, alkotó légkörben sok minden szóba került.

Alapszabályunkban módosítunk: nemcsak könyvkiadással, hanem könyvterjesztéssel is foglalkozunk, s felnőttképzési tevékenységet is tartalmazni fog alapszabályunk. A tagság kérdéséről is szó esett, szeretnénk, ha ki-ki újlag jelezné, melyik munkacsoportban, miben szeretné aktívan kivenni részét a munkából.

Pénzügyi felügyelő-bizottságot választottunk, mert költségvetésünk nagysága ezt megköveteli, valamint a belső továbbképzés kérdésére szántunk sok időt.

A jubileumi évben Kentenich atya életéből, mondásiból, munkásságából vetélkedőt szeretnénk szervezni, hisz fontos megismernünk őt minél jobban.

A SZEPTEMBERBEN INDULÓ CSAK 8. CSOPORTBAN MÉG EGY-KÉT HÁZASPÁRNAK TUDUNK HELYET BIZTOSÍTANI!

Sopronban szerveződik a CSAK 9. csoport, érdeklődni Oszvald Ferinél és Enikőnél, illetve Varga Károlynál és Erikánál lehet.

Szövetségi házaspárok részére örömmel indítunk második éves képzést, érdeklődés esetén!

Imáinkkal kísérjük házaspárjaink erdélyi misszióját, június végén Szatmárnémetibe utazik két előadónk: Bartos Gellért és Ágota, Vértesaljai János és Vali.

CSAK a Szent István Könyvhéten

A XVI. Szent István könyvhéten, mely 2008. május 19–24-ig tartott, a Családakadémia Egyesület képviselte a Schönstatt Családmozgalmat. A könyvhéten volt legalább 150 vásárlónk, s kiosztottunk kb. 1500 szórólapot a könyveinkről. Pénzügyileg is eredményes volt a jelenlétünk, nem is beszélve a könyvhét lelki hozadékáról, hogy igen sokan megismerhettek bennünket, a Családakadémiát, az előadásainkról is osztogattunk füzetet, s a Schönstatt bemutatkozók szórólapot is sokan magukkal vitték.

Szép volt a közösség támogatása, hogy szinte folyamatosan jelen volt egy-egy önként jelentkező. Külön köszönet Palásthy Imrének, aki egy hét szabadságát áldozta fel, precízen felkészült, és egész héten nagy örömmel és lelkesedéssel végezte ezt a nagy munkát.

Felhívás

A Családakadémia **Kentenich vetélkedőt** hirdet a jubileum évében.

A vetélkedőre jelentkezni lehet: egyénileg, családosan, illetve házaspáronként.

Gyermek és felnőtt korosztályt egyaránt várunk!

A versenyre való felkészülés anyaga:

Feldmann: Isten szelíd forradalmára

Kentenich József – Schönstatt alapítója és atyja

Atyatelefon kártyák (Óbudaváron jelenleg kapható, bővített kiadásban)

Jelentkezési határidő: **2008. augusztus 31.**

A vetélkedő időpontja: **2008. október 7. Óbudavár**

Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Jelentkezés: bea@palasthybt.hu

A kiadványok beszerezhetőek ipalasthy@csermelyestarsa.hu

Kiadványaink megrendelhetőek:

a **Családok a Családért Egyesület** kiadványai:

Mészáros Zsuzsa, 8272 Óbudavár, Fő u. 14. Tel./fax: 87/479-026

a **Családakadémia-Óbudavár Egyesület** és a többi kiadó kiadványai:

kiado@csaladakademia.hu Palásthy Imre,

8175 Balatonfűzfő, Kilátó köz 3., Tel.: 20/9892-759

Fiatalok Oázisa

Robert Zollitsch érsek beszéde a magyar fiatalokhoz 2008. 04. 04-én este (összefoglalás)

„Kedves Fiatalok!

»*Verwurzelt Leben – den Menschen bewegen*« (legyökerezve élni – megmozdítani az embereket) így hangzik a német fiúk 2008. évi jelmondata. Ez a jelmondat Schönstatt lelkiségének és pedagógiájának két döntően fontos alapeszméjét tartalmazza. Kifejezi e jelmondat a kötődés, a kötődés-pedagógia fontosságát, és ugyanúgy szól a mozgáspedagógiáról is. A jelmondat mégis kihangsúlyozza, hogy a hitünknek mindig van missziós dimenziója. Olyan alapeszmék ezek, melyek nemcsak a német fiataloknak szólnak. Sőt, úgy tűnik nekem, hogy éppen az Önök számára, kedves magyar schönstatti fiatalok, ez egy központi kijelentés. (...)

Ti magatok, kedves fiatalok, felismertétek, hogy korunknak talán még inkább szüksége van gyökerekre, mint az akkorinak, hogy nekünk magunknak szükségünk van erre a szilárd önállóságra. A magától értetődő eszmék, szokások automatikusan már nem kapnak teret. A természetes kötődéseket, mint pl. a családi együttléte egész Európában a széttörés fenyegeti. A rugalmasság és a mozgékonyág ajánlása mögött, melyeket a gazdaság sürget, ki vagyunk téve az elszigetelődés, igen a hontalanság veszélyének. Mégis téves dolog lenne a rezignációt, a keserű visszahúzódot választani. (...)

A kapcsolat hiányát a kapcsolatok bőségének kell leváltania! És mi képesek vagyunk ezt megvalósítani! Erre rá lehet nálunk kérdezni; lépésről lépésre »*Verwurzelt Leben – den Menschen bewegen*« (legyökerezve élni – megmozdítani az embereket). Én magam vagyok az első ember, akit a Szűzanya, a szentély felé meg tudok mozdtítani, és akit ez által hozzásegíthetek egy egészséges kötődéshez. Kötődjete tehát a szentélyhez, és használjátok támaszpontul hozzá ezt a csodálatos új képzőházat! (...)

Jövünk tehát az adományainkkal, a talentumainkkal és a képességeinkkel, és felajánljuk Jézus Krisztusnak. Nem félünk attól, hogy túl kicsik vagyunk, bízunk benne, hogy Ő képes arra, hogy befogadjon és átváltoztasson bennünket. Mert csak akkor várhatjuk, hogy másokat megmozdíthatunk, ha előbb magunkat megmozdít-

jük Isten és embertársaink felé. Ezért mindenekelőtt készek vagyunk arra, hogy belülről növekedjünk, és ezáltal magunkat eszközül Isten kezébe adjuk. Nagy dolgokat akar velünk végbevenni. Az egyetlen, amire szüksége van, a mi készségünk. Akkor hozzáteszi a magáét, és nem fogunk benne csalódnai. (...)

Kössétek magatokat a szentélyhez, ehhez a központhoz, hogy innen kiindulva hitre vezethessetek embereket. »*Verwurzelt Leben – den Menschen bewegen*« (legyökerezve élni – megmozdítani az embereket) Ez nemcsak egy éves jelmondat, hanem egész életünk alapja. Erre építhettek, és a Szűzanya oltalma alatt biztonságban ide kapcsolódhattok. Amen.”

Utazás a jövőbe

Ragyogó napsütéses nap volt április 5-én, amikor a Balatonnál a magyar Schönstatt Család újonnan felépült képzőházát felszentelték. Már harmadszor volt lehetőségem – most egy bajor egyetemista csoporttal –, hogy megmerítkezem a „*Magyar Schönstatt csodájában*”.

Ami ott (Magyarországon) mozgolódik, ez a szelíd de mégis előrehajtó, belső erő és lendület, ezt látni, tapasztalni kell! Önkéntelenül is arra gondol az ember, hogy ilyen lehetett Schönstatt kezdete, amikor egy titokzatos energia és lelkesedés emberek ezreit mozgósította. Az egész vállalkozás, mely 1983-ban néhány házaspárral és Beller Tilmann schönstatti atyával ebben a kis vidéki falucskában, Óbudaváron, a nagy országutaktól távol bátran és bizakodóan elkezdődött, mára a schönstatti körök és családok országos hálózatává nőtte ki magát. A faluban levő három szerény házban eddig nyaranta 10 családnapot tartottak egyenként több mint 10 házaspár részvételével (többeket le is kellett mondani). Már olyan sok tagja van a mozgalomnak, hogy szükség volt egy új központra, egy új otthonra. Egy olyan országban, melyet a kommunizmus után mélyreható politikai, társadalmi és egyházi válság is gyötör, ahol terjed a közömbösség, de terjednek a szélsőséges megnyilvánulások is, ebben az országban áll ez az új rendkívüli vitalitású életfa, a jövő egyházának igazi modellje családias és tudatosan apostoli irányultságú közösségeivel.

Ahogy azt a Magyar Püspöki Konferencia méltató és nemes formában kifejezésre juttatta, úgy előttem is hamar világossá vált, hogy a magyar Schönstatt Család mögött egy mester kell, hogy álljon: Beller Tilmann atya, akit 25 éves magyarországi papi munkájának mesterművéért magas egyházi kitüntetéssel: a *Pro Caritate Christiana* díj adományozásával tüntettek ki. Hogyan lehetséges az – kérdezem magamtól –, hogyan tudja egy ember ilyen mélyen magába fogadni Schönstattot? És aztán hogyan lehetséges azt úgy továbbadni, hogy új, önálló és eredeti élet jöjjön létre? Olyan tősgyökeres élet, hogy az emberek itt úgy gondolják, hogy

Schönstatt eredetileg mindig is magyar volt. Igen, mint a Schönstatti Atyák fiatal utánpótlása, a nemzedékek egymást követő váltásában hatalmas lábnyomokba lépünk. Tilmann atya válasza világos: **az élet szakértőivé kell válnunk**. Vagyis a hithirdető munkánkban a lehető legközelebb lenni az emberek életéhez, az életet megfigyelni és értelmezni. Kentenich atya fiának lenni annyit jelent – magyarázta Tilmann atya –, mint elmélyülten tanulmányozni műveit, és minden kérdésre választ találni nála, mely – tette hozzá huncutul mosolyogva – általában a legjobb válasz. Továbbá szenvedélyesen, azaz szeretetből nagyon bátran odaadni magunkat eszközül. De hol állunk mi? Biztosan hosszú még az út, amíg mi is képesek leszünk arra, hogy új életnek készíthetünk utat. A kihívás világos: az akadémiai és a gyakorlati képzés mellett muszáj, hogy a belső értékek növekedjenek, muszáj, hogy növekedjen a személyiség. Mert csak így válik a tudás elevénné mások számára. Korunkban a teológia és az életsegítő elméletek pluralizmusa közepette gyakran nehezünkre esik a fáradságos út Kentenich atya írásain át, hogy az iránta való mélyebb bizalomra és az ő jobb válaszaira rátaláljunk.

Mégis a mély meggyőződésünk, hogy Schönstatt a jövőben is meg fogja változtatni a világot, még egy másik elemen nyugszik: ez pedig a Máriára vetett pillantás, aki egyszerűen hitt és szeretett. És igen, emlékszem, a leggyakoribb szó, amit a magyar családok és gyerekek érthetetlen beszédéből kihallottam: a „*szeretet*”.

*Brähler, David kispap,
Schönstatti Atyák Közössége, München*

Mária Musical

Kedves Schönstatti Ifjúság!

A Tilmann atya által írt és Alois Lugitsch által megzenésített Mária Musical fordítása, szövegének prozódiai átdolgozása, előadói csapata nagyrészt összeállt! Húszfős zenekar, kb. tizenhat fős ének- és tánckar, s a főszerepekre nyolc szólóéneklést vállaló fiatal áll készen, hogy a Csicsón rendezendő nyári táborban felkészüljön az őszi előadásokra.

A főbb szerepekben: Radnai Kinga, Fleischer Zsófi, Szelestei Rita, Bartal Vera, Hegyi Bernadette, Ther Tamás, Horváth Marci, Kéri Zsombor, Ferencz Máté...

A táncosok közt Sallai Zsófi, Luca, Rebeka, Marlok Zsuzsi, Perei Dóri, Varga Kati és Juli, Rómer Filka stb.

A zenekarban Radnai Lilla, Guld Veronika és Bence, Varga Veronika, Móni és Orsi, Bartal Gergő és Miki, Oláh Pisti, Schumicky Erzs, Alföldi Eszter és Péter, Bárducsek Stella, Gál Orsi, Dormán Miki, Ther Palkó, Taller Balázs, Gyöngyi Sára és Domi... és még akik ezután kapnak észbe, hogy de jó lenne részese lenni egy

ilyen schönstatti produkciónak!!! Hála Istennek, komoly művészeket, szakembereket sikerült megnyerni ügyünknek, így ez a hét egyben

SZÍNVONALAS MŰVÉSZETI TÁBORNAK

ígérkezik. Készülnek a díszlet tervei és az azt készítő csapat is kezd alakulni...

De...

...még nyitva a lehetőség Mindnyájatok előtt, hogy aki most érez kedvet a dekoráció készítéséhez, a tánchoz, az énekhez, a zenéléshez, az be tud kapcsolódni, s hívunk, várunk Benneteket, kérdezzetek, érdeklődjétek,

GYERTEK!

Nyári hetünk július 19–26-ig Balatoncsicsón lesz, az Operett Színház keresztény művészei, KOKAS LÁSZLÓ, BENKÓCZY ZOLTÁN, LENDVAY ZSOLT és a Fischer-ösztöndíjas fuvolaművész: FÜLEP MÁRK vezetésével.

A díszletkészítők és segítők Lantos Enikő vezetésével, az énekesek Zajkás Rozi segítségével készülnek addig is.

A nyári hét költsége: 23.000 Ft, melyből 12.000 Ft előleget sokan már befizettek, a többit a táborban szedjük össze. Ha valaki csak anyagi nehézség miatt nem jönne, jelezze, s próbálunk megoldást találni...

Ha születek közül valaki BÁRMIVEL támogatni tudja a musical ügyét (gyümölcs, szörp, lekvár, kolbász, sütemény, művészek segítségéért ajándék...), kérjük, jelezzétek...

De a legfontosabb a Ti lelkesedésetek, jókedvetek, amivel megajándékozhatjátok egymást a tábor hetében!

Szeretettel s a Szűzanya segítségében bízva

minden szervező nevében: Varga Erika

erikavarga7@gmail.com,

20/456-60-55

mariamusical.schoenstatt@gmail.com

Képzelt riport egy paraguayi önkéntessel

A mélyen tisztelt riporter:

Kedves István, nem mindennapi dolog Paraguayban tölteni 10 hónapot, mesél-nél nekünk egy kicsit, mit is csinálsz ott?

A kedves István:

Oh, hát ez valóban érdekes, egy picit ezért is jöttem ide. Egy kicsit több mint 8 hónapja érkeztem, azóta itt tengetem napjaimat. Egy helyi, schönstatti alapítású alapítványnál dolgozom önkéntesként nehéz helyzetű gyerekekkel. Ezt teszem hivatalosan. Emellett spanyolt tanulok, ismerkedem a helyi kultúrával, az itteni szegénységgel, szabadidőmben magammal is...

A m.t.r.:

Mondj egy-két szót Paraguayról! Mit érdemes tudni róla?

A kedves István:

Nehéz kérdés, szerintem sok mindent érdemes tudni róla, de mondok egy pár adatot. Az ország európai mérethez képes nagy, négyszer nagyobb, mint Magyarország. Ehhez társul egy kb. 5-6 milliós népesség. Így, minthogy helyből nincs hiány, a lakosság 70-80 százaléka a mezőgazdaságból él. A helyi GDP 2007-es adat szerint 7247 millió U”, az otthoni 109483 millió U”. Habár a GDP egy leegyszerűsített adat (főleg egy ilyen országban nem hiteles), mégis ha az egyes adatokat leosztjuk 5,5 illetve 10 millióval, a különbség majdnem 10-szeres lesz. Nem hiába. Hivatalosan a munkanélküliség 50%-os, gyakorlatilag az emberek 25%-a azért árul valamit az utcán. A másik fontos tényező a korrupció (Paraguay a világranglistán a 2. helyet foglalja el!). Innen tehát az alacsony GDP, de a gyakorlat is csak egy kicsivel jobb. Nem egyszerű az élet, de ha valaki nem akar, akkor nem hal éhen.

Politikailag sem egyszerű a helyzet. A második világháború után egy német úriember létrehozott egy nacionalista diktatúrát. Ez tartott 89-ig, de a demokrácia sem hozott sok változást, mostanáig a diktatúrát alkotó Colorado párt volt hatalmon demokratikus keretek között is. Idén a májusi választások elindítottak egy lassú változást, az új elnök Fernando Lugo püspök úr. (Mondani sem kell, nem kis vitát indított a Vatikánban az incidens...)

A m.t.r.:

Húha, hát ez nem hangzik egyszerűnek... milyen a munka az alapítványnál?

A kedves István:

Érdekes. Nem egyszerű önkéntesnek lenni, így gyerekekkel dolgozni. Bénán beszél az ember, ha ordibálna kiröhögik, így aztán a mindenféle szadista gyereknevelési ideáimat félre is kellett tennem. Csak vicceltem... Tényleg nehéz.

A program egy napközit tart a gyerekeknek az iskola előtt vagy után. (Az itteni rendszer szerint az iskolában van délelőtti és délutáni turnus, így ugye 2-szer több diákot fogad be egy iskola.) A napközi elsősorban azért van, hogy a gyerekek ne menjenek az utcára dolgozni. Rengeteg gyerek dolgozik az utcán. Nem ritka, hogy a szülők otthon ülnek, míg a gyerekek az utcán dolgoznak, hiszen sokkal jobban keresnek. Tehát a napközivel próbálja az alapítvány elérni, hogy a gyerekek ne az utcán legyenek. Emellett persze igyekszünk tanulásra fogni őket, kisebb-nagyobb sikerrel, ez a nehezebb része a dolognak.

A m.t.r.:

Köszönjük a rövid beszámolót, kedves István! Hogyan tovább, mikor jössz haza?

A kedves István:

Jómagam júliusban utazom, szeptembertől kezdem az egyetemem, hogy majd ha nagy leszek, villamosmérnök lehessenek.

Ámbár felmerült az ötlet,

hogy igazán semmibe nem kerül nekem megszerveznem egy ilyen utat a kitűnő helyi kapcsolataimmal. Nem titkolt hátsó szándéka ez a riportnak (amely igazából nem is riport ám...), hogy valami „utódot” kerítsek ide magam után. Így ha bárki kedve támadt egy ilyen kalandhoz, hát van lehetőség.

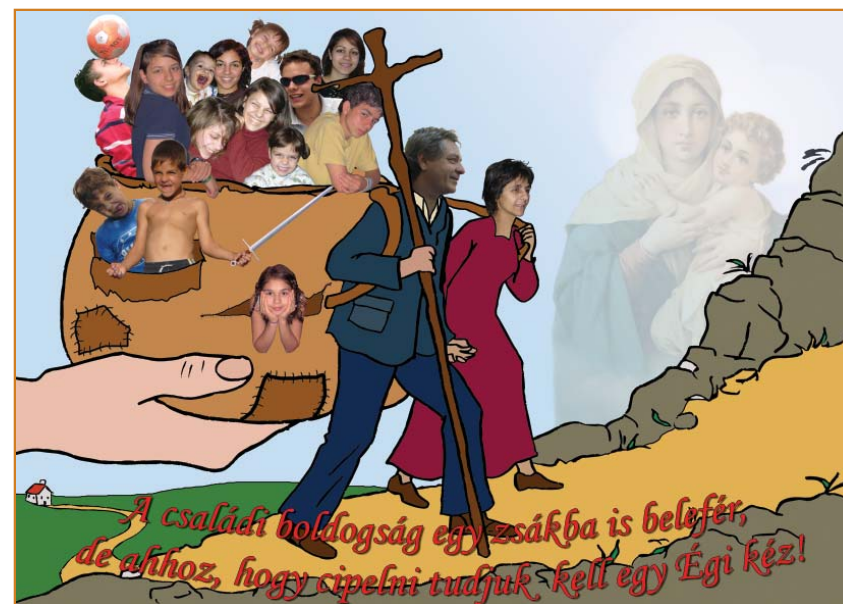
Pár szót azért írok róla. Én schönstatti kapcsolatokon keresztül jöttem ki, egy schönstatti családnál lakom. A leendő önkéntes egyedül jönne, ahogy én is, felnőtt emberként, schönstatti fiatalként (lányok is jöhetnek ám...). Tehát magánúton, nem egy szervezettel, de a magyar és a paraguayi Schönstatt mozgalommal a nyakában. (kinek hol...)

Így tehát, ha bárki csak egy kis kedvet kapott, írjon nyugodtan, persze előbb beszéljen azért a szüleivel, és egy fél fejbólintást csikarjon ki belőlük.

(theristvan@gmail.com)

A m.t.r. (aki igazából a kedves István):

Kedves István, köszönjük szépen a lehetőséget, neked/m pedig sok sikert kívánunk, és szerencsés hazatérést!

készítette: Csabai Gábor és Márti

készítette: Perei Zita

*„És most bátran tovább dolgozunk,
imádkozunk és áldozatokat hozunk
– mindenki a saját helyén –”*

(Kentenich atya)

Fotó: Rábai Szilárd